michael

HAULICĂ

AŞTEPTÎND-O PE SARA

MILLENNIUM BOOKS | TEXAROM

MICHAEL HAULICĂ

AŞTEPTÎND-O PE SARA

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS
2012

Redactor: Ona Frantz
Coperta: Vlad-Mihai Botta

AŞTEPTÎND-O PE SARA

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: http://texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-69-2

CUPRINS

Prefață

Bărbatul la patruzeci de ani. Un fel de prefaţă la un roman tulburător

Incipit

Michael Haulică, pe care am avut plăcerea să-l cunosc acum mai bine de un deceniu, iar apoi am schimbat episodic mesaje pe e-mail, este un fel de papă al „mişcării sf-iste“ de vîrstă mijlocie. Era cît pe ce să scriu „vîrstă tînără“, şi brusc mi-am dat seama că nu mai sîntem, niciunul dintre noi, chiar aşa de tineri! Fapt care, pe lîngă inconveniente, are şi o seamă de avantaje, cum ar fi răgazul şi răbdarea pe care ţi le oferă pentru a scrie cărţi precum cea pe care tocmai o prefaţez. Care aparţine şi, mai mult!, nu aparţine domeniului. De altfel, de multă vreme, m-am obişnuit să nu mai evaluez cărţile plecînd de la criteriul tematic, ci de la cele care ţin de construcţia operei ca atare. Prin urmare, un roman istoric, politic sau de dragoste nu e neapărat mai bine scris, mai bun, doar pentru că aparţine acestor zone tematice. Dar nici un roman sf sau poliţist nu pleacă, din punctul meu de vedere, cu un handicap din această pricină. Sînt atîtea producţii Sandra Brown ori Danielle Steele proaste şi atîtea cărţi de Asimov, Tolkien, Farmer sau John Le Carré bune, încît ar trebui să bat la uşi deschise cu mica mea teorie tematic-axiologică. Dacă nu se întîmplă aşa – şi nu se întîmplă! – nu e doar vina puţinătăţii puterii mele de convingere, mai poate fi vinovată şi inerţia culturală în care ne place, multora dintre noi, să ne complăcem, să zăbovim.

Animator de cenacluri şi convenţii, autor de literatură de gen, creator de publicaţii de profil, mentor pentru cei mai tineri decît noi, el este unul dintre cei care au încercat – şi în bună măsură au şi reuşit – să suplinească plecarea dintre noi, la începutul anilor nouăzeci, a lui Dan Merişca, probabil cel mai „periculos“ animator al domeniului din generaţia noastră, cel mai eficient „agent al celorlalte lumi“ dintre noi toţi. Acum, cel puţin aparent, Michael Haulică s-a mai domolit, ceea ce nu-l împiedică să monitorizeze,

competent şi cu săptămînală regularitate, evenimentele domeniului în interesanta sa rubrică din noua ediţie a ***Observatorului cultural***. O rubrică pe care şi eu o citesc la fel de regulat, cu interes şi plăcere, şi care, probabil, alături de permanentizarea şi multiplicarea paginilor de interviu, dă un aer mai viu, mai „la zi“, publicaţiei în noua sa formulă.

Un roman tulburător

Dar să las consideraţiile introductive şi să vin în miezul lucrurilor, adică la romanul de faţă. Despre care spun, înainte de altceva, nu doar că mi-a plăcut, ceea ce nu necesită argumente!, ci şi că este un roman foarte bine scris şi foarte bine construit, că beneficiază deci de o artă a compoziţiei – esenţială în cazul oricărui roman – rară, situată foarte aproape de zona, la fel de rară, a desăvîrşirii. În ce mă priveşte, cred că este cel mai bun roman – şi citesc romane! – dedicat crizei de la patruzeci de ani a bărbatului, cumva similară crizei de la treizeci de ani a femeii, de care a dat sama acum mai bine de o sută de ani Balzac. Nu spun că tema n-a mai fost explorată, spun doar că niciodată – ca om care a trecut prin ea! – nu mi s-a părut a fi atinsă atît de exact, în întreaga sa complexitate şi ambiguitate. În fond, povestea poate să pară simplă – un bărbat de 44 de ani şi o spre-femeie de 17 şi tot ceea ce se întîmplă între ei. Dacă o să exclamaţi ***Lolita***, desigur că o să vă înşelaţi. Pe de o parte, chiar dacă scris de un bărbat, în romanul citat esenţială e eroina, şi doar prin contaminare personajul masculin principal. Pe de alta, Nelia Dor, care e Roxana, care este întemeitoarea primului roxanat ş.a.m.d., nu este totuşi o nimfetă, ci deja o femeie, chiar dacă foarte tînără, părînd încă şi mai tînără dacă alăturăm vîrsta sa vîrstei personajului masculin. În fine, această fabuloasă întîlnire amoroasă este pretextul/prilejul reamintirii lanţului de femei cu care i s-a intersectat viaţa pînă în momentul pe care îl definim ca prezent. Şi astfel sosesc în memoria personajului şi în mintea noastră Mordelia, Mellisa, Sara Blu – cea care dă şi titlul romanului –, Ravi, asupra căreia voi reveni, ş.a.m.d. E chiar tuşant cum gestul erotic de azi zguduie memoria şi readuce în actualitate femeile de ieri şi alaltăieri.

Însă nu doar acest procedeu, cumva al încapsulării, al „matrioşkăi“, conferă farmec romanului. El este, pe deasupra, foarte viu, foarte bine scris. E o aglomerare, nu de idei, care l-ar fi trasnformat în ceva uscat şi, probabil, tezist, ci de senzaţii. Toate simţurile, văzul, auzul, mirosul, gustul, tactilitatea sînt puse în mişcare, detaliile realiste, ale lumii exterioare – o

evocare scurtă a mineriadei, a parlamentarismului băştinaş etc. – aduc „carnea şi sîngele“ necesare oricărei ficţiuni adevărate. Haulică spune „oamenii trebuie să trăiască cu toate cele cinci simţuri“ şi are dreptate. Aş adăuga doar că şi scriitorii trebuie să procedeze aidoma, iar autorul nostru o şi face. De altfel, cînd este vorba despre dragoste – şi despre asta este vorba! – ar fi şi absurd să rămînem în lumea acorporală a ideilor. Amorul platonic nu există nici măcar la Platon!

Prin urmare, Haulică are un control perfect asupra compoziţiei romanului său. Şi încă n-am amintit chestiunile ce ţin de remarcabilul său spirit de observaţie a detaliului, a celui semnificativ, cum ar fi zîmbetul femeii, privirea ce-şi schimbă culoarea după „futaiul“ reuşit etc. Cuvîntul dintre ghilimele e un citat. De altfel, autorul nu face economie la cuvintele inexistente în DEX, dar nu este nimic contrariant în asta. De ce? Pentru că utilizarea este „realist-funcţională“, nu simplă exihibare. Dar şi datorită faptului că relativa violenţă de limbaj este extraordinar de bine completată, contrapunctic, de o remarcabilă, cum să spun?, duioşie a atitudinii – a personajului, dar şi auctorială. Deşi am mari dubii că, în cazul acestui roman, distincţia este foarte pertinentă! Sînt prea bine surprinse unele tipuri de trăire ca să nu suspectezi autobiograficul, ceea ce, în cazul unui autor care şi-a trăit tinereţea în lumea sf-ului, e cu atît mai surprinzător! De altfel, există o replică a personajului care ne conduce la păstrarea acestei indistincţii: „Scriitorul Michael Haulică e bărbatul care mi-aş dori să fiu“.

Realitate sau wireless?

Dar a părăsit vreodată Michael Haulică cu totul lumea sf-ului, fie şi pentru scrierea acestui roman? Greu de spus, greu de răspuns. Pentru că – am promis că voi reveni asupra personajului feminin Ravi – niciodată nu vom şti de fapt dacă şi cînd sîntem „în realitate“, fie şi cea convenţională, construită de scriitor, sau în „wireless“, în cyberspaţiu, în virtualitate, în extraordinarul program construit de Ravi, „colega de slujbă“, la un moment dat, a personajului principal – poate (şi) a autorului? Faptul că un întreg capitol al cărţii este scris ca schimb de e-mailuri nu ne ajută cu nimic în înlăturarea acestei ambiguităţi. Care, de altfel, nici nu trebuie înlăturată, pentru că este chiar acea calitate – o **qualité maîtresse** – a romanului care te ţine mereu în alertă, în priză, nu te lasă să transformi lectura activă în plăcută odihnă. Şi, de altfel, această ambiguitate de substanţă este însoţită

de alta, la fel de substanţială, legată de statutul relaţiei dintre scriitor, orice scriitor, şi biografia care îl poartă prin lume: „Cîte din îndrăgostirile mele au avut ca obiect femei reale şi cîte n-au fost decît personajele de care m-am îndrăgostit înainte de a exista în paginile mele? În cîte n-am mai apucat să văd femeia pentru că se născuse deja personajul?“. Da, excelente întrebări, chiar dacă nu vom reuşi să aflăm vreodată răspunsul!

Pentru că era vorba de întrebări, anul trecut, prietenul nostru Mircea Cărtărescu a pus o întrebare potrivită: ***De ce iubim femeile?*** Din păcate, n-a izbutit şi un răspuns pe măsura întrebării. Am senzaţia că, mai degrabă, un răspuns pertinent, chiar dacă – firesc, de altfel – de o profundă şi parcă eternă ambiguitate, poate fi căutat în paginile acestui roman tulburător al lui Michael Haulică. Să fie primit!

15 – 16 Septembrie 2005, în Iaşi

Liviu Antonesei

Prolog

Titanic în cearșafuri albe

Vine o vreme în care e cazul să-ţi iei boarfele şi să te cari dracului.

Vine o vreme în care toate zilele, toate clipele frumoase te fac să te întrebi dacă nu cumva ele n-au existat niciodată, ci au fost doar vise, repetate noapte de noapte, zi de zi, pînă s-au lipit atît de bine de tine, încît îţi pare că au fost acolo mereu, le ştii în detaliu, cu siguranţă că le-ai trăit cîndva.

Vine o vreme în care ceea ce ar putea fi înaintea ta îţi pare mai important decît ce laşi în urmă, vine o vreme în care te uiţi la cearşafurile mototolite, cearşafurile albe ca nişte aripi de înger, şi te întrebi: a plecat? Sau aştept să vină? Şi nu ştii ce să faci: să strîngi, să schimbi aşternutul ca să găsească curat cînd va veni sau să laşi aşa totul, să-ţi amintească de ea, de ultima zi în care, de ultima clipă, de ultimele vorbe, gesturi, suspine...?

Vine o vreme în care realitatea e mai subţire decît visul şi-ţi vine să taci, să nu scoţi nici un sunet, să nu fac nici un gest, dacă nu vrei să se risipească conturul trupului ei subţire, ca o dorinţă, ca un fir de sînge, ca o amintire...

Vine o vreme în care strălucirea din ochi se transformă în umbră; vine o vreme în care plouă şi mirosul de tei plouaţi goleşte străzile şi cîrciumile şi, cu sufletul pustiit, unde să te duci, unde să cauţi alinare, pe ce umăr să plîngi?, şi atunci te întorci la cearşafurile tale mototolite şi plîngi peste ele, îţi lipeşti faţa şi mîinile şi gîtul şi pîntecele de ele şi în fiecare cută a lor descoperi un surîs, un geamăt, o şoaptă, un rest de mîngîiere pierdut din nebăgare de seamă, pentru că îndrăgostiţii sînt uituci şi risipitori, şi cum ar putea fi altfel cînd dragostea este fără sfîrşit, cine stă să-şi drămuiască gesturile şi vorbele şi atingerile, cine se gîndeşte că nu, nu-i aşa, nu e, nu e, nu e, cine să vrea să creadă asta decît invidioşii, cei care n-au întîlnit dragostea, cei fără noroc, cei care, de fapt, nu există, pentru că nimeni nu există dacă nu iubeşte, dacă nu e îndrăgostit, nimeni, nimeni...

Dar în fiecare cearşaf mototolit se ascunde un Titanic şi pentru fiecare Titanic există, tot acolo, un aisberg. Un aisberg din gesturi curmate, din

şoapte nespuse, din gemete tăcute, din tăceri stînjenite şi pudori care n-au fost. Fiecare moare cu Titanicul lui de gît pentru că nu putem fi decît căpitanul, printre cearşafurile noastre mototolite nu putem fi doar figuranţi, nu putem fi noi ăla ultimul din barcă, noi sîntem căpitanul, navigatorul neobosit printre cearşafuri, noi sîntem ăla responsabil de tot şi de toate.

După fiecare naufragiu ne ridicăm, ne uscăm hainele, facem ordine în amintiri şi căutăm un nou Titanic cu ideea fixă că nu se poate, trebuie să existe într-una din lumi un Titanic care să nu naufragieze. Dar problema nu este de a găsi un vapor care să nu naufragieze, ci de găsi **acel** Titanic care să ajungă la destinaţie, de a găsi **acea** lume în care Titanicul, Titanicul nostru, să fie un vapor normal care îşi duce pasagerii pînă la capăt. Pentru că, oricît de mult ne-ar plăcea drumul, dacă n-am şti că are şi un capăt, n-am apuca-o pe el.

Sîntem nişte finţe zdarnice noi, oamenii, ca tot ce e viu de altfel, pentru că ştim care e capătul drumului nostru şi totuşi mergem pe el deşi nimic bun nu ne aşteaptă. Ne petrecem viaţa în zădărnicie şi singurătate, dar uneori visăm că nu sîntem singuri şi că nu este totul zadarnic.

Pentru mine, visul acesta se numeşte Sara.

Nu este unic, nu se desfăşoară de fiecare dată după acelaşi scenariu, Sara nu are întotdeauna aceeaşi înfăţişare, nici măcar acelaşi nume. Dar fie că s-a numit Mordelia, fie Ravi, fie Tina sau Dante sau Roxana, de fiecare dată am ştiut că sînt cu un pas mai aproape de Sara, Sara Blu. Poate de aceea sfîrşitul fiecărui vis n-a fost o tragedie pentru mine şi am avut puterea s-o iau mereu de la capăt, a zecea, a suta, a mia oară, pentru că – nu? – orice sfîrşit e un nou început, aşa cum mi-a zis La Binoche în ziua în care a închis uşa în urma mea.

O înşiruire de vise şi, între ele, mirosul de tei plouaţi, un fel de **acasă** care mă readucea la mine, mă făcea să mă reîntîlnesc cu mine, cel care eram în clipele în care eram doar eu, în care nu mai îmbrăcam cămaşa în care urma s-o întîlnesc pe Ravi, nu mă mai bărbieream ca să protejez obrazul fin al Roxanei, nu-mi mai evitam copiii ca să-i protejez de spectacolul unei căsnicii ratate. Eram doar eu, mirosind a tei plouaţi, împînzind oraşul cu mirosul meu mult după ce ploaia încetase, făcîndu-i pe ceilalţi să exclame: miroase a tei plouaţi; nu-i ăsta mirosul...?

Ba da, ăla era mirosul. Iar aceste însemnări nu sînt un roman de dragoste, nu sînt nici măcar poveşti de dragoste, ci un romanţ de gelozie.

Un romanţ scris în zilele ploioase, printre cearşafuri albe, mototolite, aşteptînd-o pe Sara.

-

Partea I

Mordelia

Pe Mordelia au răzuit-o de pe fotoliu. Într-o zi, într-o bună zi, tot au făcut-o. De douăzeci de ani stătea acolo. Neclintită. Acolo mînca, acolo dormea, acolo se pişa, acolo îşi primea amanţii. Cum făcea, nu ştiu. Ba, ştiu, dar sînteţi siguri că vreţi să vă spun? Nu vă spun. Pentru că iar o să mă înjuraţi, iar o să mă ironizaţi – că-s mai obsedat ca voi, de parcă nu v-aţi gîndi la asta în fiecare zi, de parcă nu. Chiar dacă o faceţi o dată pe săptămînă sau o dată pe lună, pe an, pe Venus, pe Marte. Prea o să mă înjuraţi din nou. Şi nu pentru că v-ar face scîrbă poveştile mele, nu. Ci pentru că nu vreţi să fiţi văzuţi că vă plac. O, cum vă plac! Cum vă mai furişaţi prin colţuri cu poveştile astea şi le citiţi pînă vi se-ntăreşte sau vă udaţi chiloţii ăia roz cu dantelă... Pentru cine sînt roz cu dantelă, ha? Pentru ce? Pentru mers pe stradă? Pentru mers la serviciu? Nu, păpuşilor! Nu daţi voi atîţia bani ca să nu fiţi văzute. Ăia trebuie văzuţi. Întrezăriţi. Bănuiţi. Ăia trebuie să excite. Să facă bărbaţii să umble în patru labe după voi. În degete. În sex. În limbă. Ăia trebuie scoşi. Rupţi. Sfîşiaţi. Alintaţi. Amînaţi. Îndelungaţi. Înfetişaţi.

Ştiţi care e diferenţa dintre noi? Mie nu mi-e ruşine de mine. Nu mi-e. Asta simt. Ăsta sînt. Mai ştiţi? Degete, limbă, sex. Am mai spus-o.

Mordelia ştia asta. Şi nici ei nu i-a fost ruşine. Poate de-aceea o făcea în faţa copiilor. Ei, nu, n-o luaţi chiar aşa. Dar ştia că George se uită prin gaura cheii, iar Tamara avea şi ea locul ei, în debara. Întotdeauna se închidea acolo cînd o apucau pandaliile. Şi tot atunci o apucau şi pe Mordelia. Mă striga:

— Băiete!

şi eu mă materializam în faţa ei şi începeam s-o miros. Mamă, ce miros avea! Ce-miros-avea. Nici o femeie nu mi-a mai oferit de-atunci aşa ceva. Zic femeie, dar ar fi trebuit să spun fiinţă, animal, vietate, corp, materie. Nici n-o mai vedeam. Parcă se lipea de mine mirosul ei. Ca nămolul. Mirosul ei. Ca apa sub duş, apa care curge întruna, dar, în acelaşi timp, o simţi eternizîndu-se pe pielea ta. Apa aia groasă care te mîngîie, te înveleşte, are grijă de tine.

Aşa se lipea de mine ea. Aşa ştia să iubească Mordelia.

Şi ei au răzuit-o. Au ras-o, dom'le, au ras-o! De parcă nici n-a fost. Ca pe mucegaiul de pe pereţii igrasioşi au răzuit-o. Nimic n-a mai rămas din ea, decît mirosul. Acuma, fă amor cu mirosul ei! Puţin, stimabile, puţin.

Viaţa Mordeliei s-a sfîrşit acum douăzeci de ani cînd Kronin, bărbat-su, a înşelat-o. Şi cum a înşelat-o! Douăj’ de ani a stat mototol, de cîrpă, aţă-n ac, lîngă fusta femeii, n-a-ndrăznit s-atingă un umăr de muiere, d-apăi un sîn, un fund, o miroselniţă, d-apăi! Şi-aşa, dintr-o dată şi din nimic, aşa cum vin toate nenorocirile, dar şi toate bucuriile, Kronin şi-a găsit o amantă. O aia. Strîmbă, neagră, vînătă sub ochi. De toată sfidarea! Aia sfida şi habar n-avea. Umblau Scormonitorii după ea ciorchine şi-o făceau poştă 24 de ore din 24. Era o viermuială-n mintea ei... O viermuială. Dac-ar fi ştiut cîţi o caută printre gînduri, printre vise! Dac-ar fi ştiut!

Cum o fi să-ţi cotrobăie vreo zece inşi prin creier, să-ţi ia la-ntors gîndurile şi amintirile, să tragă cîte cinci – şase de ele, să ţi le croşeteze, să ţi le împletească, să le ia la scărmănat, doar-doar o ieşi ceva, un gînd prost, o revoltă, acolo, o sfidare cît de cît. Ceva care să justifice cum de arăta aşa. Săraca femeie! Ea, nevinovată. În mintea ei nu era loc decît pentru Kronin. Ea, aşa era ea. Strîmbă, neagră, vînătă sub ochi. Ce sfidare?! Ce politică?! Toţi funcţionarii ăştia păguboşi nu văd nimic altceva decît sfidări, revolte, comploturi. O paranoia generalizată, asta este statul. Forma de organizare socială a paranoiei. Statul. Asta e. Nu cumva sa fure cineva. Dăm o lege. Nu cumva să ucidă cineva. Dăm o lege. Nu cumva să strănute cineva. Mai dăm o lege. Nu cumva să şi-o facă singur. Sau cu femeia altuia. Sau cu bărbatul alteia. Legi, legi, legi. Pentru fiecare fobie, pentru fiecare isterie, pentru fiecare moft.

Cu douăzeci de ani în urmă, Kronin a înşelat-o pe Mordelia. El, care niciodată n-a fost în stare să satisfacă o femeie.

(Să facem o paranteză. Nu totdeauna ceea ce credem noi despre noi corespunde adevărului. Kronin a mai avut o amantă, înainte de Ravi. Cu aia făcuse amor sportiv, figuri impuse şi liber alese, timp de o jumătate de an, cu aia se înnebunise el, cu aia a învăţat el să fie bărbat, pe aia o regula de fiecare dată de cîteva ori la rînd, pînă simţea că nu mai poate, că rămîne uscat, că nu mai are ce da din el, că nu mai e nimic în ţîşnitoare. Se freca de ea, în ea, pe lînga ea, dar nimic. Rămînea uscat. O punea pe spate, pe burtă, în genunchi, pe masă, la perete, nimic. Aia făcea ca toţi dracii, ţipa, urla, striga, dădea din mîini şi din picioare (din cur, din cur, evident, mai ales din cur!), spunea cuvine, rostea cuvinte, dar degeaba, ele nu mai erau Dumnezeu, arteziana era seacă, degeaba-l sorbea, degeaba-l sugea, flautul lui rămînea tăcut, melodia se terminase, era gata. Urmau sărutările. Şi, Doamne, cum o mai săruta Kronin! Buzele lui se lipeau de ea şi erau o

ventuză, o ventuză umblătoare, lipa-lipa pe trupul ei, lipa-lipa pe gît, pe umeri, pe sîni, pe coapse, printre, pe lîngă, prin, pe picioare pîn' la glezne şi trupul ei parcă era şoptit de buzele lui, sau spus, sau strigat, se năştea din şoapte, din spuma şoaptelor, ca zeiţele, atunci se năştea. Sonete, rondeluri, elegii... Nimeni nu săruta ca el. Pe două planete în jur, nimeni nu săruta ca el. Multă vreme după ce s-au despărţit, aia îl întreba de fiecare dată cînd se întîlneau: tot aşa frumos faci dragoste? Aşa că degeaba Kronin n-a dat niciodată doi bani pe calităţile lui de bărbat, că nu era aşa. Nu, nu. Nu era.)

El, care niciodată n-a fost în stare să satisfacă o femeie, avea o amantă. Şi nici măcar nu era prima.

(Nici ultima. Contrar părerii generale, contrar viselor şi aspiratiilor lui, Ravi n-a fost ultima lui amantă.)

Mordelia a crezut că o apucă apoplexia cînd a aflat.

(A aflat pe dracu'! N-a aflat nimic. Doar presupuneri. Bîrfe. Zvonuri. Words, words, words... Răutăţi de-ale colegilor, rudelor, cunoştinţelor. Paranoi.)

Cine, el? Nenorocitul ăla s-o înşele? Amărîtul? Ţărănoiul? Impotentul? Cu ce s-o înşele? Cu ce n-a putut s-o satisfacă pe ea? Dar nici nu mă mir – ar fi putut zice Mordelia (ar fi putut!) – nici nu mă mir. Strîmba aia, cine ştie ce perversă o mai fi, cine ştie ce fac ăştia doi, că doar nu se regulează pe bune! Nu poate. EL NU POATE REGULA. Clar – cam aşa ceva ar fi putut zice Mordelia, cam aşa ceva, dar cine ştie, cine ştie ce-a spus cu adevărat? Şi pe cine interesează asta? Pe cine? Pe tine?

Dragă cititorule. Eu cred că pe tine nu te interesează deloc, dar deloc, ce a zis Mordelia atunci cînd a aflat că bărbat-su, Kronin, o înşală. Eu cred că pe tine te interesează mai degrabă **cum** o înşela Kronin. Cînd. De cîte ori. În ce fel. Pervers? Normal? Ha! Ce e aia normalitate? Un număr. Un număr care e mai mare decît altul. Dacă din zece oameni nouă sînt homosexuali, ei sînt normalitatea. Dacă din zece oameni nouă sînt vegetarieni, al zecelea începe să ceară drepturi pentru minorităţi. Asta e normalitatea. Ceea ce se votează. Şi-acum, ce vrei? Să vezi dacă Kronin şi cu Ravi o făceau după cum aţi votat voi? Culmea e că, probabil, dacă ar fi aşa, nici nu te-ar interesa. Dacă ai bănui, fie şi numai un minut, că aşa este, nici n-ai mai zăbovi asupra acestei poveşti. Pe cine interesează normalitatea? Cine se înghesuie să vadă un viţel normal? Dar dacă ar avea două capete... Ehei, ce s-ar mai călca în picioare să-l alinte cu privirea! Să-şi populeze zilele şi nopţile cu imagini care le ridică părul în cap! Ce s-ar

mai înghesui! Deci: dragă cititorule. Eu ştiu că tu vrei să afli cum şi-o trăgeau Kronin şi Ravi, ştiu asta. Şi, poate, cîndva, o să-ţi spun. Poate. Dacă ai răbdare. Dacă faci frumos. Adică de ce doar eu trebuie să fac frumos dacă vreau să-mi cumperi tu cartea, sau s-o citeşti numai? De ce? M-ai cîştigat la belciuge? M-ai cumpărat cu banii ăia (cît poate costa o carte? Zece, o sută, o mie, un milion?)? Nu, drăguţă! Cumpăra cartea. Şi-acolo o să găseşti nu ceea ce vrei tu, ci ceea ce vreau eu. Asta e. Dacă vrei să ştii cum făceau amor ăia doi, dă banii pe carte. Şi poate o să afli. Poate. Iar dacă n-o să afli şi asta te va supăra (eşti sigur că numai asta vrei de la mine? Sigur, sigur?), n-ai decît să nu mi le mai cumperi pe următoarele. N-ai decît. Dar nu cred. Nu de-asta cumperi tu cărţile mele. Scene de amor găseşti peste tot. În toate cărţile. Orice scriitor normal scrie despre asta. Pentru ca nu poţi scrie despre viaţa unui om fără să spui cum o face, nu poţi şti cum e omul ăla (şi scriitorii sînt Dumnezei, nu?, ei trebuie să ştie totul) dacă nu ştii cum e atunci cînd. Atunci omul e doar el. Egal cu sine. Atunci omul îşi arată adevărata blîndeţe, adevărata ipocrizie, atunci arată cum ştie să cîştige sau cum ştie să piardă, atunci arată cît îi pasă de aproapele lui. Atunci. Aşa că... Nu pentru asta îţi rupi tu hainele să cumperi cărţile mele. Nu pentru asta. Tu găseşti în ele mult mai mult. Găseşti în ele un prieten. Hai, spune, cîţi dintre oameni au prieteni? Dar prieteni – prieteni. De-ăia care vin şi plîng pe umărul tău şi tu nu faci nimic, dar nimic altceva decît îi asculţi şi ştii că ascultarea asta e cel mai mare dar pe care li-l poţi face, şi numai tu le poţi face darul ăsta, nici iubita, nici nevasta, nici Dumnezeu nu-i pot dărui cu aşa ceva, numai tu, numai tu. Unicul. Atotputernicul. Prietenul. PRIETENUL. Hai, spune, cîţi dintre oameni au prieteni? Cartea mea te face să te simţi „prieten”. Vezi? De-asta o cumperi. Asta îţi pot oferi eu. Sentimentul că eşti prietenul cuiva. Trăirea prieteniei. Pentru asta plăteşti. În fond, totul se vinde, totul se cumpără. Sîntem o societate tranzacţională. Sîntem...

Sînt o curvă, nu? O curvă. Dar măcar scriu bine. N-arunci banii pe geam. Hai, mai pupă-mă o dată, mai citeşte două rînduri, ce te uiţi aşa?! Scriu şi eu. Cuvinte, vorbe. Vorbe. Rîgîieli de intelectual. Băşini metafizice. Scriu, bă, scriu!

Nu ştiu ce s-a întîmplat în sufletul Mordeliei cînd a aflat. Sau, mă rog, cînd i s-a spus că bărbat-su o înşală. Mereu se găseşte cîte cineva care să-şi bată joc de nevestele noastre,

din prea multă grijă, dragă, din prea multă grijă

mereu se găseşte cîte cineva care să le facă viaţa praf cu zvonuri de-astea. Şi ei cred că fac bine.

Care bine, futu-le rasa-n cur, care bine? Hai, zic şi eu: o dată poţi să-i spui femeii

— Cucoană, l-am văzut pe bărbat-tu cu una prin oraş. Ia vezi! Ai grijă. Ştii că pe aştia, pe la patruj' de ani îi apucă aşa, au mîncărimi la coaie de parcă n-au mai văzut fund de muiere-n viaţa lor... Ai grijă.

şi-o laşi apoi baltă, cu sentimentul datoriei împlinite, datorie civică! – pe vremuri, astea nu se spuneau la telefon, se scriau pe hîrtie şi erau semnate „un grup de tovarăşi" şi nu pot să nu mă gîndesc că încă-i bine, că nu s-a descoperit Internet-ul, să vezi ce-o mai fi atunci, cînd or transforma românii reţeaua în uliţa satului, în locul unde să-şi spele rufele murdare, în locul în care totul va fi făcut public, „uite-aşa, să te fac de căcat!", ehe, ce-o să mai fie-atunci! Dar pînă atunci, să ne întoarcem la povestea noastră. Buuuun, bun aşa rău cum e. O dată. A doua oară, poţi s-o faci, în ideea că mă, eu i-am spus, femeia i-o fi spus, săraca, da' nenorocitul, curvarul, tot nu vrea să renunţe. Şi-atunci pui iar mîna pe telefon şi zici:

— Cucoană, văd că bărbatul ăla al tău tot nu se lasă, tot cu moartea-n vacanţă aia umblă, iar l-am văzut pe stradă cu ea. Evident că n-o călărea acolo, în stradă, dar, dacă umblă împreună pe stradă ziua-n amiaza mare, e clar că aştia sînt în stare de orice! Ia vezi!

şi gata. Ar trebui să fie gata. Dar nu e... Că omul, ipochimenul, arătarea, vocea patriotului naţionale iar suna:

— Li li li şi la la la şi-nc-o dată tot aşa şi p şi u şi l şi a.

Nu ştiu ce ar putea să-i mai spună bietei femei, şi-aşa înşelată, dar e clar, nimic nu-i va mai scoate asta din cap ăleia, nici negările taurului comunal, nici venirea lui acasă direct de la serviciu în fiecare zi, cu toţi banii

— Las' că ştiu eu, o faceţi acolo, pe birou. E bine, da? E bine. Stă curva cu spatele pe masa aia a ta, îi intră-n spinare agrafe şi margini de dosar şi pixuri, îi intră-n cur, poate, şi asta o excită, nu? Ţiganca dracului! Cum ai putut să-mi faci una ca asta, mă, cum ai putut? Toată viaţa m-am gîndit că am să te părăsesc într-o zi, că o să te las, dracului, de pocitanie, toată lumea m-a întrebat atunci

— Ce-ai găsit, tu, la ăsta, cum te-ai măritat cu el, tu, o femeie atît de frumoasă?

şi-am ajuns să mă laşi tu pe mine? Pentru cine, mă, nenorocitule? Pentru aia cu ţîţele pînă-n brîu, cu curul la genunchi? Ce-ţi face, mă, şi nu ţi-am facut eu, ţi-o pune pe gură, ţi-o suge, ce dracu-ţi face?

nimic n-o va mai convinge, nici chiar un certificat medico-legal în care să se arate că numitul n-are sex, n-are limbă, n-are degete la mîini şi la picioare, nici măcar asta n-o va mai putea convinge că bărbat-su n-o înşeală. Biata Mordelia!

De-atunci s-a-nchis în casa, în camera, în ea. Pe fotoliul ăla. Acolo a trăit, acolo a făcut de toate. Că a mai făcut ceva pînă să vină ăia de-au răzuit-o. S-a uitat la televizor. Era la curent cu ţigaretele, cu mineriadele, cu imunităţile care, de la un moment dat, au început să fîlfîie pe deasupra parlamentarilor,

dar ce ne pasă nouă de soarta Japoniei? Noi sîntem aici ca să vorbim despre Mordelia, căci pentru ea ţăcăne tastatura asta cîtva timp, pentru ea, în cinstea ta, dragă Mordelia, în cinstea ta, cea mai frumoasă din toate fetele ce...

Vaxuri pentru mai tîrziu, cine le mai crede? Care frumoasă? Mordelia? Cu faţa aia buhăită de cîte medicamente ia toată ziua cu pumnii, cu poala, cu... Ce frumoasă? Cu burta aia care-i atîrna, chiar îi atîrna!, îi curge, măcar ţîţele lui Ravi erau moi şi aveau gust bun, cînd le pupa Kronin li se sculau sfîrcurile şi parcă făceau schimb de sexe, gura lui parcă era sexul ei şi sfîrcul ei parcă era sexul lui, mamă ce şi-o mai trăgeau! Asta le-a plăcut cel mai mult, că şi-o puteau trage oriunde, oricînd, aveau orgasme numai dacă stăteau şi se uitau unul la altul. De cîte ori i-a dat Kronin telefon şi vorbeau aiureli, despre copii, despre programul de la televizor şi, la un moment dat, el îi spunea

— Ravi, Ravi, taci, că n-am geaca pe mine şi se vede, mă simt aşa nasol, cu umflătura asta-n faţă, cine ştie ce crede lumea despre mine, că vorbesc la telefon, pe stradă, şi mi se

de cîte ori nu ieşeau din biroul lui şi el, din spatele ei, îi deschidea uşa, răsuflîndu-i în ceafă şi ea zicea

— Dă-te mai încolo, nu mă stîrni, că avem treabă

şi dacă ar fi fost cineva ascuns în chiloţii ei ar fi putut spune cum pic pic pic stîrneala cobora din ea şi tare i-ar mai fi plăcut ca, dacă e să ne luăm după ce spunea Kronin, tare bun mai era gustul ei, tare, tare, tare bun... Gustul ei măsliniu. Carnea albă n-are gust. N-are. White men can’t jump. Cam aşa ceva. N-are cum. N-are de unde. Gustul e culoarea însăşi.

Dar noi ne-am adunat aici pentru Mordelia, nu pentru Kronin, nici pentru Ravi, ei sînt doar Oscarurile pentru roluri secundare, dar vă plac, nu? Vă plac... Şi nu v-am spus tot, încă, nu v-am spus tot, nu v-am spus-o pe-aia cînd au făcut-o-n tren, cu mîna şi-au făcut-o şi au mers pînă la capăt, oh, ce bine şi-au făcut-o, ce căldura i-a izbit în piept şi cum le-a luat-o la fugă respiraţia, Ato Boldon pe suta de metri, da, da, e bine spus, că atîta ţinea de obicei, sub zece secunde, dar ce secunde!, dacă mereu erau stereo (Ravi a zis asta prima dată

— Stereo. A fost stereo.

) şi au rămas rînjind ca proştii acolo, în tren, ea cu mîna-n pantalonii lui, năclăită toată, el cu mîna-n pantalonii ei, wet wet wet, dacă intra naşul atuncea, că pe vremea aia încă mai era, nu apăruseră cardurile CFR, dacă intra?,

— Biletul la control, vă rog!

ei ce să dea? Dragoste, că asta aveau, oho, cîtă aveau! Dar cine te lasă să mergi cu trenul doar pentru că iubeşti? Pentru că ai talentul ăsta, harul, ghiftul, că aşa te-a dăruit Dumnezeu, să poţi iubi. Pe unii i-a făcut să scrie, pe alţii i-a făcut să compună muzică, iar pe cîţiva i-a făcut să iubească.

Dar noi vorbeam despre Mordelia. Abandonata. Răzuita din fotoliu.

Bă! Avea asta o fată... Cu ăia doi dinţi ai ei, cu părul pîn' la cur şi cu...

Nasol. Am recitit textul ăsta, ce-am scris pînă acum şi se pare că, mai pe la început, îmi cam plăcea Mordelia. I-auzi:

Ce-miros-avea. Nici o femeie nu mi-a mai oferit de-atunci aşa ceva. Zic femeie, dar ar fi trebuit să spun fiinţă, animal, vietate, corp, materie. Nici n-o mai vedeam. Parcă se lipea de mine mirosul ei. Ca nămolul. Mirosul ei. Ca apa sub duş, apa care curge întruna, dar, în acelaşi timp, o simţi eternizîndu-se pe pielea ta. Aşa se lipea de mine ea. Aşa ştia să iubească Mordelia.

Da, se poate. Mai pe la început. Dar tot începutul are şi-un sfîrşit, nu? Are. De ce-aş fi eu altfel? De unde chestia asta-n noi de ne credem mereu altfel, deosebiţi? Că pe noi nu ne înşeală nevasta, că părinţii noştri nu mor, că pe mine nu mă lasă scula, că aia, ca ailaltă? De unde? Toţi sîntem la fel. Nici mai buni, nici mai răi. **Viaţa** e alta. **Viaţa** ne tratează diferit. De ce? Ei! Mai lasă-i şi Lui răspunsuri... Formulări.

Da, e clar. Pînă şi mie mi-a trecut de Mordelia. Pînă şi mie. Sau doar, tot scriind despre Kronin, am devenit el? Dar nu, povestea lui, aşa cum a

văzut-o el, o s-o scriu altădată... Am şi început-o, de fapt, am început-o de mult, a văzut-o şi Mordelia într-o zi, o lăsasem împreună cu toate textele începute, pe masă, a văzut-o şi s-a supărat, mă bănuia că o înşel, aha, despre tine scrii, nu?, tu eşti Harlon, tu eşti ăla care

Cînd Harlon începu să-şi schimbe chiloţii în fiecare zi, soţia lui înţelese că avea o amantă. Făcea baie mai des, se bărbierea în fiecare zi, deodorantul era schimbat în aceeaşi zi în care se termina, îşi făcea pînă şi pantofii cu cremă. Şi adevărul este că Harlon avea, pe bune, o amantă. Nu foarte frumoasă. Nu foarte deşteaptă. Dar acestea sînt măsurile pentru femeia-amantă? Acestea sînt baremurile? Harlon avea o amantă – femeie şi asta îi făcea bine. De mult nu se mai simţise atît de bine. De sigur pe el. De puternic. De deştept. De tandru. De cîştigător.

tu eşti, tu eşti...

Trădarea lui Kronin a afectat-o cum nu credea să i se întîmple vreodată. L-a iubit. Îl iubea. După douăzeci de ani încă îl mai iubea. Nu neapărat cu aceeaşi pasiune, dar cît tine pasiunea? Un an? Doi? După aceea intervin casa, copiii, vîrsta, noile obiceiuri, rutina, obişnuinţa, obişnuinţa, obişnuinţa... Asta ne omoară: obişnuinţa. Ne obişnuim să fim amabili, ne obişnuim să coborîm primii din pat, ne obişnuim să facem cafeaua, ne obişnuim să pupăm ici, să mîngîiem colo, să lingem pe dincolo, să intrăm încet, aşa, de explorare, s-o simtă, s-o vrea, să ieşim apoi, ne obişnuim s-o-ntoarcem pe toate părţile, s-o pupăm de jur-împrejur, să intrăm iar, piston, bielă-manivelă, locomotivă, hîţa-hîţa, ne obişnuim să hai, acuma, haida, hai, hai, hai şi ne obişnuim să ne prăbuşim sau nu, mai zvîcnim de cîteva ori dacă n-am auzit aoelu aoleu aoleu sau ioi sau n-am simţit-o căţărîndu-se pe noi, lipindu-se de noi, încercînd să ne intre prin piele... Cu toate ne obişnuim, toate devin obişnuinţă, chiar şi cele mai ascunse (dedicate) gesturi şi vorbe (dragă, dragă) şi suspine (gînduri?), toate devin obişnuinţă, nimic nu mai e cum a fost la început... Nu? Cît ţine pasiunea? Cît poate să ţină? Poate că o omorîm din clipa în care hotărîm să locuim împreună. Din clipa în care aflăm cum ne pute gura dimineaţa. Şi ne mirosim băşinile. Şi ne dăm reprezentaţia lunară a venirii ciclului. Şi sărim peste duşul de seara. Şi ne punem pijamaua. Cît poate ţine pasiunea? Pasiunea e poarta prin care trecem pe tărîmul deznădejdii. E motivul părerilor de rău. Pasiunea e suflarea care aţîţă focul, dar şi cea care-l stinge. Ce bine ne-ar fi dacă n-ar exista pasiunea! Ce bine ne-ar fi! Dar ne-ar mai fi?

Kronin a iubit-o pe Mordelia. I-a iubit ochii ăia deosebiţi şi felul în care se agţăa de el pe stradă, cînd se plimbau, îl făcea să se simtă un copac, ea fiind o creangă a lui. I-a iubit cuvintele şi bucuria de a asculta muzică. I-a iubit felul firesc în care-şi exprima dorinţele, felul în care-i spunea că îl iubeşte

(aşa te iubesc...).

A iubit-o pe Mordelia. De ce n-o mai iubeşte acum? De ce toate au rămas mult în urmă? Nu ştiu. Poate tocmai asta vreau să aflu scriind despre lucrurile astea. Amintindu-mi tot ce mi-a povestit Kronin în cele cîteva ceasuri pe care le-am petrecut împreună. Cum se poate ca iubirea să fie şi apoi să nu mai fie? Ce e, zăpadă? A venit, mi-a plăcut, s-a topit, nu mai e?! Ce-i iubirea? Care-i chimia/alchimia ei? De ce, într-o zi, vedem pe stradă alţi ochi, auzim alte vorbe, simţim o altă atingere şi tot ce-a fost important în viaţa noastră de pînă atunci dispare într-o clipă, de parcă nici n-a fost? A fost? N-a fost niciodată? Ce chestie!

Mordelia n-a înţeles niciodată trădarea lui Kronin, că trădare a considerat-o întotdeauna. Şi, la urma urmei, ce să înţeleagă? Cum să înţeleagă că, aşa, deodată, bărbatul ei n-o mai iubeşte pe ea, ci iubeşte o altă femeie?

Aşa, deodată...

Nici asta n-a înţeles-o Mordelia. Nici asta.

Cum, „aşa, deodată“? Păi, au fost ani de zile, Mordelia. Ani. Poate că el nu ţi-a spus-o niciodată, poate că aici a fost greşeala lui, una dintre greşelile lui, că nu ţi-a spus tot ce avea pe suflet la timp. Nu ţi-a spus cît l-a rănit faptul că nu l-ai născut pe Vladimir, primul vostru copil. Că aţi hotărît, tu şi cu maică-ta, să-l dai afară. Să-l canalizezi pe altă direcţie. Să-l marinăreşti. Tu şi cu maică-ta, de parcă cu ea l-ai făcut!

Mai ştii? Era la trei luni după căsătorie.

— Eşti dement?

ar zice Mordelia

— Eşti dement? La trei luni după căsătorie şi n-ai zis nimic timp de douăzeci de ani? Tu nu eşti normal, Doamne, iartă-mă, dar nu eşti întreg la minte. Îmi reproşezi acum lucruri pe care nu mi le-ai spus douăzeci de ani? Cin' te crede? Cauţi motive ca să nu recunoşti că te-ai încurcat cu tîrfa aia! A futut-o cine-a vrut

Copiii ar fi de faţă, evident, ăsta-i stilul, Mordelia n-ar spune astea fără spectatori şi ce spectatori mai nimeriţi ar putea fi decît copiii

— Las' să vadă şi ei ce fel de tată au!

săracii de ei, toate le făcea Mordelia de faţă cu ei, aşa cum v-am spus şi la început, toate

— Şi-acum te-a găsit pe tine de fraier, să te mai şi îndrăgosteşti de ea. Mare bou eşti! Ce-o fi în capul tău? Tu chiar crezi că o să-l lase ea pe bărbatul ăla al ei, aşa pămpălău cum e, ca să te ia pe tine? Eşti naiv. Nu credeam să ţi se întîmple şi ţie una ca asta. Toţi bărbaţii, cum trec de patruzeci de ani, o iau razna. Cum se uită una cu ochii zglobii la ei, gata! Îşi pun palma-n cur şi-au plecat. Pentru ce? Pentru o pizdă?

V-am spus că toate astea s-ar întîmpla, poate chiar s-au întîmplat, nu mai ştiu, nu mai ţin minte din cîte mi-a spus Kronin, de faţă cu copiii.

— Pentru o pizdă? Cum o are? Că, la cîţi au trecut pe-acolo, ar trebui să fie cît o găleată

Ba, dimpotrivă, asta mi-o amintesc cu precizie, Kronin zicea că Ravi era mică, strîmtă, gingaşă, îi plăcea tare mult puţa ei, i-a scris şi o scrisoare despre asta, nu prea agrea ea genul ăsta de lucruri, era cam pudică, era... De fapt, era cu totul opusă femeii pe care şi-o închipuia Mordelia, care-şi imagina tot ce putea fi mai rău. Dar cum era să şi-o închipuie altfel? Cum şi-ar putea închipui o femeie înşelată rivala? Frumoasă, deşteaptă, talentată? Mai...

N-a fost deodată, Mordelia, toate astea nu s-au întîmplat din senin, Kronin nu era genul de bărbat care să-şi înşele nevasta, nu s-a bucurat că o face, de altfel nici Ravi nu era împăcată cu gîndul

— Nu-i bine, nu-i bine, nu-i bine

spunea din cînd în cînd, nu-i era bine, nu era cinstit faţă de soţul ei, faţă de Mordelia

— Dar am şi suferit mult!

îi spunea Kronin şi atunci acceptau amîndoi că sînt un cuplu adulterin, ca atîtea altele, cu ce sînt ei mai vinovaţi decît ceilalţi? Şi, de fapt, nu s-ar fi ajuns aici dacă situaţia din cele două familii n-ar fi fost cea care era.

Ştiau că toate astea nu sînt decît nişte scuze ca să-şi acopere paşii greşiţi, dar toate se prăbuşeau în faţa iubirii, Kronin şi Ravi se iubeau cum nu li se mai întîmplase niciodată pînă atunci

— Te iubesc cum nu mi s-a mai întîmplat niciodată

avea să-i scrie ea, ceva mai tîrziu

şi poate tocmai asta înţelesese într-o zi Mordelia, că cei doi chiar se iubeau, tocmai asta o făcea furioasă şi o determina să se comporte în felul

asta degradant, totuşi, nu suporta fericirea altora, mai ales a lor, a celor care i-au distrus viata, pentru că i-au distrus-o, asta e clar.

Douăzeci de ani în fotoliu, douăzeci de ani cu ochii în ecranul televizorului, douăzeci de ani în care trupul său devenise una cu fotoliul, trecuse prin haine, prin tapiţerie, se integrase fotoliului, erau o singură fiinţă-obiect, cei care făceau dragoste cu ea, şi eu printre aceştia, făceau dragoste cu o femeie-fotoliu, vă închipuiţi cum e? S-o faci mereu strîns, îndoit, iar dacă vrei să te mai întinzi şi tu, să-ţi dai drumul orgasmului în plan orizontal, de-a lungul şi de-a latul, să trebuiască să tragi fotoliul şi pe Mordelia o dată cu el, ca s-o poţi avea întinsă pe spate şi nici atunci ca lumea, că nu-şi putea desface picioarele prea mult, că erau, cum v-am zis, una cu fotoliul, dar era de-ajuns, de-ajuns, oricum, Mordelia îşi perfecţionase stilul, adaptîndu-l celor cîteva poziţii pe care le putea executa, măi, să fie! Mie mi-a plăcut. Atunci. Pe vremea aia. Apoi, cu timpul, nu ştiu... Poate şi întîlnirea cu Kronin a avut o influenţă asupra sentimentelor mele, de multe ori vedem lucrurile dintr-un unghi foarte îngust, de-abia cînd ascultăm poveştile altora ne dăm seama că lumea se mai poate vedea şi altfel, că lucrurile trebuie privite de jur-împrejur ca să le putem vedea pe de-a-ntregul şi asta a făcut Kronin pentru mine, mi-a dat perspectiva. Dar mi-a făcut bine? Eram un om fericit. Trăiam în casa aia, cu Mordelia, cu copiii, cu antebraţul ăla care venea prin podea din apartamentul de dedesubt şi urca prin tavan în cel de deasupra, eram numai noi, cu gîndurile noastre, cu trupurile noastre (plus fotoliul Mordeliei), cu sentimentele noastre, tare bine-mi era! Acum, nu ştiu. Nu mai ştiu cum îmi e. Acum ştiu că totul poate fi şi altfel

— Puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel

i-a spus Ravi într-o zi lui Kronin, a fost atunci cînd s-au iubit în dormitorul ei, în patul ăla mare, care scîrţîia, mai ales pe partea ei, a fost atunci cînd, la un moment dat, el i-a simţit mîinile cum îl apucă de fese şi-l trag înspre ea, parca voia să şi-l bage în ea tot, pînă-n prăsele, era atît de determinată în gestul ei, era o femeie care îl dorea pe bărbatul cu care făcea amor, cînd mi-a povestit Kronin asta mi-am amintit de un film vechi, cu Victoria Abril, în care partenerul ei o misionărea cu mîinile agăţate de tăblia patului, iar ea, sub el, a zvîcnit deodată, apucîndu-se de el cu ghearele şi cu dinţii parcă, se căţăra pe el, voia să-l parcurgă de jos pînă sus, să se înfigă într-un stîlp care nu se ridica de la pămînt spre cer, ci cobora din cer spre pămînt. I-am spus-o şi lui şi i-a plăcut imaginea, altă dată, cînd ne-am

întîlnit, mi-a povestit-o el mie, uitînd că de la mine o ştie, aşa facem mereu, sîntem puţin din tot ce-am întîlnit, chiar şi asta am întîlnit-o undeva, într-o carte, cineva cita din altcineva.

şi nu mă întrebaţi dacă aşa cum este acum este mai bine sau nu, că nu ştiu. Dar poate fi şi altfel şi asta e mereu periculos de aflat. „Ştiu că poate fi şi altfel“ este cel mai mare duşman al tuturor dictaturilor, al tuturor status quo-urilor, al tuturor obişnuinţelor.

— Puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel.

Fericiţi cei care nu află. De-atunci n-o mai văd pe Mordelia aşa cum o vedeam. Guşulica aia a ei, pe care o alintam mereu şi îmi plăcea să o sărut îmi pare acum pur şi simplu o guşă, sînii ăia ai ei, mici şi zglobii, veseli, sociabili îmi par că au cea mai tîmpită formă pe care o pot avea nişte sîni, triunghiulară, cu vîrful în jos, căzători, căzători degeaba, burta – orice femeie trebuie să aibă un pic de burtă, ca să ai ce mîngîia, să ai ce pupa, ei, burta ei e îngrozitoare, mă feresc de la o vreme s-o mai văd dezbrăcată, îi curge, îi atîrnă, ce femeie, cum poţi să-i spui ăsteia femeie? Ieri dupa-masă am văzut pe stradă una suplă, cu pîntecele întins, cu carnea tare pe ea, nu-i atîrna pe braţe, cu dinţi, cu un cur bombat, nici prea îngust, dar nici prea lat, şi-avea niste craci... Craci avea, nu picioare, craci. Să-ţi înfăşori limba pe ei, de la gleznă pîn' la cur şi de-acolo în Piaţa Unirii, unde se unesc picioarele, să faci baie în arteziana ei...

Săraca Mordelia! Azi dimineaţă au venit băieţii de la salubritate şi au ras-o. Au strîns-o într-un sac, l-au săltat în spate şi-au plecat. Parcă nici n-a fost. Mîine o să dau fotoliul la tapiţer şi peste cîteva zile o să întreb: Mordelia? Care Mordelia?

Vinerea viitoare îl aştept pe Kronin. Sînt curios ce-mi mai povesteşte. Şi chiar dacă nu mai are noutăţi şi-o să-mi spună iar aceleaşi poveşti pe care mi le înşiră de cîţiva ani, eu tot îl aştept cu nerăbdare. Mi-e dor de Ravi. Tare dor. De ochii ei, de zîmbetul ei, de gura ei. Mi-e dor de sînii ei grei, plini, cu gustul ăla atît de bun şi măsliniu... Hänsel şi Gretel îi cheamă. Aşa le spune Kronin şi aşa le spun şi eu cînd mă gîndesc la ei. Cînd aerul din jur ia forma lor. Cînd îi visez. Cînd stau liniştit şi mă surprind că plescăi, de parcă gura mea ar fi un sex feminin pătruns de sfîrcurile sînilor ei. Mi-e dor s-o văd cum se lasă pupată, cum i se frăgezeşte carnea sub pupături. Mi-e dor de glezna ei, obiectul cel mai erotic pe care l-am cunoscut în viaţa mea... De Ika mi-e dor, Ika păsărica, dulcea, gingaşa. Tare mai e frumoasă

Ika aia a ei! Mi-e dor de Ravi. Mi-e dor s-o aud strigînd „aoleu aoleu aoleu“. Mi-e dor s-o aud spunînd „stereo. a fost stereo“. Mi-e dor de Ravi. De Ravi din poveştile lui Kronin. De-abia aştept să vină să-mi povestească! Mai e puţin pînă vineri. Am pregătit şi banii. Parcă-l aud începînd:

— „Poate cineva să ia foc în sîn, fără să i se aprindă hainele?“

Partea a II-a

Poveștile lui Kronin

Despre singurătate şi îngeri

Miroase a tei plouaţi. Să fie ăsta mirosul singurătăţii?

Singurătatea este atunci cînd iubirea nu mai e.

M-am trezit cu enunţul ăsta afişat înapoia ochilor, niciodată nu mi-a trecut aşa ceva prin minte, niciodată nu mi-am pus întrebarea „ce este singurătatea?“, niciodată, şi totuşi...

Uite, de pildă, amărîtul ăla de Kronin. Toată viaţa a despicat firul în patru, în paişpe, în osutăpatruşpatru. Că ce-i iubirea? Ce-i viaţa? Ce-i moartea? Evident că s-a întrebat pînă a căpiat şi „ce-i singurătatea?“, dar niciodată, NICIODATĂ, n-a găsit un răspuns atît de simplu (după vorbă, după port) ca ăsta: singurătatea este atunci cînd iubirea nu mai e. Şi poate că e normal să fie aşa, poate că răspunsurile ne aleg pe noi, stau undeva deasupra, plutesc între noi şi EL şi, din cînd în cînd, vine cîte un răspuns, alege pe unul dintre noi şi depinde de acela, numai de el, dacă îl vom şti şi noi sau dacă va pleca cu el în mormînt...

Poate că de-aia au unii atîta succes la femei: că au răspunsuri la toate. Nici nu contează dacă-s adevărate sau nu, important e că le au. Femeile sînt pline de întrebări. Fiecare este o colecţie întreagă de întrebări, care mai de care mai ciudate, mai uşchite, mai „originale” sau doar snoabe, cu rost ori fără, unele nu-s decît atîta, nişte întrebări, mai mari sau mai mici, care aşteaptă să fie descoperite, rezolvate, dezvăluite, băgate în seamă, arătate lumii. Şi cine va şti să răspundă mai bine la întrebări, va avea şi femeile ciorchine pe capul lui...

Aiurea! Asta este o iluzie a noastră. După nici un bărbat nu umblă gagicile cîrduri/cirezi/stoluri/haite/roiuri/herghelii... E doar invidia celorlalţi, a celor după care nu umblă, a celor care trebuie să inventeze mereu strategii, jocuri, capcane, măşti şi minciuni, ca să-şi găsească femeile... deşi cea mai bună metodă de a cuceri femeile rămîne tot să te laşi cucerit... E metoda folosită de ele, dar e bine să învăţăm şi de la duşmani... cînd avem ce.

De-aia pe unii cad toate ca muştele pe hîrtia lipicioasă, pen’că e hîrtia lipicioasă a vorbelor ăstora care doar pe ei îi vizitează. Şi dobitocii nu fac nimic pentru asta. Nu tu jertfe, nu tu ofrande, osanale, rugi, antrenamente,

repetiţii, măcar o viaţă după reguli, o viaţă curată, dedicată Celui-care-ne-toarnă-fraze-n-pixuri. Nimic. Investeşti nimic şi obţii totul. Uite-aşa îi iubeşte pe unii viaţa.

Singurătatea este atunci cînd iubirea nu mai e.

Da? Nu zău! Care iubire nu mai e? A existat vreo zi în ultimii ani în care să nu fiu iubit? Să nu aud o vorbă de dragoste, să nu primesc un e-mail, un telefon...? A existat vreo zi în care să nu fiu îndrăgostit? Să nu existe cineva către care să-mi îndrept gîndurile şi visele şi dorinţele? A existat vreo zi în care să nu fie măcar o femeie în viaţa mea? Alături de mine? Într-un fel sau altul...

Au fost zile în care pleca una, venea alta. Nu ştiu de ce o făceam, nu ştiu dacă mă lega ceva de ele sau era doar o competiţie, o competiţie a mea cu mine, un fel de tenis la perete, un fel de cursă pentru Guiness Book... Sau era doar spaima celor patruzeci de ani, că se termină viaţa şi n-am apucat să-mi fac suma de şaptesprezece amante (cine dracu' o fi inventat numărul ăsta? Ce statistici sofisticate l-or fi scos?), că n-am avut o iubită grasă, că n-am avut una cu zece ani mai mare decît mine sau cu douăzeci mai tînără, că...

Mereu i-am dispreţuit pe bărbaţii care nu voiau de la femei decît să se culce cu ele. Care nu vedeau în ele decît „androidul de serviciu". Mereu i-am dispreţuit. Acuma nu mă întrebaţi dacă dispreţul meu nu era decît pentru că dădea bine, că voiam să par, lor să le par, femeilor, că eu nu sînt asemeni celorlalti, că eu sînt bun şi tandru şi deştept şi iubitor, eu sînt the best.

A fost o perioadă de delir în viaţa mea, o orgie perpetuă. Şi nici măcar nu ştiu de ce făceam lucrul ăla.

Pentru că puteam? E un răspuns. Cred că atunci, cînd s-a întîmplat prima dată, exact asta mi-am şi zis: de ce să n-o fac, dacă pot?

S -a întîmplat acu' doi ani, cînd cu aia mică, Nelia Dor o chema. A doua Nelia Dor. Cea pe care am botezat-o Roxana Albu. Inutil, de altfel, pentru că pe ea oricum o chema Roxana Albu, fiind fiica lui Petrică Albu şi întîia roxană a primului Roxanat al Dardaniei. Dar v-am mai spus eu povestea asta cu Dardania... Sau dacă nu, aveţi răbdare, poate încă nu i-a sosit timpul. Toate la vremea lor, da?

Deci, eram cu aia mică, Roxana. Roxana Albu.

— Ieri, după ce-am plecat de-aici, m-am dus acasă. Acolo am dat de el, mă aştepta. Ne-am dus la mine în cameră şi ne-am culcat. Am dormit, adică. Dar înainte, da, m-am culcat cu el. Sau el cu mine, nu ştiu cum să spun. N-

am făcut nimic, adică eu n-am făcut nimic, doar l-am lăsat. Mă ţinea în braţe, stăteam ghemuită cu spatele lipit de burta lui. Aşa am făcut-o. L-am lăsat să intre şi-atît. L-am lăsat s-o facă. Şi-apoi m-am culcat. Am adormit. Aşa, în braţele lui. Nici măcar nu m-am dus la baie să mă spăl. Îl simţeam lipit de mine, umed, lipicios.

— De ce-ai făcut-o? De ce l-ai lăsat?

— Nu ştiu. Aşa... Nu ştiu. Pentru că e prietenul meu de-atîta vreme.

— Şi eu? Eu ce sînt?

— Dumneavoastră? De dumneavoastră sînt îndrăgostită acum.

Aşa îmi zicea: dumneavoastră. N-am reuşit s-o conving să-mi spună pe nume. Ne-o trăgeam din toate poziţiile şi ea îmi spunea dumneavoastră. Îmi băgam limba în ea pînă la amigdale şi ea îmi zicea

— Nu-mi place cînd mă pupaţi acolo.

sau arăta spre sexul meu şi mă întreba

— Îmi daţi voie...?

şi era rîndul meu să-i simt amigdalele...

Doar cînd vorbeam la telefon îmi spunea tu.

— Ce faci? Mi-e dor de tine. Ştiu că acum o jumătate de oră erai în mine, că degetele tale mi se băgau obraznice în gură, în urechi, în fund, la subsuori sau încercau să intre o dată cu tine acolo, acolo, ştii tu unde, acolo unde acuma mi-e dor să te simt din nou, uite ce fac, îmi strîng picioarele de parcă-mi vine să fac pipi, dar nu, nu-mi vine, nu-mi strîng picioarele ca să opresc şuvoiul să curgă, le strîng de parcă ai fi în mine şi aş vrea să te mai ţin acolo, să fac cumva să rămîi acolo, că tare mi-e bine atunci, tare mi-e bine, dar tu ştii asta, de multe ori ţi-am spus că mi-e bine să te simt acolo şi ştiu că şi tu mi-ai zis odată

— Mi-e bine, bine, bineeeee...!

— şi ai chiuit şi mi-au părut cele mai frumoase cuvinte de dragoste care mi s-au spus. Alo, mai eşti? Nu te supăra că te sun, am ore, dar am ieşit afară, nu mai pot să stau, am ochii ăia, ştii tu cum, s-au înverzit cu totul, se uitau fetele la mine şi rîdeau de mine, m-au întrebat ce pastile am luat – ţi-am spus că noi mai luăm pastile din cînd în cînd, rîdeau fetele de mine şi spuneau

— Nu ni-l dai, tu, şi nouă o tură, să ne pună şi nouă zîmbetul ăla pe faţă, să zică şi despre noi lumea

— Uite, mă, nişte fete fericite...

Zîmbetul ei de după. Hm. Îmi amintesc cum a fost atunci. Eram la ei, puneam ţara la cale cu Petrică Albu şi, la un moment dat, nu ştiu cum s-a făcut de am rămas pentru o clipă singuri. Mi-a spus

— V-am căutat aseară.

— Unde m-ai căutat?

— Acasă.

— Acasă la mine?

— Da, dar se pare că n-am nimerit uşa. Am întrebat pe la unii şi pe la altii, dar nu ştia nimeni de dumneavoastră. Cum se face?

— M-am mutat de curînd... Pe la ce oră ai venit?

— Era destul de tîrziu, se înnoptase. Am renunţat să mai bat pe la uşi, mai ales că una din vecinele dumneavoastră mi-a strigat în urmă

— Şi caută-ţi şi tu, fato, unul mai tînăr, mai de vîrsta ta!

— Măi, măi...

— Spuneţi-mi exact unde staţi, o să vin din nou mîine dimineaţă.

I-am spus. N-am ştiut să fac altfel. N-am ştiut să mă conving că nu se poate, că aşa ceva nu se face, că nu e bine

nu-i bine, nu-i bine, nu-i bine

dar asta e din altă epocă, din alt an, din alt înger, ştiu, dar ştiu şi că tare bine-a mai fost!

atunci n-am ştiut să fac altceva, să zic altceva şi ce era să zic cînd şi eu voiam, şi eu voiam, mă îndrăgostisem, eram îndrăgostit de fata aia, mă terminase cu privirile ei care mă rugau parcă, oferindu-mi, oferindu-mi, mă chemau să descopăr teritorii nici măcar visate şi cum să zic nu, cum să refuz visul, cum să refuz acel vis, visul unei puştoaice de şaptesprezece ani care se îndrăgostise de un bărbat de patruzeci şi patru, de mine?! Cum era să zic nu?!

A doua zi dimineaţă a sunat la uşa mea.

Ce-aţi vrea, acuma, să vă spun cum a fost? N-am chef, o las pe altă dată. Tot ce-mi amintesc în momentul ăsta, tot ce vreau să-mi amintesc, este că ne-am băgat sub duş

(— Nu mă mai văd cu tine sub duş. Alături, pe iarbă, da. Dar sub duş... Mi-e teamă că n-o să se mai întîmple.

Mai tîrziu, mult mai tîrziu aveam să aud asta, Dante mi-o va spune, dar acum nu vorbim despre Dante, acum vorbim despre îngeri...)

şi ea tremura sub duş, era prima dată cînd vedeam goală o fată de şaptesprezece ani, prima dată după douăzeci şi şapte de ani, şi ea stătea acolo cu mîinile împreunate, cuminţenia pămîntului, parcă se ruga, parcă se ţinea în braţe, protejîndu-se, părea emoţionată, speriată, era ca un animal pe cale de a fi sacrificat, ştiind că va fi sacrificat, înţelegînd asta, admiţînd asta, împăcat cu gîndul. Plîngea? Nu mai ştiu. Plîngeai, Nelia Dor, Roxana mică şi scumpă, plîngeai? Curgea apa pe faţa ei, pe ochii ei, şi eu nu mai ştiu dacă erau şi lacrimile ei acolo, nu mai ştiu... Îi tremurau buzele şi se uita cu ochii ăia mari în sus, spre mine şi eu eram un măgar bătrîn şi pervers care profita de un copil. Ce dacă ea era îndrăgostită de mine, sau i se părea că e, ce dacă? Atunci, în luna aia, cît a ţinut toată povestea, ziceam că sînt îndrăgostit de ea, îmi bătea inima cu putere cînd mă apropiam de casa ei, cînd era pe-aproape ora la care ne vedeam, simţeam aerul cum îmi mîngîie plămînii.

— Nu pot sta lîngă tine fără să te ating

îi spuneam, şi aşa era, nu puteam sta lîngă ea fără să o ating şi erau cumplite clipele în care nu eram singuri şi nu puteam s-o ating, nu puteam pentru că ea avea doar şaptesprezece ani şi era Roxana Albu, fiica lui Petrică Albu.

Dar eram oare îndrăgostit? Eram cu adevărat? Sau nu vedeam în ea decît o altă femeie, o altă pizdă?

După, am dus-o cu maşina la şcoală, am lăsat-o în faţa şcolii.

Cînd ne-am revăzut, după-amiză, mi-a spus

— M-au ghicit gagicile de cînd am intrat pe uşă. Imediat au sărit pe mine

— Tu eşti nebună, tu. Ai fost la el. De-acolo vii. Ai făcut-o. Cum e? Cum? Io n-am avut niciodată zîmbetul ăsta...

Asta e cu zîmbetul ei de după.

— Nu te superi că te-am sunat, da? Hai, nu te supăra... Mi-e dor de tine. Mi-e tare dor de tine. Trupul meu îţi mai simte încă mîinile, pielea mea mai miroase încă a after shave-ul tau... M-au întrebat fetele

— A ce miroşi, tu? Ţi-ai schimbat parfumul?

— şi eu ce era să le spun, ha? Ce să le spun? Nu, tu, nu mi l-am schimbat, acuma miros a after shave-ul lui şi a sperma şi a saliva... Zi şi tu, ce să le spun?!

Da, la telefon îmi spunea tu, dar faţă în faţă îmi zicea dumneavoastră. Chiar şi în pat.

S-a întors spre mine şi m-a privit drept în ochi.

— Cît aveţi impresia că o să ţină toată povestea asta?

Ştiam că n-o să ţină prea mult. Poate nici măcar pînă la sfîrşitul anului – era mai atunci, frumoasa lună mai. I-am şi spus că nu cred că va dura prea mult...

— Şi ce finalitate ar putea avea?

Finalitate, finalitate! Nici nu ştie dacă mă iubeşte, dacă m-ar putea iubi, şi ea căuta finalităţi... Nici nu ştie ce caută aici, în patul meu, şi ea caută finalităţi.

— Cum poţi s-o faci cu el la o oră după ce-ai făcut-o cu mine? Cum poţi? Nu se-ncreţeşte pielea pe tine? Nu-l chemi cu numele meu? Nu te miroase? Nu te simte? Cum e?

(Măcar te speli, între mine şi el? Asta n-am spus-o cu voce tare, doar am gîndit-o. Urît din partea mea şi că am gîndit-o, dar am gîndit-o.

Cum pot femeile să se desprindă din braţele celui pe care susţin că-l iubesc, să se ducă acasă, la iubiţii lor sau la soţii lor, să se bage în pat şi cînd vine animalul peste ele să nu zică nimic, să-şi ia poziţia, atitudinea tradiţională, cu ochii în tavan, cu picioarele desfăcute...? Eventual să mai şi suspine după ce ăla îşi dă drumul. Mi-a zis Ravi odată

— Ştiu că pentru el nu înseamnă nimic, e ca şi cum aş fi o scorbură de copac. Nu fi supărat, te rog. Nici el nu înseamnă nimic pentru mine. Lucrul ăla, cu el, n-a însemnat niciodată nimic, e ca şi cum i-aş spăla o cămaşă...

Ravi. Ravi mi-a spus asta. Femeia pe care o iubeam. Femeia pentru care trăiam. Femeia cu care începea şi se sfîrşea lumea mea, lumea în care voiam să trăiesc. Plîngea şi îmi spunea toate astea.

Şi-atunci, cum să gîndesc altfel despre Roxana, pe care de-abia...?)

— E normal, cum să fie?! Dumneavoastră sînteţi dumneavoastră, el este el. Ce-aţi vrea acuma, s-o termin cu el?! Ce să-i spun? Ce să-i spun mamei? Tatei?

— Ok. Las-o baltă. Cred că sînt gelos.

— Nu fiţi, nu fiţi gelos, ştiţi că pentru mine el nu mai înseamnă nimic, numai că... Nu pot s-o termin aşa... Din cauza dumneavoastră nu mai înseamnă nimic, ştiţi bine. Dar nu se poate s-o rup aşa... O să-şi dea seama,

o să intre la idei... Şi ceilalţi... Mai lăsaţi-mă un pic, vă rog. Am s-o termin, vă promit că am s-o termin.

N-aveam nici un drept să-i cer asta. Ce-i ofeream eu? Nimic. Cîte o după-amiază? O seară, o noapte – dacă reuşea ea să fugă de-acasă, dacă punea la cale cu prietenele ei să doarmă la ele şi, de fapt, să vină la mine, sau să plece de-acasă mai devreme dimineaţa şi, înainte să meargă la şcoală, să vină pentru o oră pe la mine? Ce-i ofeream, ca să pot să-i cer ceva? Şi, la urma urmei, ce puteam să-i cer? Ce? Vîrsta aia a ei cînd ar fi trebuit să-şi petreacă timpul cu cei de-o seamă? Zborul? Primele iubiri? Senzaţia pe care i-ar fi dat-o forţa şi curăţenia unui zîmbet tînăr? De ce să-i cer asta?

Din egoism... Doar pentru că mie îmi era bine. Doar pentru că vanitatea mea ar fi fost satisfăcută de o iubită de şaptesprezece ani. Sîntem atît de mici uneori... Meschini.

În după-amiaza aceea am primit un telefon.

— Hai, salut. Ghici cine-i?

Nu sînt eu prea tare la ghicit, dar vocea aia n-am uitat-o, deşi au trecut destui ani de-atunci. De-atunci de cînd?

De cînd cu Ema. Era în trecere prin oraş şi, dacă voiam, ne-am fi putut vedea. Trei ore între două trenuri.

— Ce zici?

— Ok. Te iau din gară.

Ce era să zic?

Pe Ema o cunoscusem cu cîţiva ani înainte, în casa unor prieteni comuni. N-am schimbat prea multe cuvinte, e genul de femeie de succes, pe care o interesează doar cariera ei, mediul în care se învîrte fiind unul foarte lucrativ, iar în rest... snobism cît cuprinde. A reţinut însă cine eram şi (bănuiesc) mi-a şi făcut fişa personală, cu tot cu evaluare, inclusiv perspectivele. Aveam să aflu că intuisem exact personajul la vreo şase luni după aceea, cînd m-a sunat. Avea nevoie de o aprobare pentru o afacere importantă, adică mă ruga să intervin pe lîngă cineva – întîmplător un prieten, dar probabil ea nu tocmai întîmplător mă întreba pe mine dacă nu-l cunosc pe... I-am rezolvat problema, iar cînd a trecut prima oară prin Clopodia m-a invitat la cină (îmi rămăsese datoare, nu?). Cina a continuat în pat, a fost o întîlnire pur sportivă, a fost o prelungire a desertului, a fost doar un adulter ca oricare altul. La plecare, numai că nu ne-am strîns mîinile, ca după o afacere bună. Ne-am pupat pe obraji

— A fost bine.
— Da, a fost bine.
— La revedere.
— Pe curînd.
Cîţi ani să fi trecut de-atunci? Trei? Patru? Ce importanţă are? Ema era în oraş, eu tocmai făcusem un duş, spălîndu-mă de mirosul Roxanei, de transpiraţia ei, de povestea ei că mai face amor şi cu altul, nu numai cu mine, spălîndu-mă, în seara aceea, mai înverşunat ca niciodată, înroşindu-mi pielea, să-l scot de pe mine, parcă transpiraţia mea nu mai mirosea a mine, nu mai simţeam mirosul obişnuit, de piersici, simţeam un miros străin, poate mirosul lui, al celuilalt. A naibii femeie! Roxana, femeia cu o mie de amanţi. Cred că aşa mi-a venit ideea. Adică eu de ce să n-o fac cu două în aceeaşi zi? Ia mai dă-le dracu' de muieri! Fidelitate? Asta-i pentru impotenţi!
Nu mi-a fost greu s-o aduc pe Ema la mine. Probabil asta avusese şi ea în minte cînd m-a sunat, dar i-a plăcut să am eu iniţiativa. Să pară că a venit de la mine..
A urmat o altă repriză sportivă, fără performanţe deosebite, fără recorduri personale, dar cinstită. Un adulter şi-atît, cum ziceam. Cine eram eu? Unul din lista ei. Oricum, altul decît bărbat-su. Probabil că asta îi dădea un sentiment de satisfacţie, o făcea să se simtă încă dorită, competitivă, pe piaţă adică. Ea, care îşi începea ziua citind cotaţiile la bursă, nici nu concepea să nu-şi găsească numele într-o bursă virtuală a amorului.
— Nu eşti cotat, nu exişti.
Mi-a spus-o de cîteva ori şi a reuşit să mă convingă de asta, că asta urmărea ori de cîte ori îmi povestea despre amanţii ei fabuloşi – tineri, vînjoşi, plini de bani – numai că mie, fiecare poveste a ei îmi inducea gîndul „ai prezervative la tine, boule, eşti sigur că ai?".
După ce-am dus-o atunci pe Ema la tren, credeţi că m-am întors să mă culc? Ei, aş! Am sunat-o pe Tina. Cu ea aveam o relaţie asemănătoare cu cea dintre mine şi Ema, dar era mai la îndemînă, era aici. Cînd o sunam sau mă suna ea, ştiam că sîntem singuri, că n-avem pe nimeni şi tare ne-am mai fute. Era semnalul clar, pentru altceva nu ne căutam, nu aveam obiceiul să ne întîlnim, nu aveam o relaţie activă.
Bine-bine, veţi spune, dar dacă nu aveaţi o relaţie activă, ce era între voi? Eraţi ca două prostituate care se agăţau una pe alta?

Se poate spune şi-aşa. Numai că nu ne plăteam. O făceam din... din... O făceam din prietenie.

— Aş rîde dacă n-ar fi de plîns.

Cine-a spus asta? Cine? Nu era nimic de plîns aici. Un bărbat şi o femeie pot fi prieteni abia după ce au trecut prin pat, nu? Altfel ar sta toată ziua cu gîndul la sex. Ce sîni mişto are gagica.. Ce cur mişto are tipul... Dacă... Dacă... Nu? N-ar fi asta o obsesie? N-ar deveni, cu timpul, o obsesie? Toate relaţiile mele cu femeile au devenit mult mai libere după.

Iar adevărul vă va face liberi.

Da, sexul ne-a eliberat. După sex ne-am putut dedica prieteniei. Mă rog, acolo unde am simţit chemarea. Unde am simţit că dincolo de sex mai era loc şi de altceva. Cum a fost cu Tina, de pildă. Relaţia mea cu Tina a început în pat, aş putea spune. Ne-am cunoscut la o petrecere, am dansat de cîteva ori împreună, apoi am plecat la ea şi am devenit amanţi. Ne vedeam din cînd în cînd, am început să ţinem unul la altul, dar atît. N-am fost nici o clipă îndrăgostit de ea şi nici ea de mine. Am avut în continuare fiecare viaţa lui, n-au existat promisiuni, nici reproşuri. O relaţie civilizată, nu? De-aia a şi mers atît de bine, de-aia merge şi acum. N-aţi observat că relaţiile de genul ăsta merg întotdeauna bine? Doar iubirile se termină prost. Prieteniile nu mor niciodată. De-aia mi-a plăcut întotdeauna relaţia mea cu Tina. Am ţinut întotdeauna la ea, am avut grijă de ea şi a funcţionat întotdeauna. Era ca un fel de mobilizare în caz de necesitate.

Am avut noroc în seara aceea, tocmai o terminase cu unul şi era în perioada de convalescenţă, îşi lingea rănile şi tare i-ar mai fi prins bine s-o facă cu limba altuia. Eu eram ăla! Ce dracu'?! Prietenul la nevoie se cunoaşte, nu?

A fost a treia femeie pe ziua aceea şi tot nu aflasem de ce aia mică se culcase şi cu prietenul ei, după ce plecase de la mine.

Se pare că sînt lucruri pe care nu le pot înţelege. Pur si simplu nu pot. Întotdeauna am vrut să înţeleg femeile. Fie că le iubeam, fie că-mi erau doar prietene. Sau nici măcar atît. Mi-au plăcut şi am vrut mereu să le înţeleg. De ce fac ceea ce fac, cum gîndesc... Am vrut să ştiu motivaţia reacţiilor lor... Pentru a mă defini în raport cu ele? Pentru a şti la ce să mă aştept din partea lor? Ca posibile personaje? Cîte din relaţiile mele au existat doar pentru a-mi inventa noi personaje?

(— Cred că n-o să mă culc niciodată cu tine. Şi ştii de ce? Pentru că n-am chef ca de fiecare dată cînd voi citi o carte de-a ta să am emoţii că o să-

mi găsesc anatomia pe-acolo...

Tot Dante, doar ea era în stare să-mi spună chestii de-astea)

Cîte din îndrăgostirile mele au avut ca obiect femei din viaţa reală şi cîte n-au fost decît personaje de care m-am îndrăgostit înainte de a exista în paginile mele? În cîte n-am mai apucat să văd femeia pentru că se născuse deja personajul?

E greu să recunosc asta. E o întrebare pe care nu vreau să mi-o pun. La care, deocamdată, nu vreau să răspund. Deşi tot ce scriu de la o vreme nu sînt decît variante de răspuns, ale acestui răspuns...

Aşa cum, mulţi ani după aceea...

Nu, n-o să urmeze ceva cu gheaţă, fiţi liniştiţi.

Mulţi ani după aceea n-am înţeles... N-am înţeles...

Dar am înţeles vreodată femeile? Pe-alea care m-au iubit, măcar. Pe-alea pe care le-am iubit eu.

Aş fi vrut să le înteleg, am vrut să le înţeleg.

Am vrut s-o înţeleg pe Melissa. Melissa, nume de virus. De ce s-a terminat atît de repede tot elanul ăla al ei? De ce a plecat urechea mai mult la ce zice lumea, la regulile – nici măcar scrise – ale mulţimii (mulţime care oricum nu respectă regulile alea!), de ce a fost mai importantă „părerea" decît ceea ce se născuse între noi, în lungile ore în care făceam duş împreună, dormeam unul în braţele celuilalt, ne iubeam unul pe altul atît de amănunţit, atît de concret, deşi toate astea erau doar în mintea noastră, în e-mailuri zilnice care se înşirau pe pagini întregi, care ţineau loc de mîncare şi băutură şi toate alea pe care le mai fac oamenii...

Ştiu de ce ai abandonat, Melissa. Ştiu. Dar am înţeles asta numai după logica ta, numai în spaţiul tau, definit de axiomele şi teoremele tale. La mine n-a fost aşa. Pentru mine n-au fost importante regulile mulţimii, eu am fost şi sînt un dictator al spaţiului meu, un inventator de spaţii, toate teoremele spaţiului meu poartă numele meu şi, de fapt, eu n-am teoreme, Melissa, la mine toate sînt axiome. Tot ce sînt eu sînt eu, Melissa.

Eu, eu, eu...

N-am putut să-ţi ofer mai mult, mai, Ochişori, decît pe mine. Dar m-am oferit cu tot dragul, cu toată bucuria, cu toată nădejdea şi sperarea şi carnea şi sîngele, aburul, eu eram aburul – îţi mai aminteşti, Melissa? Eu eram apa şi aburul şi multă vreme după aceea...

nici acum n-o să urmeze chestia aia cu gheaţa

multă vreme după aceea mă visam apă şi abur, iar tu erai în mijlocul meu, tu care te ţineai destul de bine pentru vîrsta ta, tu care erai mulţumită de ceea ce vedeai cînd te priveai în oglindă, tu care multă vreme după aceea n-ai mai putut face baie sau duş fără să mă simţi acolo, cu tine, lîngă tine, pe tine şi în tine, mîngîindu-te, alintîndu-te, alunecînd pe pielea ta, pe buzele tale, intrîndu-ţi în gură, pe sînii tăi, pe coapsele tale, căutînd locul acela prin care să mă strecor în tine, în tine, în tine, dragă-dragă.

Nu, nu-i aşa, ţie nu ţi-am zis niciodată dragă-dragă, asta i-am zis-o doar lui Ravi, lui Ravi, îngerul meu...

Tu n-ai fost înger, Melissa, de tine am fost doar îndrăgostit. Atunci, în luna mai, în frumoasa lună mai, alta, desigur, tu nu m-ai lăsat să-mi fii înger, te-ai speriat, Melissa, te-ai speriat de lume şi de tine, în primul rînd de tine te-ai speriat, de amintirile tale, de vorbele care ţi le-ar fi putut învia, de vestea că ele n-au murit, nu, amintirile nu mor niciodată, Melissa, tu n-ai ştiut asta? N-ai ştiut că amintirile nu mor? El pot doar să înceteze să mai doară. Ele pot doar să nu-ţi mai fîlfîie prin faţă cînd mergi pe stradă, cînd faci amor cu cine ştie ce partener de ocazie, ele pot doar să-şi piardă sonorul, imaginea chiar, dar rămîn întotdeauna undeva în adîncul tău şi tu poţi să nici nu ai habar de asta, pentru că rămîn arhivate ca fişierele cu corespondenţa din tinereţe, undeva, într-un colţ de hard, nici dracu' nu mai ştie ce-i acolo, pînă-ntr-o zi. Pînă-ntr-o zi în care o imagine, un sunet, un cuvînt al cuiva se nimereşte a fi parola care le redă libertatea... Cuvîntul care scoate djinul adormit din lampă... Şi-atunci tot ce-ai fost cîndva năvăleşte peste tine, eşti atacată de propriile amintiri ca de-un comando terorist şi viaţa ta, liniştea ta se duc dracului... Se duc pentru că nu putem uita. Pentru că în viaţa noastră trăiesc întotdeauna toţi cei cu care am împărţit-o cîndva, toţi cei care ne-au schimbat-o într-un fel sau altul. În toate iubirile noastre trăiesc toate iubirile noastre mai vechi, cu gesturile cunoscute, cu vorbele care însemnau atît de mult...

De-aia ţi-am spus adineauri dragă-dragă, pentru că eram îndrăgostit de tine cu Ravi cu tot, pentru că atunci cînd eram abur şi te vizitam, o făceam tîrînd-o pe Ravi după mine, sigur că ea nu voia să vină, sigur că nu-i plăcea s-o duc s-o vadă pe femeia de care eram îndrăgostit, cum era să-i placă?!, dar nu era după ea, se lăsa tîrîtă şi asista neputincioasă la toată hîrjoneala noastră sub duş şi după aceea pe canapeaua din sufragerie sau... la dracu'!, că doar era în imaginaţia noastră, în e-mailurile noastre! Ne iubeam, Melissa, ne iubeam în sălile de cinema, cu ochii în ecran şi cu mîinile în

chiloţi, ne iubeam pe toate băncile din parc, de-ajungeam acasă cu fundurile-n dungi, ne iubeam dimineaţa, la prînz şi seara, în trenuri, în taxiuri şi-n metroul gol de la miezul nopţii, ne iubeam în hoteluri ieftine după ce te luam de pe şoseaua de centură unde tot eu te lăsasem cu cîteva minute mai devreme, ne iubeam pe 4 iulie, în grădina ambasadei – ţi-am spus vreodată ce greu făceam rost de invitaţiile alea? –, ne iubeam, Melissa, ne iubeam, dar nici o clipă nu am fost singuri, în fiecare clipă Ravi era cu noi, peste noi, între noi... Poate de-aia nici n-am fost foarte convingător, poate de-aia nici tu n-ai reuşit să te arunci cu capul înainte, aşa cum se face într-o iubire adevărată, de-aia n-ai vrut să fii amanta unui bărbat însurat, cum ai mai fost, cum ai mai fost, pentru că nici tu nu erai singură, Melissa, şi tu veneai la întîlnirile noastre cu el, ce înghesuială era acolo, Melissa, ce înghesuială, noi doi şi Ravi şi el, unde dracu'ar fi-ncăput atîţia într-un pat? Ca să nu mai vorbim de Francesca...

Poate de-aceea tu nu eşti un înger, Melissa. Eşti doar o femeie, ca atîtea altele. Dar o femeie căreia, într-o după-amiază a vieţii mele, i-am văzut ochii.

Mai ştii? Ţi-am scris despre asta

„Noi doi, de-o parte şi de alta a uşii de hotel, tu înăuntru, evident, eu pe hol, dar m-am obişnuit cu ideea că Dumnezeu nu-mi dă chiar tot ce vreau. Atunci am avut privilegiul (aş spune) să văd ceea ce, cu o insistenţă demnă de o cauză mai bună, ascunzi lumii: ochii tăi“.

Ce fraze, Melissa, ce fraze găunoase îmi par acum, dar atunci erau adevărate, eu chiar simţeam asta, eram sincer cînd îţi vorbeam, nu-s eu de vină că frazele mele sînt la fel şi atunci cînd le spun şi atunci cînd le scriu în cărţile mele sau în scrisori... Nu-s eu de vină că acum gîndesc altfel, în alte fraze, că, între timp, în spaţiul meu s-au mai născut nişte teoreme, nişte axiome care fac ca totul să fie altfel... Poate de-asta nu te-am înţeles. Dar nu-ţi face probleme, nici pe îngeri nu i-am înţeles întotdeauna, nici pe îngeri.

Mordelia este un înger. De ea n-am fost îndrăgostit. Pe ea am iubit-o din prima.

Am iubit pofta ei de viaţă, trăirea intensă a fiecărei clipe, ah, cîtă poftă de viaţă avea Mordelia în ea! Ca toţi oamenii cărora Dumnezeu le va trimite Boala.

(Curios e că după ce s-a îmbolnăvit, de-abia atunci, s-a apropiat de Dumnezeu, de parcă Boala ar fi fost semnul acceptării LUI.)

Ca toţi oamenii care au în sîngele lor presimţirea Bolii. Poate şi de-asta trăiesc aşa din plin: pentru că ştiu, simt că trebuie să trăiască repede.

Mordelia trăia. Pe vremea aia, trăia. Trăia viaţa ei, viaţa mea, pe-a fraţilor şi surorilor ei, a părinţilor, a copiilor. Trăia tot. Şi acum, cînd privesc în urmă, încep să cred că ştia. Ştia tot ce avea să i se întîmple, simţea că i se va întîmpla. Cu ea, cu mine, cu copiii. Cu noi.

Aşa cum, în noaptea cutremurului, m-a trezit cu o jumătate de oră înainte strigînd

— Repede, repede, scoală, hai afară, că o să fie cutremur, mi-e frică, scoală-te.

iar eu, ca orice om normal, cu raţiune, m-am şi răstit la ea, era miezul nopţii

— Te-ai ţicnit de tot, femeie, unde mă scoli în miez de noapte să mă duci în stradă? Vrei să rîdă lumea de noi?

De lume-mi ardea mie la ora aia, de parcă lumii i-ar fi păsat vreodată de mine şi de copiii mei şi de familia mea... Lumii nu-i pasă nici de ea.

— Piciule, te rog eu, hai afară, hai afară

Şi eu m-am întors pe partea cealaltă, dar n-am mai apucat să adorm că a început cutremurul.

Era ca un animal, Mordelia, simţea totul.

Şi a simţit totul, mereu am avut confirmarea asta, fie că-mi plăcea sau nu, fie că am recunoscut-o sau nu, în ciuda încăpăţînării mele de a nu crede. Dar ea ştia, mereu a ştiut totul. Şi, uneori, chiar mai mult.

Am iubit de la început lecturile ei şi faptul că mergea la concert, am iubit eul pe care mi l-a construit zi de zi, săptămînă de săptămînă: mai cultivat, mai rafinat, mai cu gust. Ea m-a învăţat cu muzica simfonică, mi-a băgat-o în sînge, devenisem dependent, de cîte ori ieşeam din casă mă întorceam cu cîte un disc, era vremea discurilor de vinil, umplusem o cameră cu discuri, strînsesem tot, tot ce-şi poate dori un meloman. Ea m-a învăţat cu parfumurile bune, cu marile case, m-a învăţat să desluşesc nuanţele, să gust aerul prin care trec, să aduc în plămîni mei jumătatea de metru din jurul fiecărei femei, şi chiar a bărbaţilor, jumătatea aia de metru de aer în care ne învelim înainte să ne arătăm lumii, jumătatea aia de metru care ne defineşte ca amprentă olfactivă în fiinţa lumii, jumătatea aia de

metru care ne spune de multe ori da, ar putea fi ea sau el, a trecut primul test, pîn-aici e bine.

Am iubit de la început felul în care mă iubea. Pentru că m-a iubit din prima zi şi din toate puterile. Total. Iremediabil. Fără rezerve. Pentru toată viaţa.

Acuma nu mă întrebaţi

— Şi-atunci, de ce ai părăsit-o?

Mordelia este doar un personaj literar, dragilor, doar un personaj...

Îmi amintesc amurgurile în care stăteam pe terasă, luîndu-ne rămas bun de la soare şi eu mă uitam în ochii ei kaki şi buzele mele desenau cuvintele „ti amo“, iar ochii ei rîdeau şi ea îmi replica, îmbufnată chipurile, „ti amo eşti tu!“.

M-a iubit cu patimă, Mordelia. Cu sufletul, cu trupul şi cu gîndul. M-a iubit aşa cum a simţit ea că trebuie, m-a iubit cu talent, cu har, cu dedicaţie. M-a iubit ca pe iubitul ei, ca pe soţul ei, ca pe tatăl copiilor ei.

Atîta cît m-a iubit. Cît am simţit eu că mă iubeşte. Cît m-a făcut să simt asta.

Din păcate, pe lumea asta, toate lucrurile, chiar şi cele bune, sau mai ales cele bune, au o durată. Atunci ne dăm seama că viaţa nu e scurtă deloc, că trăim mult, mai mult decît dorinţele noastre, mai mult decît cele mai puternice sentimente, mai mult, mult mai mult, mai mult ca visele. Supravieţuim tuturor nenorocirilor şi tuturor bucuriilor.

Nu ştiu cînd a murit iubirea. Nu ştiu. Poate pentru că iubirile mor ca focul care arde, arde, arde cîtă vreme cineva are grijă de el, se uită la el, e atent cu el, dar cum îl părăsim, cum se stinge. Încet-încet, chemîndu-ne să-l readucem la viaţă în orice clipă, gata oricînd să-şi înalţe din nou flacăra, dar hotărît să se stingă cînd se simte părăsit. Nu ştiu, poate aşa a fost. Ne-am luat cu una, cu alta, ne-am luat cu viaţa şi n-am mai fost grijulii cu iubirea, n-am mai hrănit-o zilnic, n-am mai scurmat în jarul ei să-l întreţinem, să existe în fiecare zi şi în fiecare noapte, şi cine stă pe capul cuiva cînd simte că nu e nevoie de el, că nimeni n-are nevoie de el, cine?

Aşa cred că a murit iubirea, nu cred că atunci cînd am cunoscut-o pe Tina, nu atunci cînd Mordelia l-a cunoscut pe el, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă, n-am vrut niciodată să ştiu, l-aş fi urît şi eu nu vreau să urăsc pe nimeni, mi-e bine să ştiu că nu pot urî, nu cînd m-am îndrăgostit de Ravi, nu cînd am iubit-o, cînd am plecat, cînd am început să scriu despre ea, cînd scriu despre ea ca despre îngeri. Iubirea a plecat pentru că eu o pierdusem,

pentru că Mordelia a neglijat-o. Iar cînd ar fi putut face gestul care s-o readucă la viaţă, ea care a ştiut întotdeauna cum să rezolve problemele altora în momente de criză, ea care-şi păstra întotdeauna sîngele rece, s-a pripit. A acţionat din instinct, şi instinctele au o judecată tare curioasă, tare curioasă, a ales calea greşită. A ales calea care ne-a îndepărtat definitiv.

Am construit iubirea împreună şi am distrus-o separat. Singurătăţile noastre au distrus-o. De ce? Mă întreb. De-atîţia ani de zile continuu să mă întreb. Singur.

Singurătatea este atunci cînd iubirea nu mai e.

De ce-oi fi vrînd eu să le înţeleg pe toate? Ce-o fi în capul meu? Viaţa e mai frumoasă fără întrebări. Mai netedă. Mai zîmbăreaţă. Cum îţi pui o întrebare, cum te-apucă plînsul.

Uite, de pildă, nici acum, după atîta vreme, nu ştiu dacă Ravi m-a înşelat cu soţul ei cît am fost împreună.

Am întrebat-o, evident că am întrebat-o, cum era să n-o întreb?! Omul este o fiinţă masochistă, aşa e el prin construcţie, îşi pune întrebări, mai ales din alea care-i fac rău, mai ales din alea ale căror răspunsuri nici nu vrea să le ştie. Dar le pune, pentru că e ceva în el care-l face să nu poată altfel, să nu poată trăi fără să ştie acele răspunsuri... Iar după ce le află, nu poate trăi cu ele...

Fericiţi cei săraci cu duhul? Da, fericiţi...

De ce am întrebat-o pe Ravi atunci despre relaţia dintre ea şi soţul ei? Speram să-mi răspundă „nu“? Aş fi vrut să-mi răspundă „nu“. Dar dacă nu depindea de ea? Dacă răul fusese făcut deja? Sînt lucruri care se întîmplă, pur şi simplu se întîmplă, şi nu mai putem face nimic după aceea, nu le mai putem întoarce, nu le mai putem judeca încă o dată. Doar o singură dată alegem. O singură dată renunţăm.

Poate la început totul n-a fost decît un adulter. Mordelia nu mai era amanta mea de multă vreme, aşa că mie mi-a fost uşor să-i spun lui Ravi că e singura femeie din viaţa mea.

De ce a căzut cerul pe mine cînd ea a tăcut? Cînd ea nu mi-a spus

– Şi tu eşti singurul bărbat din viaţa mea

? De ce? De ce mai tîrziu, mult mai tîrziu, cînd mi-a mărturisit despre scorbură şi despre călcatul cămăşilor, am simţit că nu pot respira, de ce a trebuit să aibă lacrimi în ochi, de ce nu m-a putut privi în ochi cînd mi-a spus toate astea? De ce mi-a fost atît de greu, deşi ştiam că erau lucruri

vechi, că de mult nu mai împărţea patul cu el, că de mult nu mai fusese scorbura lui, nu-i mai călcase cămăşi decît la masă, cu fierul de călcat? Şi cu toate că ştiam asta, nu mă puteam abţine să nu mă gîndesc la ea, la ei, să nu încerc să-mi imaginez cum se desfăşoară lucrurile între ei. O mîngîie şi el cum o mîngîi eu? O sărută şi el pe spate, pe gleznă, în palmă? Ea îşi trece uşor unghiile şi peste carnea lui, înfiorîndu-l? Îl mîngîie şi pe el acolo, atît de delicat şi... Termină şi cu el cu acelaşi suspin? Termină şi cu el? Nu, cu siguranţă nu. Nu, nu, nu. Aşa ceva nu se poate. Cu el nu. El nu poate, nu ştie, nu vrea, nu-l interesează...

De ce întotdeauna avem credinţa că celălalt este grosolan, bădăran, că nu ştie, că nu e-n stare, că n-o iubeşte, că nu poate iubi?

Din egoism, cum de ce?! Ca ea să aibă toate motivele să ne iubească pe noi. Numai pe noi. Pe noi, ăştia care ştim să iubim o femeie. Ăştia care ştim să suferim pentru ea. Ăştia care o putem transforma în literatură. Nu merităm noi să fim iubiţi? Ba da... Unde mai găseşte ea un astfel de munte de egoism? Unde? În patul în care, vrem – nu vrem, vrea – nu vrea, o aşteaptă un bărbat totuşi normal, un bărbat care s-a căsătorit cu ea, care e tatăl copiilor ei, care este bărbatul cu care, în cele din urmă, nu împarte doar patul ci, spre nefericirea noastră, împarte viaţa. Dimineţile se trezeşte lîngă el, serile se culcă lîngă el, iar nopţile... „-s de-un farmec sfînt ce nu-l mai pot pricepe“. Şi nici nu mai vreau să-l pricep. Nici nu mă mai interesează să pricep o lume în care ea nu este aici, cu mine. „Nu pot trăi într-o lume din care ea a plecat“ era o replică dintr-un film. Dar, la fel ca personajul lui Ralph Fiennes, şi eu, ca şi toţi ceilalţi, trăiesc, continuu să trăiesc. Nu se moare din asta. Ştiu, am mai zis-o. Se poate trăi şi-aşa. Dar prost, tare prost...

Un prieten mi-a zis odată că nu dragostea e oarbă, ci gelozia. Boală grea, gelozia asta. Grea de tot. Ani de zile mi-a mîncat ficaţii deşi ştiam că Ravi numai pe mine mă iubeşte, dar ştiţi cum e: niciodată nu ne ajunge cît avem. Mereu vrem mai mult, mereu vrem totul. Lucrurile importante ale vieţii, dar şi amănuntele, amănuntele fără de care nimic nu e întreg.

„Cu mine faci dragoste, cu el faci cumpărăturile, adormi lîngă el.“ Cînd am văzut filmul ăla, am crezut că înnebunesc.

(Altă frază de dragul frazei. Niciodată n-am crezut că înnebunesc.)

Tot ce fusese cîndva îmi era adus cu şi mai mare putere de evocare în minte. „amanţii sînt geloşi, soţii sînt ridicoli“ – tot de-acolo. Mai vreţi? Mai ştiu: „Sînt gelos pe ciorapul tău, pentru că el îţi sărută întregul picior. Sînt

gelos pe nasturele de la portjartier, pentru că el este cu tine tot timpul. Sînt gelos pe pantofii tăi, pentru că ei te iau de lîngă mine“.

Romanele de dragoste ar trebui să se cheme romane de gelozie, pentru că despre gelozie e vorba acolo, despre dragoste nu scrie nimeni, dragostea este doar mediul în care creşte gelozia...

Full Contact 2. Nabokov

1

Dansa. Mă uitam la ea şi ea dansa. Stăteam pe scaun şi mă uitam. Ea dansa. Pentru mine? Dansa. Scotea limba şi eu mă uitam la ea. Dădea din cur şi eu mă uitam la ea. Ştia că mă uit. Orice femeie simte cînd este privită. D'aia scotea limba, d'aia dădea din cur, d'aia, d'aia.

Dansa. Mă uitam la ea şi ea dansa. Ca şi cum eu nici n-aş fi existat. Nevinovată. Dar cine este vinovat de existenţa altuia? Neştiutoare. Ca şi cînd nu. A dracu' muiere! Ca şi cînd. Mie-mi săreau prin faţă sînii Neliei Dor, iar părul Anneliesei îmi biciuia privirea şi lucrurile atîrnau de ea ca globurile într-un pom de Crăciun. Numai moşul lipsea, aducătorul de daruri. Mereu ăştia, aducătorii, vin prea devreme sau prea tîrziu. Niciodată darurile nu vin la vreme. Sau poate că vin, dar atunci cînd vin nu le mai considerăm daruri. Tot ceea ce primim ni se pare normal, în firea lucrurilor. De-aia sînt ele, ca să fie ale noastre, nu? Ca, într-o bună zi, să fie, să devină ale noastre. Să fim, să avem. Totdeauna avem mai mult decît sîntem. Mereu a fost aşa. Aşa o să fie mereu. Niciodată n-o să fim mai mult decît ceea ce avem. Deşi o să ne placă să spunem că nu sîntem decît ceea ce avem. Sună bine. Cîteodată, chiar ne-ar avantaja. Cîteodată.

Parcă aş fi Ivanez: „pînă la un punct".

Un pantalon rupt, un sacou Armani, o vestă Versace. Asta sîntem. Şi de restul oase. Oase, bă! Oase, în paştele mamii ei de viaţă! Oase! Salam cu soia. Jelibon. Dureroasa tranziţie de la salam cu soia la jelibon. Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, cine îşi oferă viaţa pentru un jelibon? Adică, nu. Să fim noi mai buni cu un jelibon. Mai fericiţi cu un Ariel – detergentul minune. Mai deştepţi cu un pantof Iulius.

Dar atunci era altfel.

Nişte tîmpenii, Nelia Dor, nu le băga în seamă, tu vezi-ţi de dansul tău, de mişcarea ta din...

Parcă şi-a pus lipici pe cur. Uită-te la ei. Toţi masculii ăştia dezafectaţi au privirea lipită de curul ei. Nervul optic. Neuronii. Neutronii. Odoiul şi haşdoiul. Avea dreptate bietul Mikko, Scormonitorul: cum dracu' să-ţi faci meseria cu aşa un animal? O creatură. Ăsta Dumnezeu! Să faci aşa ceva...

Şi eu trebuie să mă azvîrl după amintirile ei. Să m-arunc în ea... M-aş arunca eu, da' nu aşa, ca orice Vînător... Nu... Ca un bărbat m-aş arunca. În ea m-aş arunca, drept în... Arunca-m-aş o dată, că mă dor coaiele de-atîta privit!

Dansează, Nelia Dor, dansează. Dacă asta-ţi place ţie... Cine dracu' te-o fi turnat, de ce...

De ciudă, cum de ce? Vr'o paţachină, vr'un flaimuc, vr'un d-ăla, mînuielnicu'. Mînuielnic pe sub pături. Îi zboară gîndul către tine şi el cu mîna pe sub pături. 'mnezeii lui de castravete tăiat! Murat. Ofilit. Zbîrcit. Scofîlcit. Dă-l în mă-sa!

Şi fă-te-ncoa', madam! 'Ai, că n-am timp! Am venit să te rad. Pe dinăuntru, fă, pe dinăuntru. P'acolo p'unde eşti tu moale. Moale, moale, moale, moale. Ai, ai, ai... Ce mai gagică eşti şi tu! Cu sînii ăia ca două ouă ochiuri, dacă-ţi pui compresă trec... Cu beţele alea de picioare, ţi le speli într-o sticlă de lapte, nu? Mai sînt? Sticle de lapte... Mai sînt? Ce mai gagică eşti!

Hai, Nelia Dor. Vino, Nelia Dor. Dansăm, Nelia Dor? Dansăm? Sîngeroasă mică! 'Ai, că ştiu, ce te gonflezi la mine? ŞTIU! D'aia-s aici. Ai un sînge care se ţine de tine, de cînd erai mică se ţine de tine, de-atunci de cînd ai căzut şi ţi-ai zdrelit nasul... Vezi că ştiu? Ştiu tot. Nu, pe bune, hai să dansăm. Vreau să...

— Vrei să mă ţii în braţe şi n-ai găsit alt pretext.

— Exact. Cum de-ai ghicit? Se vede?

Corvin Galexi, Vînătorul de amintiri, se uită-n jos, sub burtă, da, se vede, cum să nu se vadă, că de-aia e bărbat!

2

Corvin Galexi, 44 de ani, început de burtă, început de chelie, început de toate. Început de altă vîrstă. Doar el nu vede, doar el nu aude. Şi nu mai vede, şi nu mai aude ca altădată. Deşi, la urma urmei, pe cine să vadă, pe cine să audă? Ce?

Într-o bună zi, sînt ani de-atunci, Corvin Galexi s-a uitat de jur-împrejur, a văzut un drum şi a spus: la capăt e Tahiti. Putea fi Kaloghera, putea fi Germisara, pentru el tot Tahiti era. Tahiti-ul lui Gauguin. Tahiti-ul din minţile bărbaţilor pe care-i doare geniul. Pe dinăuntru, printre coaste, printre dinţi şi printre deşte. Aşa a plecat Corvin Galexi de-acasă şi s-a făcut Vînător de amintiri. Doi copii, nevastă, frate, soră şi părinţii au rămas cu

rămînerea-n gînd. Nici semne din batistă n-au reuşit a-i face. A plecat. Şi ce-i plecat, plecat rămîne. Degeaba l-au plîns, degeaba l-au strigat. Cu cît îl plîngeau mai tare, cu atît se îndepărta mai mult. Cu cît îl strigau mai mult, cu atît se mişca mai repede. Corvin Galexi, născut în zodia Vărsătorului. Faci ce vrei cu el dacă-l iubeşti. Şi dacă-l laşi liber. Numai să nu-l constrîngi. Mai bine zis, să nu se simtă el constrîns. Nu-l tortura. Va amuţi. Nu-l batjocori. Se va întoarce împotriva ta. Ţi-l fă prieten. Şi va muri pentru tine. Iubeşte-l. Va trăi pentru tine. Corvin Galexi, vărsătorul. Vînătorul de amintiri.

Acum, amintirile Neliei Dor.

3

Parcă face amor cu Sf. Duh. Aşa dansează fata aia. E o înghesuială de aer între cracii ei... Duhul prinde consistenţă şi formă şi tărie şi poftă. Sf. Duh e bărbat. El, care n-ar trebui să aibă sex. Şi nici dorinţe. Şi nici blestemul de-a avea. Sau darul.

E cambrată. Stau sînii pe ea de parcă i-au fost puşi. Din plastilină. Au fost lut frămîntat, mîngîiat, pipăit şi au luat pipăiala cu ei şi forma mîinilor celui care i-a creat. Sînii femeilor noastre nu au forma mîinilor noastre. Asta e o iluzie masculină. Ei au forma mîinilor Lui. Nu noi i-am făcut să fie aşa cum sînt. Noi am reuşit doar să-i facem să curgă. Să atîrne. Să cadă. Moi. Şi dulci. Şi grei. Mirosind a noapte. Şi a pat. Şi a plăcintă cu carne. Sau a budincă. A ceva de mîncat, în orice caz. Nu, nu noi am facut sînii femeilor. Noi doar i-am distrus. Puţin cîte puţin. În fiecare zi. Noi îi facem să moară. Cu fiecare mîngîiere. Cu fiecare sărut. Cu fiecare îmbrăţişare. Asta ne place la ei? Moartea? Moartea pe care le-o oferim cu toată iubirea de care sîntem în stare. Sau cu toţi dracii. Cu nervii. Cu dorinţa, cu gelozia, cu nesăbuinţa, inconştienţa, furia, ura. Şi ele, femeile noastre de-o oră, de-o noapte, de-o viaţă, ne oferă viaţa sînilor lor. Ofranda. Sacrificiul lor pentru fiecare orgasm pe care-l au. Sau nici măcar atît. Pe care şi-l doresc. Pe care şi-l doresc...

Stă dreaptă, cu toate alea avîntate, parcă şi felul în care atinge aerul pare indecent. Şi-a ridicat bluza pînă sub sîni, şi-a descheiat doi nasturi la blugi, îşi oferă pielea privitorilor. Discoteca e plină, trei mii de oameni care urlă, din mîini, din picioare, umeri, şolduri şi burice. Ea e undeva, la nivelul doi, adică sus, la cincisprezece metri deasupra ringului de dans, pluteşte acolo, lîngă masă, nu e singură, mai e cineva cu ea, de partea cealaltă a

mesei mai e o femeie, o fată-femeie, şi aia dansează în legea ei, cu mîinile şi picioarele şi umerii şi buricul ei... Cele două se privesc din cînd în cînd, îşi zîmbesc şi mişcările lor parcă prind coerenţă, se împletesc, dar nimeni nu ştie asta, cine stă să se uite la ele, să prindă tremurul aerului dintre ele? Dacă n-ar fi ăia doi metri dintre ele, dacă cineva ar putea elimina acel spaţiu, le-ar vedea iubindu-se, cu trupurile alea ale lor, care parcă pentru asta au fost făcute. Şi pentru ce altceva să fi fost făcute, dacă nu pentru asta?!

Dansează, frumoaso, dansează cu prietena ta, iar dimineaţă ia-o să doarmă la tine, ştii tu de ce, spune-i

— Vii la mine dup-aia?

— De ce?

— Ştii tu.

deşi nu va mai trebui să-i spui, va şti, sigur va şti, sînt cîteva zile de cînd puneţi asta la cale, du-o la tine, culcaţi-vă, părinţilor tăi nu li se va părea nimic suspect, nu e prima oară cînd vreuna dintre prietenele tale va rămîne să doarmă la tine, aşa, stingeţi lumina, băgaţi-vă-n pat, dezbrac-o încet, încet, nasture cu nasture, mîngîie-i tîmplele, gîtul, umerii, mîngîie-i încheieturile mîinilor, trece-i degetele peste piept, coboară-le spre pîntece, fă-te că nu-i observi tremurul, e emoţionată şi ea, o înţelegi, ea n-a mai făcut-o cu nimeni, nici măcar cu băieţii, prinde-i ceafa, apropie-i faţa de-a ta, caută-i buzele, sărut-o usor, simte-i buzele cu buzele tale, desfă-ţi-le, las-o pe ea să ţi se strecoare între buze, să te caute cu buzele, aşa, aşa, vezi?, ştie, e ca mersul animalelor după ce se nasc, de unde, naiba, ştiu ele să meargă?, de unde?, dar uite că ştiu!, aşa ştie şi ea, aşa îşi desface şi ea buzele, îţi respiră în faţă, răsuflarea ei se lipeşte de faţa ta, îţi respiră în gură, e gata, e pregătită, acuma!, bagă-i-o!, şi limba ta îşi face loc printre buzele ei şi ea o simte strecurîndu-i-se printre buze, mîngîindu-i-le, o simte alunecîndu-i, chemîndu-i limba, dar limba ei ştia chestia asta şi era acolo, la pîndă, aştepta, ca orice îndrăgostit în fata geamului iubitei, limba ei era acolo, comitetul de primire, toc, toc, pupături, îmbrăţişări, bineaţivenituri, binevamgăsituri, limbile dansează, dansează, în gură e umed, e cald, era zăpuşeală în noaptea în care am ars-o pe Chrome, zăpuşeală şi umed, pe piele e umed, între picioare la fel, pune-i mîna pe ţîţe, pune-i mîna pe şold, bagă-i-o-n chiloţi, chiloţi?, mai are chiloţii pe ea?, jos!, jos textila!, hai, greu să stai şi cu limba-n gura ei şi să-i scoţi şi chiloţii, greu da’ merge, şi-acuma ia-o de la cap, pune-i mîna pe şold, fin, de-abia s-o atingi, să nu ştie

dacă e mîna ta sau doar ideea mîinii tale sau doar ideea de mînă, nu contează a cui, plimbă-ţi degetele pe şold, peste osul ăla, ea e mai plinuţă ca tine, nu te înţeapă, nu te simţi de parcă ai avea în mînă un mîner, ce faină e!, o săruti pe gît şi ea parcă a-nceput să gîfîie, deja?, deja?, şi de-abia aţi început!, vino cu degetele, vino cu degetele, ce păr are la puţă!, de ce dracu' nu s-o fi tunzînd?, ei, de ce, pentru că nu ştie, de-aia, da'nvaţă ea, învaţă ea ce-i bun, aşa, atinge-o, ACOLO, futu-i!, era să-ţi muşte limba, şi-a tras fundul înapoi, nu-i nimic, ia-o din nou, bagă-i deştu', bagă-i-l!, vezi?, vezi că nu mai zice nimic?, ce să zică?, ce poate zice o femeie cu degetul cuiva în ea?!, e gata?, ieşi din gura ei, coboară-ţi limba pe gît, pe piept, pe abdomen, explorează-i buricul, asta o ameţeşte, o face să aiba senzaţia că se prăbuşeşte de la etaj dar îi place, tare-i mai place!, cui nu-i place zborul?, mai ştii?, „odată am ştiut să zbor"..., acum mai jos, mai jos, halt! Nu vrea. Nu vrea s-o pupi acolo. Nu vrea. Şi-atunci, la ce toată treaba asta? De ce-a mai venit, de ce te-a mai lăsat s-o dezbraci, de ce te-a mai sărutat dacă nu vrea s-o facă pînă la capăt? Mai încearcă o dată, nu, nu vrea, e clar, şi-a pus mîna, pe cealaltă ţi-o înfăşoară în jurul gîtului, te trage spre ea, spre gura ei care ţi se oferă, preia ea iniţiativa, nu-i rău, dar nu-i bine. Nu-i bine. Doar întregul e bun. Doar întregul, în paştele mă-sii! Izbeşti cu pumnul în noptieră şi-acolo dai peste un pahar care se face ţăndări şi, în prima fază, te gîndeşti să nu se fi trezit ai tăi, apoi ştii, de unde?, dar ştii că mîna îţi este plină de sînge, numai de nu s-ar trezi ai tăi, te ridici din pat şi aprinzi lumina, numai de nu s-ar trezi ai tăi, da, eşti plină de sînge, îţi curge pe degete, pe antebraţ, pînă la cot, ea e speriată, stă goală în mijlocul patului, de-abia acum vă vedeţi, de-abia acum vezi sînii pe care i-ai sărutat, buricul pe care l-ai lins, îi vezi părul

— Tunde-te!

îi spui,

— Da, am să mă tund

zice ea si se ridică din pat, îţi ia mîna în mîna ei, o duce la buze, îţi linge degetele, îţi suge sîngele, gata, te-a curăţat, dar degeaba, sîngele continuă să curgă, ea are sînge pe buze, îi simte gustul, îi place?, se şterge cu dosul mîinii şi se mînjeşte mai mult, întinzi o mînă spre ea, o apropii de tine, îi cauţi gura, acum dacă ar intra cineva ar avea ce vedea, amîndouă, goale, în mijlocul camerei, murdare de sînge, împrăştiindu-vă sîngele, sîngele tău!, pe obraji, pe ochi, pe frunte, mîna ta stîngă coboară pe umărul ei, pe braţul ei drept, mîna ei stîngă se duce spre umărul tău drept, mîna ta

dreaptă coboară pe umărul ei stîng, pe talie, ţi-o tragi mai aproapte, o lipeşti de tine, îţi schimbi greutatea de pe un picior pe altul, oamenii nu ştiu să zboare, nu ştiu, şi de aceea au inventat dansul, parcă dansaţi, parcă dansaţi, două fete goale şi însîngerate...

4

Dansează, Nelia Dor, dansează. Între braţele mele. Pe burta mea. De-o parte şi de alta a picioarelor mele. Înfăşurîndu-mă. Strîngîndu-mă-ntre pulpele tale. Între braţele tale. Străpungîndu-mă cu sînii. Cu oasele bazinului. Cu umerii tăi transparenţi. Aşa, Nelia Dor, agaţă-te de mine, atîrnă-te şi lasă-te moale. Moale, moale, moale. Aşa... Desfă-te. Deschide-te. Lasă-mă să intru. Lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă...

5

— Lăsaţi-mă pe mine. Mă lăsaţi pe mine?

18 mai, prima noapte cu Nelia Dor. Sau n-a fost atunci, a fost pe 10 mai, prima zi. Continua să-mi vorbească cu „dumneavoastră“. Chiar şi în pat.

Prima dată cînd mi-a spus că m-a căutat, că a plănuit să rămînă la mine peste noapte, am vrut s-o întreb:

— Şi, în afară de periuţa de dinţi, ţi-ai pus şi o pijama în geantă?

Şi-apoi:

— Dacă ai fi rămas în noaptea aia, tot „dumneavoastră“ mi-ai fi spus?

Uite că a fost o zi, o noapte şi iar o zi şi încă una, ne-am văzut de patru ori în douăsprezece zile, şi tot „dumneavoastră“ îmi zice.

— Lăsaţi-mă pe mine. Mă lăsaţi pe mine?

Şi a venit ea deasupra. Mă lăsam călărit şi carnea ei nu se-afunda în carnea mea, sînii ei nu săltau în ritmul călăririi.

O călărire în zori. Era dimineaţă cumva?

Ea era mică, mică, de-abia avea carne pe ea, de-abia avea sîni pe ea, de-abia avea sex. De-abia era. Si de-abia era acolo, în dimineaţanoaptea aia, cu mine. Mă călărea. Sau dansa, poate. Aşa dansa ea. Aşa dansa ea cu mine.

6

Dansează, Nelia Dor, dansează şi lasă-mă să intru...

Zvînc! Unde esti, copilă? Ce-i aici? Oho, uite-l pe Mikko! Al naibii! Al naibii să fie! Ce-ţi face, tu? Unde-ţi bagă limba aia? Îţi bandajează

amigdalele cu ea. Ăsta a fost cîine într-o altă viaţă. Dacă l-aş putea face la loc, m-aş umple de bani. Ştiu o grămadă de femei care ar da orice numai să aibă parte de-aşa o limbă. Orice. Şi oricît. Oricînd...

Unde ţi-ai retuşat nasul? Unde-i urma aia de sînge? Dîra sîngelui tau.

Aha! Eşti într-o cameră de hotel. Cred că eşti tu, nu-ţi văd faţa clar. Te zvîrcoleşti în pat cu un individ. Nici faţa lui nu e clară. De ce, dracu', nu-ţi scoţi chiloţii? Ce bucurie o fi şi asta pe voi? A, uite-l că mîna lui ajunge şi acolo... Nu-l laşi.

— Nu pune mîna. Te murdăreşti... Adu un prosop.

În timp ce individul se duce la baie, tu (îţi zic „tu“, deşi...) îţi scoţi chiloţii, cu grijă, atentă ca aripioarele să rămînă lipite de ei. E clar! O faceţi pe roşu?! Aveţi şedinţă de partid, adică. Măi, măi! Apare şi băiatul cu prosopul, îl pune pe pat, te aşezi încet, să-ţi propteşti funduleţul exact pe prosop, să nu pătezi cearşafurile hotelului. Te întinzi, te desfaci. El vine, te îmbrăţişează, intră. Intră uşor, lubrificaţie naturală. Nu e nevoie de ajutoare, de potriveală, nu e nevoie de mîini. O dată pe lună. Începeţi. Continuaţi. Continuaţi. El iese. Te pupă. Pe gît, pe piept, îţi mozoleşte sînii

— Ho, mai încet, că mai am nevoie de ei, vrei să-mi atîrne în doi ani pînă la brîu?

te ia la frămîntat, te întoarce pe-o parte şi pe cealaltă, te pupă îndelung, peste tot, pe burtă, coboară, nu-l laşi mai jos, el parcă ar vrea, ar vrea?, ce,-i dement? I s-o fi făcut de-un suc de rosii... Renunţă – mai bine!, n-am mîncat, nu ştiu dacă mi-ar pica bine aşa ceva, te pupă pe fund, îţi intră prin şanţul dintre fese, dar nu desface mai mult, n-ajunge să te pupe chiar în cur, deşi tu stai, te laşi pupată şi îţi aminteşti că ţi-a promis-o, ţi-a promis că într-o zi o să te pupe în fund, aşa a zis, „o să te pup în fund într-o zi“, într-o zi, dar nu atunci, te mai învăluie o dată cu braţele, tu nu prea mai ai rabdare, aşa mi se pare, greşesc?, nu, uite că nu greşesc, îl tragi spre tine, peste tine, în tine, ţi-l bagi, ţi-l îndeşi, parc-ai vrea a-l scoate, dar te răzgîndeşti, apoi preia el mişcarea de du-te vino şi tot aşa, şi tot aşa, şi dă-i şi luptă şi dă-i şi luptă, asta e, oamenii se mai şi fut pe lumea asta, oamenii se mai şi. Gata. Se prăvăleşte peste tine, tu îl dai la o parte, eşti năclăită toată, pe pulpe, pe burtă, sînge, spermă, zeama ta – after shave-ul de care îţi spusese cîndva, sau îţi scrisese, sau doar avea intenţia, transpiraţie, bucurie, el îşi admira sîngele de pe burtă, de pe pulpe, de pe sex, aşa ar arăta un bărbat cu ciclu?, tu te aduni din pat, cu grijă, să nu înroşeşti totul în jurul tău, îţi iei chiloţii şi,

cu o mînă acoperindu-ţi fîntîniţa dorului, oprind sămînţa lui să se împrăştie pe covor, te duci la baie.

Roşu. Roşu vertical, ca scula lui mînjită de sîngele tau. Ce să fac eu cu amintirea asta a ta? Să ţi-o las? Să-ţi scot doar sîngele din ea? Dar ce-ar mai rămîne? Nu tocmai sîngele o face de neuitat? Nu tocmai de-asta o mai ai? Presupun că ai făcut amor de sute şi mii de ori şi nu le mai ţii minte pe toate. Ei, uite că pe asta o ţii. Pentru că erai însîngerată, de-aia. Aşa că, ori ţi-o las, ori ţi-o scot.

— Mai lasă-mi-o un pic, mai ţine-o acolo o secundă... E-atît de bine să te simt în mine...

— E-atît de bine-n tine... Sînt acasă. Mai ţii minte? De unde eşti de loc? De unde mi-i femeia... Mi-ai spus-o cînd eram aşa, în tine, şi mi-a parut adevărul absolut pentru mine şi viaţa mea. Eu sînt din tine. Asta e toata viaţa mea: eu sînt din tine. Asta-i rezumatul. CV-ul meu. Vin din tine, sînt în tine, vreau sa fiu în tine. Sînt un om fericit.

Se uită în ochii ei, ochi de femeie mulţumită.

8

Se uita la el cum se uita la ea. Ce ciudată simţire! Ce simţire? Nici ea nu ştia. Îi era frică, dar bine. Totuşi îi era tare frică. Frică. Toate simţămintele ei de pînă atunci le putea explica rational, concret: uneori a fost iubire, alteori pasiune, cîteodată dorinţă, poate incertitudine sau curiozitate, întotdeauna ură. Ură? Dar, dincolo de ură este iubirea. Aşa citise undeva. Şi poate că aşa şi era. Poate că asta le explica pe toate. Aşa şi le explică. Atunci nu.

Era aşa un amalgam în mintea, în trupul şi în sufletul ei! Toate încercările de a explica ceea ce simţea eşuaseră. Nu mai putea gîndi. Gîndirea ei nu mai dădea rezultate. Nimic raţional. Seara tîrziu, cînd îşi aprindea „ţigara de noapte“, încerca să se gîndească la el, la ce-ar putea simţi el sau, măcar, ce-ar putea gîndi. Şi tot ce-i venea în minte erau ochii lui, fixînd-o, întrebînd-o, deşi ştia răspunsul. Îl ştia, nu se poate să nu-l fi ştiut.

Cu ochii în ochii lui, lăsîndu-se privită, mîngîiată, alintată, rugată, pipăită, scormonită, ar fi vrut să-i spună tot, să-i urle în ureche, să-l muşte, să-l mîngîie, să-l zgîrie, să-l înghită ca să-l poată avea în ea pentru totdeauna. În ea. Acolo, în adînc, unde se înghesuie toate ale ei. Toată lumea

ei. Ce egoistă! Pentru Totdeauna?!!!... Ce-i aia „totdeauna“? Cît ţine? O săptămînă, o lună, un an? Cît?

Şi el îi era atît de necunoscut! Dar, pe de altă parte, îl ştia atît de bine! Îl simţea de-o viaţă, îl aşteptase, şi el venise. Pentru ea? Pentru ea venise?

Uneori stăteau atît de aproape că, dacă şi-ar fi ciulit urechile, i-ar fi auzit sîngele curgînd, zbătîndu-i-se prin vene, strigînd-o, poate. Uneori erau atît de depărtaţi, că ar fi putut construi zeci de veşnicii unul spre celălalt, şi tot nu s-ar fi putut găsi.

Firele lui albe de păr, contrastînd cu tînărul ei trup, îi îndepărtau unul de altul.

Mîinile lui frumoase şi cearcănele ei vinete îi apropiau.

Dar privirile astea!

Privirile astea...

Se uita la el cum se uita la ea. Privirile astea! Se iubeau din priviri?

(Iubire? Cine-a zis „iubire“? O fată de şaptesprezece ani, desigur, doar ea ar fi putut spune cuvîntul. Aşa, deodată, din prima. Doar o fată de şaptesprezece ani. Nelia Dor avea şaptesprezece ani.)

În mod cert se mîngîiau din priviri. Se înţelegeau din priviri. Da! Sigur se înţelegeau.

Şi de fiecare dată cînd ea se hotăra să i se destăinuie, el se ridica din fotoliu şi pleca. Poate nu voia să ştie.

Astăzi o să fie altfel. Astăzi o să... o să... Ce? Nu o să facă nimic, pentru că el, oricum, se va ridica din fotoliu şi va pleca. Şi azi, ca şi ieri, ca şi alaltăieri. Dar mîine?

9

Nelia Dor, o femeie de şaptesprezece ani. A iubit, a avut iubiţi, a avut amanţi, a iubit fără să fie iubită, a fost iubită fără să iubească, a avortat. Va mai avorta. Nelia Dor, o femeie de şaptesprezece ani. Femeie în creier, în sînge, în măruntaie. Fără ţîţe, fără cur, o legătură de oase, încape-ntr-o sacoşă. Dar cu limbă, umeri, degete şi sex. Cu dorinţe mai mult sau mai puţin ascunse, în ea, în pumni, în spatele genunchilor, în Piaţa Unirii, acolo unde se-ntîlnesc picioarele. Cu oasele bazinului ieşindu-i prin piele. Atacînd. Baionetînd. Cu întregul bazin încăpînd în palma unui bărbat matur. Cu burta ei concavă (cînd i-a ejaculat pe burtă, Corvin Galexi s-a gîndit că putea să dea din el şi-o jumătate de kilogram de spermă, că tot n-ar fi căzut pe cearşaf). Concavă era burta ei... Iar sexul mic, rotund, asta a fost

senzaţia: de mic rotund. Nu lunguieţ, nu crăpătură. Găurică. Aşa a simţit-o Galexi. N-a văzut-o. N-a apucat s-o vadă. De cîte ori ajungea cu sărutările pe-aproape, ea-l devia: a-a! Adică nu. De ce? Pierdere de timp s-o-ntrebi pe o femeie „de ce?“. Parcă ea ştie?! Aşa i-a spus stomacul! Nu i-a văzut-o. I-a mîngîiat-o. Cu genunchiul, cu şoldul, cu degetele. I-a pătruns-o. A navigat prin ea. Şi-a dat drumul în ea. Dar n-a văzut-o. N-a mirosit-o. N-o ştie. Deşi toată după-masa sexul i-a mirosit altfel, probabil a „ea“. Mic rotund era sexul Neliei Dor, sexul unei femei de şaptesprezece ani, pe care ea şi l-a tot mîngîiat în zilele din urmă. Aşa i-a zis, şi-a tot făcut-o singură.

— Hai să ne-o facem unul altuia, cu mîna

ar vrea să-i spună, dar va mai fi? Va mai veni? Capricioasa Nelia Dor...

10

Va mai veni. Ştia că va mai veni. Într-o seară şi va pleca într-o altă dimineaţă. De ce? El ştia răspunsul. Probabil. Ea nu-l ştia. Îl simţea, dar nu-l ştia.

Bună dimineaţa!

19 mai. Prima dimineaţă de după prima noapte. Înainte să plece, i-a scris un bilet. El nu l-a citit, dar, ceva mai tîrziu, a trecut pe-acasă. N-a mai avut răbdare.

O să-mi fie dor de dumneavoastră.

11

S-a deschis sezonul la amintiri. Ce dracu' să scot din ea? Dacă-i scot sîngele, nu mai rămîne nimic. Pînă şi cînd s-a născut a apărut înfăşurată în sînge. Cum dracu' să-i scot sîngele? Cum să-i chiuretez amintirile, ca să mai rămînă cu ceva? E femeie, Doamne, femeie, o dată pe lună şi tot dă sîngele peste ea! 'Ţi-ai dracu' cu Perfecţiunea voastră!

Simt cum cineva trage de gîndurile mele. Parcă-s gumă de mestecat. Elastic de la chiloţi. Cine? Ei? Scormonitorii? Mikko? Dacă plonjează o să afle de Ravi. Şi ce? Ce-i de aflat? Nici eu nu ştiu. Amintiri? Amintiri trăite, sau din poveştile altora?

Ravi ridicîndu-se, în genunchi şi în palme, venind cu fundul (ah, fundul ăla al ei!) sub burta mea, băgîndu-se, potrivindu-se, înşurubîndu-se... De unde ştie chestia asta? Cu cine-a mai făcut-o? Cînd? E prima dată cînd o facem. Cu cine a mai fost? Gelozia. Cel mai mare duşman al nostru, animalul care ne mănîncă ficaţii şi ne respiră aerul şi ne întunecă cerul.

Cum îl auzim pe celălalt că spune un cuvînt nou, cum îl vedem că face un gest pe care nu l-a mai făcut, cum ne zboară gîndul aiurea. De unde ştie figura asta? Cu cine-a mai făcut-o?

Ravi, Ravi... Cine ţi-a mai tras-o pe la spate?

„Am inventat-o pentru tine, prostule. Am vrut să-ţi dau ceva ce n-am mai dat la nimeni. Am vrut să fac cu tine lucruri pe care nu le-am mai făcut... Prostule, prostule, prostule!“

E amintirea mea? Imaginaţia? Povestea?

Trăim şi nici nu ştim ce trăim. Vine o zi în care nu mai ştim dacă amintirile noastre sînt chiar ale noastre sau le-am acumulat. Ce caută secvenţele cu Ravi în mintea Neliei Dor? Dar în mintea mea? Dar Mikko? Cine-a fost cu Ravi: eu sau Mikko? Cine i-a tras-o Neliei Dor: eu, sau Goran, Orban, cum îi zice? Cine i-a spus „îndrăgostit de tine numai eu te iubesc“?

Ce vom păstra din toate cîte sînt? Cu ce vom merge mai departe? Ce sîntem noi? Şi cine?

Corvin Galexi, Vînătorul de amintiri. De iluzii.

12

Cîndva, eram pe punctul de a începe o relaţie cu o femeie mai tînără decît mine cu 17 ani. A fost unul dintre motivele

(„mă sperie diferenţa asta!“)

pentru care n-am mers mai departe. Azi, diferenţa mi-a intrat pe uşă şi n-am mai zis nimic. Prea mă gîndisem la ea în ultimele zile! Prea o aşteptasem! Am visat că n-am s-o las să scoată nici un cuvînt pînă „după“. Am visat că am s-o posed acolo, în hol, în picioare, îmbrăcată.

(N-am venit să mă regulaţi. Să vă băgaţi pula. Nu de-asta am venit.

Nelia Dor, o femeie de şaptesprezece ani. Chiar a spus-o.

Corvin Galexi, un bărbat de patruzeci şi patru. Lui i-a spus-o.)

Venise. Venise ca să fie a mea. Ştiam că o să vină. Citisem în ochii ei în ziua aia în care o fixam, întrebînd-o, inutil întrebînd-o, pentru că ştiam răspunsul. Ştiam că va veni. Ştiam că voi alerga cu mîinile pe trupul ei necopt, că îmi vor lipăi buzele pe umerii ei – ce faini sînt umerii ei, ce gust bun au!, pe sînii ei abia înmuguriţi, dar frumoşi, tari, semeţi.

13

— De ce mă vreţi? De ce? Nici măcar o legătură de oase nu sînt. Nu sînt nici Madia, nu sînt nici Mordelia, nu sînt nici amanta lu' bărbatu-su, nici măcar Nelia Dor nu sînt. Nu sînt nici măcar o femeie. Sînt o idee de femeie născută dintr-o idee de copil. Poate că măcar o amintire sînt. DA! Probabil sînt o amintire. Sau amintirea unei amintiri. Da, sînt amintirea unei amintiri. ATÎT. Ar trebui să spun „Bună dimineaţa“?

Pe 20 mai, dimineaţa. O ţineam în braţe. În buze, în limbă, în degete. Ne pupam. Ne sărutam. Îmi lua respiraţia. Nu, nu-mi lua nimic, că n-avea ce să-mi ia. Nu respiram, n-aveam nevoie. Sărutul ei îmi dădea viaţa. Parcă eram amfibiu. Trăiam cu aer şi cu sărutul ei.

Ruptura. Nimic. Nu mai e nimic. S-a rupt din sărut. S-a sfîşiat. Mi-au rămas părţii din buze pe ea. Uite-le, roşii, pe faţa ei. Pe gura ei. Rotunjindu-i-o. Însîngerîndu-i-o. O rana era gura ei...

— Îmi place să întrerup brusc.

Ea. Ea a zis asta. Era pe 22 mai, la a patra venire. Atunci mi-a spus-o. Şi era frumoasă... Dacă e aşa atunci cînd se rupe din sărut, cum e atunci cînd mă sărută? E ca mine, cînd fac amor şi, atunci, am ochii albaştri? Părul îi e mai bogat, îi stă mai înfoiat, e mai femeie, mai matură... Femeie.

— Frumoasă mai eşti tu, Nelia Dor...

Doar dragostea o face pe o femeie atît de frumoasă. Doar dragostea...

14

— Bună dimineaţa, dragostea mea, bună dimineaţa. Ce frumoasă esti, Nelia Dor...

Nelia Dor, iubita mea de şaptesprezece ani. A mea, a unui bărbat de patruzeci şi patru.

A luat-o razna viaţa. Viaţa mea a luat-o razna.

— Încolo.

— Încolo? Unde încolo?

— Oriunde. Peste tot. Oriunde te întorci e încolo.

Se duce. Patinează. Aleargă. Viaţa asta. La vida loca. Eu îmi bat joc de ea, sau ea îşi bate joc de mine? Sau aşa o fi normal să fie, dar eu n-am ştiut pînă acum.

„Puteam să mor şi să nu stiu că poate fi şi altfel.“ Ravi. Din nou Ravi. Nihil sine Ravi.

15

— Care, cui a vînat amintirile? Hai, zi! Care, cui? Parcă tu veniseşi să mi le iei, să mi le furi, să mi le distrugi. Nu-i aşa? Nu asta fac Vînătorii? Mi le-ai luat? Nu. Mi le-ai distrus? Nu. De ce? Ştii de ce? Îţi spun eu de ce. Pentru că nu pentru amintirile mele ai venit. Nu pentru ele. Ai venit pentru mine. Nu ştiu ce ţi-a spus Mikko, Scormonitorul, dar ai venit pentru mine. Ţi-am zis cîndva că nu ştiu de ce ai venit. Nu eram sigură. Acum ştiu. Nu pentru amintirile mele. Vezi că ştiu? Ştiu!

Ţii minte amintirea aia cu „roşu vertical“? O mai ştii? Te tot întrebai ce să faci cu ea. Te întrebai, la un moment dat, dacă este, într-adevăr, a mea. Prea semăna cu Ravi tipa aia... N-ai observat? Şi tu n-ai găsit altceva mai bun de făcut decît să te hotărăşti să mi-o scoţi. Mi-ai scos-o? Ce-ai făcut? Ar fi trebuit să mi-o scoţi. Mi-ai scos-o? Mi-ai chiuretat-o? Nu. Nici măcar nu i-ai mai dat importanţă. De ce?

Ai venit să-mi iei amintirile, Vînătorule. Să mi le distrugi.

Da’ ce-ai tu cu amintirile mele? Le vrei? NU. Ai zis că te joci cu mine ca să le găseşti, ca, ştiindu-le, să le poţi distruge. Le-ai găsit şi nu te-a mai interesat asta. Erai prea preocupat de prezentul meu, de prezentul ăsta, al nostru. Amintirile tale unde sînt? Le-ai uitat? N-ai avut deloc? Care Vînător ţi le-a distrus? Tu? Te-ai trădat tu pe tine? Ţi-ai făcut-o singur? Te-ai scormonit, ţi-ai făcut Harta şi apoi ţi-ai scos amintirile? Ha, ha! Asta Sfidare! Ar trebui să te invidieze toţi bulangiii ăştia care se sparg în figuri şi...

Nu te uita aşa urît la mine, am găsit chestia asta în reţea şi mi-a plăcut...

Ai venit la mine ca să fii Vînător, sau să faci pe Vînătorul. Nu ca să fii bărbat. Vînătorii trebuie să fie Vînători, nu bărbaţi. Cred că au renunţat a mai fi bărbaţi în clipa în care au ales să fie Vînători.

Opreşte-mă dacă greşesc.

„M-aş arunca eu, da’ nu aşa, ca orice Vînător... Nu... CA UN BĂRBAT M-AŞ ARUNCA“. Aşa ai zis, aşa ai gîndit.Vezi? Pricepi ce vreau să zic? Ţi-ai uitat meseria, Vînătorule. A luat-o razna viaţa ta. Ai dreptate.

Viaţa ta? NUMAI a ta? Sau nu mai e doar a ta?

16

Roşu vertical. Nu era ea în camera de hotel, era Ravi. Are dreptate. Nu-i amintirea ei. Dar a cui? Ea n-o cunoaşte pe Ravi. Poate Mikko... I-a

lăsat-o cînd s-a bălăcit prin ea. I-o fi scăpat. El, cu plonjările alea ale lui... I-o las. Aşa, cu feţele neclare. Se reţine hotelul, camera 401

„Şi ţine minte că T105, ca să nu mai vorbim de 709 sau 401." Ravi, la plecare. La a doua plecare. „A plecat Ravi, prietena mea, care făcea cu mine programe." Dă click şi du-te-n textul celălalt dacă vrei. Am făcut un link aici.

şi sîngele.

Poate are dreptate. Nu prea mă mai interesează amintirile ei, decît în măsura în care, ca să poată fi a mea, cu totul a mea, trebuie să-i scot pe toţi ceilalţi din amintiri: pe maică-sa, pe taică-su, pe ăla care o fute din cînd în cînd. Nu poate face dragoste cu ea. N-o poate iubi. Doar eu o iubesc. Doar eu, îndrăgostit de ea, o iubesc. Cum o iubesc? Ce iubesc? Nu ştiu. Dar o vreau doar a mea, doar pentru mine. Egoist! Ce să fac? N-am timp s-o împart cu alţii. Nu-mi permit. N-am chef! O vreau doar pentru mine. Nelia Dor, Nelia Dor. Cum m-ai citit tu...

17

A sunat la uşă, o dată, aşa cum face mereu, el i-a deschis, a invitat-o în bucătărie, acolo unde încep de obicei toate întîlnirile lor, dar nu s-au mai aşezat, ea a zis că

— N-am timp, nu stau, am trecut doar puţin, că prea te-am lăsat ieri aşa... în uşă...

şi, desfăcîndu-i halatul, i-a apucat sexul cu degetele ei tinere şi nerăbdătoare şi simţitoare, i l-a mîngîiat puţin, apoi şi-a pus mîinile pe pieptul lui, s-a cuibărit la pieptul lui, s-a lipit de el, i-a apucat buzele cu buzele ei mici, delicate, subţiri, l-a sărutat, nici nu i-a trebuit mai mult, îl tulbura, mereu îl tulbura atingerea ei,

— Nu pot sta lîngă tine fără să te ating – i-a zis el într-o zi.

apoi s-a lăsat în genunchi, acolo, în bucătărie, ocupîndu-se de sexul lui care-i creştea în palmă, apoi pe buze, pe limbă, pe cerul gurii. Cînd el a simţit nevoia să se sprijine de dulapuri, de masă, de umerii ei,

— Ce fac dacă-mi vine?

ea l-a eliberat

— Cred că, pe jos, se poate să...

aşteptînd apoi amîndoi ca din el să tîşnească bucuria, împlinirea, satisfactia, dragostea pe care i-o dăruia mereu cu infinită tandreţe, dragostea

pe care ea o mai ţinea o vreme în ea, acolo, în adînc, acolo unde se-adunau toate ale ei, spre deosebire de Ravi care mergea imediat să se spele.

— Mi-e ruşine

a zis el, uitîndu-se cum sar stropii din el, cum se împrăştie prin bucătărie, cum ea stă şi-l priveşte, multumită?, mîndră de ce făcuse?, împlinită?, uşurată?, curioasă?, nu mai văzuse niciodată aşa ceva?, apoi ea l-a atins pe braţ, pe gît, pe gură, şi-a apropiat buzele de ale lui, i-a intrat, pentru a doua oară în dimineaţa aceea, în gură, a mai făcut un tur cu limba aia a ei, el a primit-o, a condus-o peste tot, prin toate cotloanele, prin locuri neştiute încă

— Nu m-ai sărutat niciodată aşa, pînă acum.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. Aşa.

apoi s-a desprins de el,

— Ţi-am zis că n-am timp să stau, am trecut doar o fugă, prea te-am lăsat ieri aşa... în uşă...

A plecat. El a rămas în hol pînă a auzit liftul plecînd, apoi a fugit la fereastră, s-o vadă, să se convingă că a fost adevărat. De două săptămîni, de cînd s-a declanşat toată povestea asta, n-a fost zi în care să nu se întrebe dacă este adevărat ceea ce se întîmplă. Dacă toate astea i se întîmplă chiar lui.

Jos, în stradă, ea s-a întors o clipă, a privit în sus, spre fereastra lui, a mai făcut cîţiva paşi, iar s-a întors, el era acolo, se uita la ea cum se uita la el, a mai făcut un pas, a luat-o la fugă. De cine fugea? De el? De ea? De tulburarea care a cuprins-o cînd el o săruta, o pipăia, o scormonea acolo, în hol, şoptindu-i vorbele pe care le aşteptase în fiecare zi, dar care acum, auzindu-le, o speriau, şi nu atît vorbele lui o speriau, cît transformările pe care ele le produceau în ea? De relaţia asta ciudată a lor?

Întors în bucătărie, s-a apucat să spele pe jos, sperma lui era împrăştiată peste tot, era adevărat. Nelia Dor era vie, era acolo, în stradă, fugea. Chiar lui i se întîmplau toate astea. Chiar lui. La vida loca.

18

Apoi... Apoi a fost asta:

Domnule Galexi, să ştiţi că m-aţi făcut să mă simt cu o secundă mai importantă, mai frumoasă, mai deşteaptă, mai mare, mai mică, mai slabă. M-aţi făcut să-mi văd burta mai concavă decît este, ţîţele mai mici (se

poate?), gura mai frumoasă, umerii mai străvezii, pielea mai albă, oasele bazinului mai ascuţite. Dar a fost al dracului de bine!

Femeile nu fac lucruri de amorul artei. Ele iubesc dacă se pot mărita, ele iubesc dacă te consideră apt pentru a fi tatăl copiilor lor, ele iubesc, dar îşi păstrează şi căsnicia, ele iubesc, dar vor casă, familie, maşină, bani. Ele pot iubi pe oricine, dar viaţa şi-o împart doar cu cei care le oferă chestiile astea. Confortul. Siguranţa zilei de mîine. Nelia Dor era şi ea o femeie. Atît. O femeie şi nimic mai mult. O femeie de şaptesprezece ani pe care am iubit-o în luna mai, în frumoasa lună mai. De ce? Nu ştiu. Aşa a fost să fie.

Melissa, nume de virus

(fantezie pentru tastatură şi ecran)

From : kronin@yahoo.com
To: melissa@yahoo.com
Date: Wed, 17 May 2000 16:59:48 EEST
Subject: trist

Salut, Ochisori!

Ce mai faci? Ca mie nu-mi scrii. Sorry! Am aflat ca scrii de la I-Cafe, asa ca inteleg... Si nu-ti stiu nici orarul... Dar de ce mi-ai trimis un mesaj la ora 0 si ceva? E treaba ta, nu?

Sint cam trist si nu e greu de banuit de ce: cu o cutie postala goala, fara mesaje de la MM, ce sa fac si eu?

Nu voiam sa-ti comunic nimic deosebit, doar asa... Sa nu uiti ca exist.

Ce-ti mai face imaginatia? Ce-ti mai spune/arata? Ce zice imaginatia unei femei de 30 de ani despre un tip caruia i s-a pus pata pe ea? Ca in filmele alea cu obsedati... Numa' ca eu nu vreau sa te omor. Nici nu stiu cum.

Altfel, ce mai faci? Ce mai maninci? Ce filme mai vezi? Ce carti mai citesti?

Ce mai visezi? Ce vezi cind te uiti in oglinda? Ce vezi cind esti sub dus?

La ce te gindesti? Sper ca nu sa ma omori pe mine... La ce te gindesti cind te bagi noaptea sub patura/plapuma/cearsaf? Dormi cu pijama?

Faci dus dimineata la prinz si seara? Te uiti la TV? La ce? Iti place sa umbli prin magazine?

Cam multe intrebari. Si au ramas multe pe care nu le-am formulat. Mai incolo.

Imi vei raspunde? La toate? Vei mai adauga si raspunsuri la intrebari pe care nu ti le-am pus? Ce intrebari iti zice imaginatia ta ca ti-ar pune imaginatia mea? Incerc sa mi te imaginez. Sa te construiesc. Zici ca imaginea mea despre tine n-are nici o legatura cu cea care esti. Adun

informatii. Oricum, 80% imi voi imagina. Sindromul dinozaurului – stim cum arata un os si incercam sa reconstituim cum arata fiinta. Ma ajuti?

Ce simti cind imi citesti mesajele? Simti ceva? Le astepti?

Eu nu ti-am spus ieri ce am simtit cind ti-am citit mesajul. Ce am simtit fizic. Poate mai incolo... A fost intersant, a fost ca in unele povesti de-ale mele. Si eram in public... Mereu am fost convins ca realitatea intrece imaginatia.

Iar bat cimpii. Dar ai zis sa nu-mi mai pun imaginatia la colt.

Gata. Te-am pupat. Stii tu cum.

Cum? Cum vrei. Imaginatia ta ce zice?

M

Ce faci in week-end? In asta. Dar de obicei? Iar incep. Gata pe azi.

Voiam sa te mai pup o data.

Pa si te-am pupat. De la...

From : “*Melissa”*
To: “*Kronin”*
Date: *Wed, 17 May 2000 23:47:05 +0300*
Subject: *raspunsuri*

Am incercat sa-ti scriu de ieri, dar nu a mers, pur si simplu nu se lega nimic, nu stiu de ce uneori ma apuca o lehamite, un plictis, dar mai ales o tristete asa din senin. Poate e caldura de vina, poate viata asta intre serviciu si casa, fara culoare, stearsa; doar ghemotocul asta de pisica ce imi mai aduce aminte sa ma joc si mesajele tale care vin parca din alta lume, de la o persoana care nu exista decat dincolo de monitor. Dar e prea putin pentru starea asta de golire pe care o simt. Da, asta simt.

E adevarat, stiu ca existi, dar numai de departe, de dincolo, ma rog, sper ca intelegi ce vreau sa spun. (Dar las ca ne-ntalnim si-mi trece)

Ma intrebi ce face imaginatia mea – imaginatia mea a fost ieri in vacanta, cateodata parca pleaca si nu stiu cand se intoarce – dar azi parca, parca a revenit

Mama, dar sunt o multime de intrebari... Pai, sa le luam pe rand. De mult timp nu m-a mai intrebat cineva ceva despre mine.

>Altfel, ce mai faci?

Greu de spus. Lucruri mecanice, casnice...,

>Ce mai maninci?
Nu stiu cum ii zice, o mâncare de ceapa cu ciuperci.

> Ce filme mai vezi?
Nu prea-mi plac filmele, e acelasi sablon, ma plictisesc. E drept ca exista si exceptii ca Dincolo de Africa sau unul cu Robin Hood si iubita lui la batranete, am uitat cum se numeste, era cu Sean Connery si Audrey H. l-am vazut de curand la Tv si mi-a placut mult, sau filmele din anii 40 – 50 sau cele cu Jack Nicholson. Se vede ca pana la urma imi plac filmele si nu stiam...
In schimb imi place mult teatrul si chiar mergeam des la teatru pana i-a apucat reforma p-astia.
> Ce carti mai citesti?
Acum citesc un vol din O mie si una de nopti.

> Ce mai visezi?
Nu-mi aduc aminte exact ce-am visat, dar era ceva cu urmariri, crancen in orice caz.

>Ce vezi cind te uiti in oglinda?
Ca tenul meu nu face fata caldurii excesive.

>Ce vezi cind esti sub dus?
Ca ma tin inca bine.

> La ce te gindesti?
Sub dus? Nu gandesc, ma joc cu pisica.

>La ce te gindesti cind te bagi noaptea sub plapuma?
Citesc mesajele tale inainte de a adormi, asa ca pot sa spun ca ma gandesc la tine

>Dormi cu pijama?
Nuuu. Nu suport pijamalele, nici n-am. Imi plac hainele vechi, comode.

>Faci dus dimineata la prinz si seara?

Nuuu. Fac o baie cand ma intorc de la serviciu.

> Te uiti la TV? La ce?

Nu prea, il las sa mearga, dar nu urmaresc ce se intampla acolo. Nici n-am cine stie ce tv, e unul primit de pomana, o sa vezi.

>Iti place sa umbli prin magazine?

Nu prea. Ma oftic ca n-am bani.

>Ce intrebari iti zice imaginatia ta ca ti-ar pune imaginatia mea?

Tare greu de raspuns.

>Ce simti cind imi citesti mesajele?

Ma surprind ca zambesc, uneori chiar rad (o data, cand imi citeam mesajele la cafe, un tip a lasat jocul la care tot butona sa vina sa vada ce citesc, probabil ca radeam de binelea) Imi face bine sa le citesc pentru ca e asa bine sa stii ca e cineva caruia ii placi

> Simti ceva?

Nu prea obisnuiesc sa analizez ce simt. Ma multumesc sa simt, mie mi-e destul. Da simt, dar nu stiu sa zic cu cuvinte.

>Le astepti?

Tu ce crezi?

>Ce faci in week-end? In asta. Dar de obicei?

In week-endul asta sper sa termin ce am de lucrat ca sa fiu libera in week-endul viitor. De obicei citesc, ma plimb cu Claudelle – chiar sambata am fost prin Cotroceni, a fost superb – , sau barfesc cu Mara.

Gata, mi-a luat o jumatate de ora sa scriu mesajul asta (nu 5 minute cum ai crezut tu)

Stii, ai zis o data ca ai imbatranit degeaba. Nu cred, pentru ca stii sa faci o femeie sa te doreasca si asta numai din cuvinte. E mare lucru. Iar intuitia mea spune ca nu ai fi putut face asta acum 20 de ani.

Te sarut

Mel

From: “Kronin”
To: melissa@yahoo.com
Date: Thu, 18 May 2000 16:48:41 EEST
Subject: carte

Salut, ochisori!

Cum ai vrea sa-ti spun? Salut gurita? Salut buric? Ce stiu eu? Iar imaginatia mea... Imaginatia mea te stie mai bine, ea te-a urmarit, s-a luat dupa urma pe care o lasi in aer (ce parfum ai? Cum mirosi? Cum iti miros hainele? Dar pielea?), imaginatia mea e cam nerusinata, te-a urmarit si sub dus (m-ai data gata cu chestia cu pisica, as vrea sa fiu de abur si sa te pot vedea cum te joci cu pisica sub dus, e ceva... ma lasi sa folosesc imaginea asta? Mai vorbim despre episodul “pisica”), te-a vazut, stie, stie cum e gitul tau, stie cum sunt umerii tai, genunchii si locul ala din spatele genunchilor... Dar eu nu pot vorbi despre astea. Nu pot sa... Si atunci de ce ma gindesc la? Dar cum as putea sa nu ma gindesc? La.

Iti raspund la raspunsurile pe care le-ai dat intrebarilor mele punindu-ti alte (alte?) intrebari.

Dar las ca ne-ntalnim si-mi trece. Am inceput (si eu) sa visez cam mult la intilnirea asta a noastra si ma cam sperie. “Sa nu-ti faci iluzii ca sa n-ai deziluzii” – nu stiu cine a zis asta, poate eu, cindva. Nu vreau sa-mi fac defel iluzii. Dar mi-e teama sa nu te dezamagesc, mi-e teama ca n-am sa fiu asa cum iti imaginezi, poate, ca sint. Nu stiu ce iti imaginezi tu, intr-adevar, nu ne-am vazut de mult (am cam facut burta de-atunci si nu ma consoleaza ideea ca altii sint mult mai “dotati” la capitolul asta), pe linga multe alte “calitati” pe care le aveam, nu ne stim mai deloc...

Dar poate va fi cu atit mai intersant sa ne descoperim. Mi se face frig citeodata cind ma gindesc la. Stii ce-am planuit saptamina asta? Sa ma mut. Sint in niste discutii cu cineva care pleaca din tara pentru cîteva luni. Are 3 camere. Cind ti-am zis ca anul trecut am stat singur in 3 camere, nu ti-am spus chiar tot. Era mobilat doar un dormitor, cu un pat mare, un dulap si doua noptiere. Si mai era mobilata bucataria. Aici vor fi 3 camere mobilate, asa ca ai putea sa dormi unde vrei. As fi vrut sa te chem aici in acest week-end (de-aia si intrebarea “ce faci in week-end-ul asta?”) dar e mai bine, poate, ca ai treaba, ca sa-ti faci timp saptamina viitoare, ca inca n-am aflat daca ma pot muta. Nu stiu de ce as fi vrut sa ne vedem intii aici. Pentru ca

am fi fost singuri? Cred ca era si asta in capul meu. Dar cine mai stie ce e in capul meu de-o vreme? Viata mea a luat-o razna. Tot eu scriam intr-o alta poveste, despe La Vida Loca. O stii? Ti-am trimis-o?.

Teatrul. Si mie imi place teatrul, cindva am facut chiar o pasiune pentru asta cind, in zece zile, am vazut vreo 7 spectacole si m-am amorezat de teatru... Poate o sa mai mergem cind am sa mai vin la tine (daca “o sa mai dorim sa ne intilnim”, conform variantei “simple”).

Carte. O mie si una de nopti? N-am mai citit de mult. Ar putea fi interesant de citit acum, la alta virsta. Poate mai sint si altele de inteles. Eu imi tot pun carti linga cap, pe linga pat, pe masuta, pe calculator, in biblioteca, in geanta cu care merg la serviciu... Si nu reusesc sa le mai citesc. Ieri am luat de la anticariat un roman de dragoste japonez, nu-i stiu autorul, nu e printre cei foarte cunoscuti. Din cind in cind mai citesc povesti de-ale mele. Imi plac. Stii? Sint unul din autorii mei preferati. Modest n-am fost niciodata (Eugen Barbu spunea ca “modestia e pentru prosti”), dar asta n-are legatura cu nimic. Am scris niste texte pe care oricind mi-ar placea sa le citesc. Chiar daca ar fi fost scrise de altul. Imi plac Joyce si Miller si Nabokov si sud-americanii si Agopian si E. Barbu...

Visat. Mi-ai spus ce-ai visat in noaptea aceea. Dar ce visezi sa ti se intimple? Ce visezi sa faci? Scrie-mi. Stiu ca sint foarte multe intrebari, unele foarte personale, jenante chiar (din cauza pudorii care ne omoara, ne perverteste relatiile cu ceilalti si ne face sa nu fim intregi, sa nu ne putem exprima 100%), intime. Nu te pot cunoaste altfel, daca nu stiu totul despre tine. Nu, nu tot. Nu vreau sa stiu tot. Vreau sa stiu amanuntele astea care te definesc de fapt. Nu vreau sa stiu ceea ce nu vrei sa-mi spui.

Nu vreau sa stiu citi iubiti ai avut, ce si cum. Nu ma interesaeza cum ai facut amor cu X. Dar ma intereseaza CUM faci amor. Cred ca asta e un lucru foarte personal, foarte definitoriu, din nou. Stiind cum, stii multe despre persoana respectiva. Am intrat intr-o zona aiurea, stiu, scuza-ma. Poate ar fi trebuit sa ma fac psihiatru/psiholog (stiu ca nu-i totuna, dar nu stiu sa spun exact ce anume, ma gindesc la shrink). Dar poate ca si meseria de scriitor e la fel. Poate de-aici mi se trage nevoia de a cunoaste oamenii, de a-i cunoaste in detaliile cele mai personale. Nu mi-am cautat niciodata personajele printre cei din jurul meu. Dar multi au ajuns personaje. Sau

macar bucati de. Sint femei pe care le-am intrebat cum a fost primul ciclu. Ma interesa, voiam sa scriu (am si scris) despre asta.

Nu-i nevoie sa recitesc ce am scris pina acum, ca stiu. Sint nehotarit: sa sterg? Sa las? La urma urmei, eu nu prea cred in jurnalele publicate. Foarte putini sint cei care scriu pentru ei, pentru a se cunoaste pe ei. Jurnalele publicate apartin, in generel, cabotinilor. Nu vreau sa-ti par altfel decit sint. La urma urmei asa gindeam cand ti-am scris. Poti sa condamni omul pentru gindurile lui? Nu. Dar poti sa nu-ti mai doresti sa-l vezi. Nasol. Sper ca nu se va intimpla asa. Vreau sa ne vedem. Din ce in ce mai tare.

Daca m-am mobilizat sa-mi caut casa?! Poate, pina acum, n-am fost suficient de motivat pentru asa ceva. E primul lucru pe care l-ai facut pentru mine si iti multumesc. In afara de faptul ca exista. Undeva, in imaginatia mea.

Poate totul este doar in imaginatia mea. Dar mesajele tale? Dar mesajele tale din ultimele zile? Alea care ma fac sa? Cuvintele. Cuvintele. Acum chiar ca m-am convins ca “la inceput a fost cuvintul si cuvintul era Dumenzeu”. Cuvintele fac si desfac. Cuvintele... Fac un link catre nu stiu care text din cartea mea. Full Contact? Nu mai stiu. A dat cineva, intr-o cronica, citatul asta pe care nu mi-l aduc aminte. Ceva asa: cuvintele dor. Ca moartea, ca tristetea, ca iubirea. Cam asa ceva.

Ti-am mai dovedit eu de citeva ori ca nu-s in stare sa ma citez.

Ma tin inca bine. Sigur. La virsta ta, e o performanta! Si iar as vrea sa fiu abur. Sau sa fiu privirea ta. Sau, mai bine, apa. Apa mi-a dat intotdeauna o senzatie de imbracare, de protectie. Mereu am simtit-o ca pe o a doua piele. La Slobozia (unde am fost stagiar) apa era foarte groasa. Cind faceam dus o simteam nu cum curge, ci cum aluneca pe mine. Cum ma mingiie. Cum ma iubeste. Vrei sa fiu apa care-ti curge din dus? Nu ma certa, acuma scriu.

Ti-am mai zis ca scoti din mine cuvinte care de mult n-au mai iesit. Si iar iti multumesc. Am mare pofta sa mai scriu. Daca mi se intimpla, o sa-ti trimit. O sa fii prima care afla. Nu te superi pentru ce am scris, da? Citeodata stiu, simt ca sint scriitor si cind sterg praful si cind spal vasele. De fapt, am scris o poveste (acum peste 20 de ani) care se chema “Spalatul vaselor” si in care povestesc cum spal eu vasele. Avea vreo 8 pagini. O alta

poveste spune cum ma uit eu in vitrina unui anticariat. Asa ca.... Spune-mi ca nu te-ai suparat. Ca nu te-a deranjat. Ca nu te-a. Ca nu. Ca.

Nu gindesc, ma joc cu pisica. Ei, aici e nasol. Cum sa-ti spun? De-a dreptul, nu? Mai stii? Adevarul nu e pentru domnisoare. Asa ca prima mea reactie a fost sa te intreb “ce intelegi prin pisica?”. Dar, cum ti-am spus, as vrea sa va vad. Ca tot omul, sint si eu un pic voyeur. Ce sa fac? Sa zic ca nu? Doar pentru ca asa e frumos? Sa mint e mai frumos? Tu, goala, cu o pisica, sub dus. M-ai spart! Citeodata mi-e rusine de mine. Mereu zic ca am imaginatie (oho-ho!) dar uite ca apare uneori cite ceva ca imaginea asta de care iti spuneam si de cind am citit mesajul nu contenesc sa ma mir, mereu apare ceva care ma face sa las capul in jos, sa-mi mai reduc din soclul pe care m-am catarat. Realitatea sparge imaginatia. La orice ora. Dar nu-i frumos ca e asa? Nu tocmai asta e toata frumusetea vietii? Nu de-asta traim? Daca am putea sa ne imaginam totul, ce rost ar mai avea sa iesim din casa, sa cunoastem oameni, sa ne indragostim, sa ne aflam perechea, sau macar s-o cautam, sau pur si simplu sa exploram, sa vedem, sa auzim, sa resipram, sa atingem, sa gustam? De ce mai avem ochi, nas, piele, sex, degete si limba? Asta e tot un link la un text in care ziceam “degete, limba, sex. Asta sintem”. “Sub dus nu gindesc, ma joc cu pisica”. Misto.

Poate, intr-o zi, am sa scriu eu povestile pe care nu le scrii tu. Dar trebuie sa mi le spui. Sa ma faci sa le vad, sa le simt. Oricum, sa nu ma pui sa fac dus cu pisica! In cazul asta prefer experienta indirecta. La mina a doua. Povestita.

Inainte de a adormi ma gindesc la tine. Cum? Ce gindesti? Care sint imaginile? Nu-mi spune, nu-mi spune. Eu n-as fi in stare sa-ti raspund la intrebarea asta. Desi, cind ma bag sub plapuma, si eu ma gindesc la tine. Si ma tot gindesc. Stii tu, imaginatia mea...

Adica noi, seara, ne bagam in pat si ne gindim unul la altul? Miine-poimiine o sa cred ca ne bagam in pat si ne luam in brate. Iar imaginatia... Ca sa nu-ti spun ce se intimpla cu mine acum, cind iti scriu. Imi scrii ca am facut o femeie sa ma doreasca. Daca ai sti cit o doresc eu! Tot cuvintele.

Acum, in momentul asta, e nasol tare. Sint la mine in birou, in jurul meu sint 5 femei si eu... Eu te doresc. Iti dai seama? Nasol de mine. Noroc ca nu ma baga nimeni in seama. O fi ceva schimbat pe fata mea? M-am inrosit?

Mi-e cald. Prea cald. De ce-mi faci asta? De ce esti acolo unde esti? De ce nu m-am mutat deja? De ce nu vii in seara asta aici? De ce, de ce, de ce? De-aia! Ca viata nu-i totuna cu imaginatia, nu? Citeodata e bine sa dormi si sa visezi. Asa cum fac toti oamenii singuri. Pentru ca acolo totul e adevarat. Acolo, daca te lovesti te doare, daca te atinge cineva te tulbura. Hai sa visam. Vrei sa visam in noaptea asta? Ne bagam in pat, ne gindim unul la altul si "acolo" ne putem imbratisa, ne putem atinge...

Ia ce vrei din toate astea. Daca n-o sa-mi mai scrii, o sa inteleg. Acum sint atit de plin de tine, ma simt cum de mult nu m-am mai simtit. As vrea sa ma crezi. Poate e bine ca nu esti linga mine. Sint prea tulburat. Ar trebui sa ies un pic pe-afara, sa fac o tura prin centru, sa-mi revin. Poate mi-ar prinde bine o bere. Nu vii sa bem o bere? Pe o terasa... Si am sa te ating usor, pe spate. Ca sa te tulbur. Asa cum am vrut sa fac atunci, în urma cu cîtiva ani, cînd eram pe o terasa, cu mai multi sI, din întîmplare, stateam unul lînga altul. La un moment dat te-ai aplecat putin sI eu am vrut sa te ating pe spate... Sa te uiti la mine. Sa-ti vad ochii. Sa-i vad cum sint atunci cind esti tulburata. Iar incep. N-am crezut niciodata ca am sa-ti scriu asa ceva. Nu asta mi-am propus. Dar totul se intimpla atit de repede...

Imi plac hainele vechi, comode. Dormi cu camasa de noapte? Fara? Ai dormit vreodata goala? Singura si goala. Ai simtit cum te mingiie cearsaful si plapuma? Ti-ai intins miinile si picioarele sub plapuma si te-ai lasat mingiiata peste tot, peste tot deodata – ca asta e!, de un asternut curat?

Fac o baie. Preferi baia? Eu am ramas cu dusul. Acolo unde am stat singur, baia nu avea cada, era amenajat doar un dus. Asa au vrut. Era proptit in perete, eu doar stateam sub el, nu aveam grija "telefonului". Asa m-am invatat cu dusul. Faceam unul dimineata, cind ma sculam, si unul sera, cind veneam acasa. Veneam intre 19 si 24. Si dupa dus era excelent sa ma bag in asternut. Asa m-am invatat cu dusurile. E tare bine sa te stii curat. Sa te oferi curat asternutului. Ca sa te poata atinge peste tot. Sa-l indemni sa te atinga peste tot.

Daca nu fac infarct pina termin scrisoarea asta, tot e bine.

Magazine. Mie imi plac magazinele. Sint in stare sa umblu ore intregi. Chiar daca n-am bani de cumparat. Intru in magazine pentru ca imi place,

nu numai ca sa cumpar. Intru ca in muzee. Ca la paradele de moda (n-am fost niciodata, dar m-as duce).

TV. Poate o sa renuntam cind ne-om vedea. Desi cred ca mi-ar placea sa te tin in brate si sa ne uitam la un film. (Imaginatia, stii tu...)

Da, simt. Bine faci. Bine faci, bine gasesti.

Week-end-ul asta. Ti-am zis ce aveam in gind: sa te chem aici. Cred ca o aminam pe alta data. Daca va mai fi. Desi as vrea sa vii si aici, indiferent cum va fi la tine. Sa zicem ca oricare din noi ar merita o a doua sansa. Calificarea se joaca tur-retur.

Da, nu puteam face asta acum 20 de ani. Cred ca nici acum cinci luni. Nu prea cred eu in mine, in multe privinte. N-am o parere prea buna despre mine. Ca barbat. Ca orizont de asteptare al unei femei. De fapt, n-am stiut niciodata ce vrea o femeie de la un barbat. Nu stiu de ce mi-e teama. Ti-am mai zis. S-ar putea sa ma port groaznic cînd am sa vin la tine. Ma simt ca un pusti de 14 ani inainte de prima intilnire. Cu toate emotiile, cu toate inhibitiile, cu toate prejudecatile si temerile. Lasa ca o sa vin, o sa ne intilnim pe peron, o sa te iau in brate, o sa ne pupam si o sa-mi treaca.

Te sarut. O sa ne sarutam si o sa-mi treaca. Intre “te pup si eu o data“ si “te sarut“ e mare diferenta. S-o fac? Sa n-o fac?

Gata.

Te sarut. De sus in jos, de la stinga la dreapta, de dimineata pina seara, de seara pina dimineata. Cit vrei, cum vrei, cind vrei, unde vrei. Numai sa vrei, numai sa vrei.

Eu sint aburul. Mai stii? Si apa. Si singele care curge prin tine. Si iar apa. Si iar aburul. Pisica?

Ti-as spune ca mi-e dor de tine, dar cum sa-mi fie dor de o femeie pe care n-am atins-o, pe care n-am sarutat-o, pe care nu. Pe care degetele mele n-o stiu, pe care gura mea n-o stie, pe care burta si genunchii si coapsele si gleznele si umerii mei n-o stiu. Cum sa-i spun ca mi-e dor de ea?

Uite-asa: mi-e dor de tine.

M

Am corectat scrisoarea si la corectura am mai taiat, am mai adaugat, asa ca nu poti vedea cum toate au crescut, s-au dezvoltat. Nu mi-a fost dor

de tine de la prima fraza. Acuma, da.

O sa am o noapte agitata. Si vor fi multe de acum inainte.

Ieri am citit o carte.

From: "*Melissa*"
To: "*Kronin*"
Date: *Fri, 19 May 2000 05:16:27 +0300*
Subject: *Misto carte?*

Abia acum am putut intra pe calculator.

Am tot citit mesajul tau si nu-mi venea sa cred, parca-i o povestire de-a ta, desi mi-ar parea rau sa fie fictiune si nu realitate.

Chiar uitasem sa-ti zic sa raspunzi si tu la chestionar, si cand am vazut ca ai facut-o...

Ce sa scriu mai intai ? Ca ma inveti sa nu ma abtin, sa spun ce-mi trece prin minte, dar poate c-o sa spun si lucruri care n-o sa-ti placa. Sau o sa-ti placa prea mult si-o sa zici ca te starnesc.

Si mie imi plac Nabokov si Eugen Barbu, dar si Tournier, Proust, T. Mann, Eco si inca cativa. Imi plac povestirile tale, cateva mai mult, cateva mai putin, dar sunt unele care iti taie respiratia, asa ca te cred ca-ti plac pana si tie.

Nu esti modest. Tu poti sa-ti permiti asta.

Ce visez, adica ce-mi doresc. Mi-am dorit mult sa am coltisorul meu, am reusit, asa ca acum sunt in faza de oarece multumire. Imi doresc sa calatoresc, sa merg la mare, la munte, sa nu mai am probleme cu banii.

Cum fac amor. M-am gandit mult ce sa raspund si recunosc ca nu stiu. Stiu ca-mi place sa fac dragoste, dar n-as putea spune mai mult. Cum adica "cum"? Ca doar n-o sa ma apuc sa-ti desenez?!

Cu pisica. Nu-mi dau seama la ce te-ai putut gandi. E o joaca nevinovata, doamna imaginatie isi face de cap. Dar nu-ti povestesc, nu cumva sa-i treaca.

Am dormit si singura, si goala. In toate verile

Iti plac magazinele. Poate mergem impreuna sa-mi iau rochie, am de mers undeva.

Ai emotii. Nu-i nimic. Eu am incredere.

Si cand vii, pana la urma ? Am aranjat sa lucrez vineri de dimineata, asa ca ai putea veni mai devreme. Cred ca termin pe la 1, poate la 2 ajung

in gara. Daca vrei poti sa vii de joi, dar abia de vineri ramanem singuri-singurei. Daca zici ca-ti place teatrul, as putea lua bilete pentru sambata. Am vazut afisul unui spectacol nou, dar trebuie sa ma interesez. De obicei prefer sa merg singura la teatru, multi nu au "organ" pentru teatru cum zicea un prieten, si nu inteleg nimic, nu-i atinge ce se intampla pe scena. A fost nasol de fiecare data cand m-am dus cu cineva. Dar pe tine te iau.

Abia astept sa vii. Sper sa-ti placa la mine, nu e cine stie ce, mai ca la camin daca ai stat in studentie la camin, nu am perdele – si nici nu-mi pun – am o bucatarie minuscula, nu am tablouri pe pereti, tot zic ca-mi cumpar, dar n-ajung niciodata. Dar am o canapea care se intinde si se face mare si care, fiind noua, e foarte comoda. Nu prea am carti, mai mult ce am primit si ce-am furat de la mama. In baie n-am apucat sa prind nimic pe pereti mai e un robinet care nu curge.

Ia uite ce fac eu la 5 dimineata, vorbesc de robineti. Si tu dormi bustean intre timp.

Ti-e dor de mine. Imi place ca ti-e dor de mine. Ma gandesc cum ti-e dor de mine. Stiu ca n-o sa mai pot face baie fara sa ma gandesc ca esti aburul, si apa, si sangele.

Stii, ai un fel de-a atinge, nu pe spate, ci aici, in interior, in locul ala care nu are un nume , dar stim toti ca exista pentru ca e locul unde se refugiaza ce e adevarat in noi, suflet?, pe care ne straduim sa-l facem inaccesibil, de necucerit, de nepervertit. Uite, am citit cateva mesaje si – cum ai facut? – ca te-ai strecurat acolo si cine stie ce faci. Asta nu-mi place.

Tu imi tot zici in tot felul de feluri, m-am chinuit sa-ti gasesc un nume-alint si n-am gasit. Cum ai vrea sa-ti spun?

Mai scrie-mi despre tine, fie si despre robinetii de la baie.

Te sarut

Mel

From: "Kronin"
To: melissa@yahoo.com
Date: Fri, 19 May 2000 15:26:14 EEST
Subject: te

Iti copiez aici inceputul mesajului de care tocmai ma apucasem cind am primit vestea minunata: "avem internet!" (colega mea). O sa vezi tu de

ce.

Salut, ochisori!

Ce mai faci? Ma mai? Mai vrei sa ne vedem? Mai vrei?

M-am culcat aseara la 20.30, intr-atit de nerabdator eram sa “ne intilnim“.

Apoi m-am sculat si am vazut un film si pe la 22 m-am culcat din nou. Oricum ma gindeam ca tu tot pe la ora aia te culci. Chiar: pe la ce ora te culci tu de obicei? M-am culcat gindindu-ma la tine, m-am sculat dimineata (inainte de sase) gindindu-ma la tine. Asa ca am avut timp destul si azi sa fiu cu tine. Stii tu: imaginatia...

Din cind in cind imi amintesc de ce ti-am scris ieri si am asa un sentiment de... Nu stiu exact, dar parca n-as da ochii cu tine azi. Poate mai incolo.

Oricum, sper (am emotii!) ca o sa-mi mai scrii. Nu stiu cum ai primt tu scrisoarea mea de ieri. A fost foarte directa, foarte “de aproape”. Te-a deranjat? A izvorit din mesajul tau. A fost rodul cuvintelor tale, al apropierii pe care am simtit-o in mesajul tau. Nu dau vina pe tine.

Atit iti scrisesem. Si acum sa-ti raspund. Mi-e mult mai bine sa-ti raspund decit sa-ti scriu asa, de pe pereti. Imi pare mai dialog. Parca am vorbi, fata-n fata. Parca am sta lungiti pe canapeaua aia a ta noua si confortabila si am sta de vorba.

>iar eu n-am somn.

Dupa cum ai vazut (de-asta am reprodus ce incepusem sa-ti scriu), nici eu nu prea aveam somn pe la ora aia de dimineata. Ne-am trezit impreuna, adica, nu?

>Am tot citit mesajul tau

Si eu

>si nu-mi venea sa cred

Nici mie

>mi-ar parea rau sa fie fictiune si nu realitate.

Fictiune ar fi doar povestea, daca am s-o scriu. E mult adevar in ceea ce scriu. Poate ca personajele nu sint in totalitate adevarate, dar “simtirea” da. Totul este adevarat. Iar ceea ce ti-am scris tie era nimic altceva decit

ceea ce am simtit. Si m-am cenzurat de multe ori. Ma gindeam sa nu-ti par deplasat. Desi nu asta era primordial, ca ti-am zis ca nu vreau sa-ti par altfel decit sint. Cred ca, de fapt, MIE imi paream cam deplasat. Ti-am mai zis ca sint un tip cam pudic (desi nu s-ar zice dupa ce scriu si dupa ce ITI scriu).

>ma inveti sa nu ma abtin

Nu te abtine. Fii asa cum esti. Daca ne aratam unul altuia, hai sa ne aratam asa cum sintem. Si om vedea noi daca ne va placea sau nu. Si vom decide atunci.

>poate c-o sa spun si lucruri care n-o sa-ti placa

Si ce? Nici pisicile nu-mi plac si totusi exista. E problema mea sa ma obisnuiesc cu asta. Iar ce nu-mi va placea din ce o sa-mi spui si cum voi reactiona... Exista un singur fel de a afla. Spune. Daca esti libera, atunci fii!

>Sau o sa-ti placa prea mult si-o sa zici ca te starnesc.

Stirneste-ma. Asta si vreau. Asta si faci deja. Nu ti-ai data seama pina acum? Nu asta a fost scrisoarea mea de ieri? Stirneste-ma. Mi-as dori sa te pot stirni si eu. Cred ca un pic am reusit. Dar ti-am zis ca nu dau prea multe parale pe mine ca barbat. Mascul. Dar stirneste-ma. Imi place. Imi place cum e cind ma stirnesti tu. Desi ti-am zis ca e cam multa populatie feminina pe linga mine si ma simt cumva descoperit, parca as fi expus gol in piata publica. Cu multi ani in urma aveam un vis care tot revenea: eram la cinematograf si pleacm de acolo fara pantofi. Sau in alt loc public, dar imi pierdeam pantofii. Si era tare embarasant sa ies in strada imbracat si in ciorapi. Nu stiu daca are legatura cu ce iti spuneam, dar mi-am amintit de asta.

>imi place sa fac dragoste

Si mie. Si inseamna atitea, chestia asta... Nu-mi place cum suna “a face dragoste”, de-aia am folosit “a face amor” (desi nici asta nu-mi place), imi pare putin mai detasat, prima sintagma e cam pretioasa, dragostea nu “se face”, e sau nu e. Si poate sa nu aiba nici o legatura cu sexul. In general prefer sa spun “ne iubim”.

>Ca doar n-o sa ma apuc sa-ti desenez!?

Nu-i nevoie sa-mi desenezi, I’m A Big Boy, inteleg si de vorba buna. Si nu pozitiile ma interesau. Astea, eu nici nu le tin minte. Cred ca nici nu exista. Exista doar abordarea. Cum, de unde, cu ce? Esti femeie, probabil agreezi preludiile. Iti place sa fii mingiiata? Sa fii sarutata? Gustata? Sa te stii invelita, ocrotita de trupul celuilalt?

Iti place sa fii imbratisata cu genunchii? Nichita zicea “si sa te-mbratisez cu coastele-as fi vrut”. Cum stia sa iubeasca Nichita... Are cele mai frumoase poezii de dragoste pe care le-am citit. Si stii de ce? Pentru ca nu e nimic inventat, nu e pic de “poezie” acolo. Sint doar lucruri adevarate, simtite, pe care le-am simtit de zeci de ori... De fapt, poetii ne plac in masura in care exprima ceea ce noi simtim si nu sintem in stare sa exprimam.

Iti place sa fii sarutata? Sa fii mincarea partenerului tau? Sa te simta cu buzele, cu cerul gurii? Centimetru cu centimetru? Sa fii aidoma cuvintelor pe care le rosteste zilnic, sa stii ca orice cuvint ar spune, cuvintul acela te-a atins, s-a rotit in gura lui care mai pastreaza inca mireasma pielii tale? Iti place sa fii atinsa? Nu cu miinile, cu piela.

Iti place sa stii ca pielea lui parca ar fi pielea ta? Vrei? Vrei? Iti place sa te oferi toata, sa nu pastrezi nimic pentru tine, nici un ungher, nici un coltisor, nici un centimetru patrat pe care el sa nu-l stie? Sa-i arda zilele si noptile atunci cind nu e cu tine? Iti place? Vrei? Iti place sa-l atingi, cu mina, cu degetele, usor, ca o boare, ca o adiere, sa-l simti cum tremura cind mina ta se apropie de el? Sa-l simti ca isi pierde respiratia cind mina ta nici macar n-a ajuns sa-l atinga, doar gestul, intentia gestului tau facind-o?

Iti place? Vrei? Iti place sa-l saruti?

Sa-i simti pielea, sa-l simti pe fata, pe piept, pe git, pe buze, pe cerul gurii si sa vrei sa nu plece de-acolo, sa vrei sa-l jupoi daca se poate, sa-l pastrezi, sa-l duci cu tine peste tot, la serviciu, cind îtI faci lucrarile sa stii ca e acolo, cu tine, undeva pe glezna ta, in ureche, in buric, sau cind esti in metrou sa te uiti la ceilalti si sa-ti zici “ce stiu ei? ce stiu ei de mirosul care inca iti mai mingiie sinii si coapsele si soldurile? ce stiu ei de urma lui pe care inca o mai simti in tine de parca nici n-ar fi iesit, nici nu s-ar fi desprins, nici n-ar fi plecat? ce stiu ei ca inca te mai dor sinii, ca inca simti miinile lui sustinindu-i, mingiindu-i? ce stiu ei?“ si sa nu inteleaga nimeni de ce se tot hlizeste asta, ce-o fi vazut, femeile sa-si verifice decolteurile, barbatii sa arunce priviri panicate spre sliturile nedeschise totusi... Iti place? Vrei?

Asta era “cum”.

>nu cumva sa-i treaca.

Imaginatiei mele? No way! Nu-i trece. Eu sint suportul material al ei. Eu ii dau fiinta, trup, o ajut sa obtina buletin. Sa fie luata in seama ca existenta sociala.

>Am dormit si singura, si goala.

Speram sa fie asa. Esti femeie, esti libera, stii ce vrei.

As vrea sa stau in intuneric si sa ma uit la tine cum dormi. Singura si goala. Dar as fi tare invidios pe cearsaful care te inveleste. Si suparat ca nu te pot inveli ca acel cearsaf. Suparat pe kilogramele mele. Suparat ca nu te pot inveli la fel de usor, ca o mingiiere, sa nici nu ma simti. Dar sa-ti fie bine.

>In toate verile

Acum, la tine, e vara?

>Poate mergem impreuna sa-mi iau o rochie

Mergem. Nu te-am vazut niciodata in rochie, cred. Sau in fusta macar. O sa-mi arati cind vin?

>Ai emotii. Nu-i nimic. Eu am incredere.

Nu stiu ce sa zic. Ar trebui sa am si eu. In tine.

>poate la 2 ajung in gara.

Pai chiar am un tren care cred ca pe la 14.30 ar trebui sa ajunga, un rapid. O sa verific azi, sa te anunt exact (Rapidul 347, vine de la Curtici. Am verificat. La 11.15 pleaca de-aici). Asa ar fi cel mai bine.

>abia de vineri ramanem singuri-singurei

Singuri-singurei? Mai ca mi-a trecut. O parte din emotii erau si pentru ca n-am fi fost singuri. De-asta as fi vrut ca prima intilnire sa fie aici, sa fim singuri. Inca n-am rezolvat nimic cu mutatul, dar se pare ca apartamentul e liber. Asa ca putem pune la cale saptamina viitoare un eventual program pentru alte week-end-uri. Incep sa cred ca si dupa întîlnirea asta o sa ne mai vedem.

>multi nu au “organ” pentru teatru
Mie imi place sa si citesc piese. In cazul asta imi fac singur regia.

>Dar pe tine te iau.
Ia-ma. Promit sa fiu cuminte. De fapt, n-o sa stii de mine decit in pauza si la iesire. Chiar daca o sa stau linga tine. Chiar daca am sa te ating din cind in cind. Voi putea sta linga tine fara sa te ating?

>Abia astept sa vii.
Si eu. O sa fie o saptamina lunga, lunga, lunga. Dar o sa vina si ziua de vineri. “Si cind va veni... Voi deveni EROU!”. Just kidding.
Oricum, mai vorbim.

>Dar am o canapea etc. etc.
Chiar ca m-ai convins! Daca mai aveam vreo retinere...

>Si tu dormi bustean intre timp.
Vezi mai sus chestia cu ce faceam eu pe la ora aia. N-ai nimerit-o. Te bucura?

>Ma gandesc cum ti-e dor de mine.
Ti-am scris si ieri si azi. Cauta prin text. Cauta si vei gasi. Mi-e dor pe piele, pe limba, pe degete, cu ochii si urechile mi-e dor, cu dusul, cada si canapeaua, cu teatrul, cu toate cuvintele pe care nu ti le-am spus inca si pe care as vrea sa ti le spun. Mi-e dor de jur-imprejur si pe dinauntru. Si pe fata de perna. Si in apa de la dus. In cafeaua pe care o beau (beau cafea). In mincarea pe care o maninc. Pe git in jos, pe esofag, in stomac. Si-n alte cele. Ma uit la mine (cind fac dus) si incerc sa te descopar pe pielea mea. Esti? Vei fi? Poate, cind o sa ne vedem, n-o sa-ti pot spune nimic din ce iti scriu acum. O sa-ti scriu dupa.
Vei astepta? Imi vei mai dori cuvintele?
Ar trebui sa cam termin cu chestia asta, nu? Teama de ridicol ne impinge cel mai adesea in ridicol. Stiu asta de mult. Si-atunci, de ce fac ce fac?
De bou, de-aia! Gata. Sint barbatul visurilor tale. O sa vin vineri si te vei trezi simbata dimineata indragostita de mine. OK?
Ar trebui sa-ti vreau binele, totusi.

>...fara sa ma gandesc ca esti aburul, si apa, si sangele.

Sper ca nu regreti. Si daca tu faci baie, cum ziceai, si nu dus, inseamna ca voi fi apa care te cuprinde de jur-imprejur, iti simte deodata tot trupul, ia forma ta si asta inseamna ca faci doua gauri in mine pentru brate, doua gauri pentru picioare si ma mai impungi si cu sinii (cum sint? cum arata? ce gust au? cum e pielea pe ei? sint un fel de Stargate, de legatura a ta cu Universul?), vrei sa intri in mine, de ce vrei sa intri in mine?, de ce vrei sa-mi dai forma asta? O sa iau forma pintecului tau, o sa-mi fac culcus in buricul tau si in sexul tau, o sa te mingii, o sa te sarut, o sa te ating, o sa te modelez, la rindul meu, voi fi tu, tu-complementar.

Eu, apa.

De-aia imi place apa, ca poate lua orice forma. Ca se muleaza. Ca acopera si intra. Ma vei lasa sa te acopar? Ma vei lasa sa intru?

>aici, in interior

Asa voiam sa termin ieri, sa-ti spun ca as vrea sa fiu in tine (mi-a fost teama de conotatiile vulgare, da, exista si vulgaritate in cuvinte, din pacate), undeva in tine, in interior, undeva de unde sa te aud, sa te simt, sa-ti simt vibratiile, emotiile, bucuriile, simtirile, sa stiu ce te incinta, ca sa stiu ce/cum sa fac.

>te-ai strecurat acolo si cine stie ce faci.

Ce-as putea face? Sa te ricii (racai cu i din a) pe dinauntru? Cu nasul, cu limba, cu degetele? Sa-ti mingii plaminii? Sa-ti sarut ficatul? Sa iti incolacesc sira spinarii? Sa stau acolo si sa-ti soptesc cuvinte, valuri de cuvinte, sa le simti cuprinzindu-ti picioarele, ca atunci cind esti la mare si te apropii de apa (iar apa!) si inca nu ai curajul sa intri, dar ai intra, tare-ai mai intra, valuri pe care sa le lasi sa te cuprinda, sa faca dragoste cu tine, sa-ti umble nerabdatoare peste tot, sa te invaluie, sa-ti intre, sa-ti iasa, stii tu, si tu sa le simti inca lovindu-ti oasele bazinului, sa-ti simti toate oasele pocnind? Stii tu. Te sarut pe inima.

De-acolo, din tine.

>Asta nu-mi place.

Mai vorbim.

>Cum ai vrea sa-ti spun?
Vino.

>Mai scrie-mi despre tine, fie si despre robinetii de la baie.

Habar n-am de robinetii de la baie. Nu stiu ce sa fac cu ei. Stiu doar ca daca-i rasucesti intr-un anumit sens (pe care il aflu zilnic, prin incercari repetate – noroc ca nu-s decit doua sensuri de invirtit ca, altfel, mi-as pierde o jumatate de zi numai pina as afla cum se da drumul la apa). Eu si robinetii...

Dar scrisorile astea doua sint lucrul cel mai frumos pe care l-am scris in ultimul an. Si singurul. Nu scriu decit cind am ce.

>Te sarut
Cum?
Fara desene, please!, nu-ti cer nimic din ceea ce eu n-as (putea) face.
Daca o sa vrei sa stii cum te-as saruta, am sa-ti scriu.

Te

22.05

Salut, Ochişori! Ochişori dragi. Mă cam ambalez, nu? M-am cam umplut de tine, nu-mi dai pace, zilele mele nu mai sunt cum erau, nimic nu mai e cum era.

Am rezistat o zi jumate să nu-ţi scriu, dar gata. Trebuie să-ţi scriu, trebuie să vin lângă tine, să te re-creez din cuvinte, să mi te aduc iarăşi aproape, să pot iarăşi să-ntind mâna şi, cum zicea ăla, “să pipăi şi să urlu: este!”. În imaginaţia mea, de bună seamă.

Sunt zile ploioase aici, vreme de stat în casă şi numărat banii sau făcut copii, cum se zice. Eu, bani, n-am de numărat, i-am luat joi şi vineri mă întrebam deja când mai luăm bani (şi am un serviciu şi jumătate!), nu ştiu ce-am făcut cu ei, a fost şi prima dată când mi-a venit factura la telefon, dar tot nu se justifică. Cât despre făcut copii... Cred că mi-a cam trecut vremea, nu mă văd luând-o de la cap cu scutece şi cu nedormit nopţile ca să doarmă ei... Dar, întrucât, vorba altei glume “de largă popularitate”, îmi place procesul tehnologic, ar fi o idee!

Ieri am dormit după-masă. Nu mi s-a mai întâmplat de nu ştiu câte luni. Nu zic ani, că s-ar putea să mint. Aşa că pe la ora 15.40 am recitit

corespondenţa noastră din ultimele zile. Din păcate, n-o mai am decât pe cea de săptămâna trecută, celelalte mesaje, atât ale mele cât şi ale tale, le-am şters – fac tot felul de chestii ciudate, uneori îmi fug degetele cam iute peste taste, ştiu că o dată mi-am blocat toate adresele de unde primeam e-mail-uri şi mulţi mi-au spus că îmi trimit mesaje, dar li se returnează; dacă mai ai tu mesajele mai vechi, mi le trimiţi? Mi-ar plăcea să scriu ce s-a întâmplat cu noi, în ultima vreme. Nu chiar aşa cum a fost, puţin mai... O să încerc să nu te recunoască nimeni. Asta nu înseamnă să te abţii de-acum! Am citit mesajele, deci, şi apoi m-am băgat sub plapumă şi am închis ochii ca să te pot aduce lângă mine. Să te văd, să te aud, să te simt (sunt cinci simţuri, plus al şaselea care, probabil, stă undeva înăuntru, pe-acolo pe unde ziceai că m-aş fi băgat eu să fac nu ştiu ce). Cam asta e “distracţia“ nopţilor mele, de-o vreme, şi a zilelor, că nu mai citesc în autobuz dimineaţa şi după-amiaza, mă uit pe geam şi te văd pe tine, şi senzaţiile îşi fac de cap şi iar mă simt încurcat pentru că e prea multă lume în jur şi am impresia că se vede pe mine ceea ce e în mintea mea, în sufletul meu, în trupul meu. Ieri am fost la un amic la spital (noroc că tocmai ieşea, nu-mi plac spitalele – chestii de psihanaliză, eram mic şi mi-am petrecut o vreme prin spitale), am ieşit undeva la o bere şi mai era un tip cu noi şi ei vorbeau, vorbeau cu mine, iar eu mă uitam la ei şi te vedeam pe tine: la teatru, mergând pe stradă, jucându-te cu pisica sub duş sau în cadă, goală sub plapumă/pătură/cearsaf.

De ce-mi faci asta? De ce mi-ai răspuns la scrisori, de ce ai învăţat să nu te mai abţii, de ce mi-ai răspuns la întrebări, la toate, chiar şi la alea la care ar fi trebuit să-mi spui “du-te, domnule, de-aici, cum îţi permiţi să...”. De ce, Ochişori, de ce?

Număr zilele până vineri şi îmi pare că vineri e în alt an, în alt secol, în altă viaţă. Şi poate chiar aşa şi e. Câteodată, Dumnezeu nu-ţi dă nimic, alteori îţi dă de nu mai poţi duce. Voi putea eu duce emoţia asta de-acum, până vineri? Cum? Cu cât efort? Cu câtă disperare? Cu câtă sperare? Îmi vin în minte versuri eminesciene (“Cum mângâie dulce, alină uşor / Speranţa pe toţi muritorii...” Desuet). Sunt postmodern. M-am născut aşa, ce să fac? Dar cred că tot românul este postmodern. Întotdeauna în mine au fost toţi cei pe care, într-un fel sau altul, i-am cunoscut. Referenţialitatea şi autoreferenţialitatea, semnificatul şi semnificantul. Amalgam, melanj, carcalete. Făcut cu ochiul prietenilor (asta o zicea sI Marquez). Chestii teoretice care se studiaza la şcoală. Ce mi-ai făcut, Ochişori? Unde sunt

zilele mele liniştite, după-amiezile fără griji, nopţile dormite, visele pe care le aveam? Mă gândesc la tine tot timpul, de-abia aştept să merg la serviciu şi să intru pe Internet să văd dacă mi-ai scris. CE mi-ai scris. Mi-ai scris? Voi găsi luni ceva de la tine? Ce? O scrisoare asemănătoare celorlalte? Mai mult? O punere la punct? Ce voi găsi? Poate nimic...

Mi-e dor de tine. Ţi-am spus cum mi-e dor de tine. Te caut în jurul meu, te caut pe străzi, de parcă te-aş putea găsi aici! Orice urmă de amintire despre tine s-a şters, nu mai am în cap decât imaginile pe care mi le construiesc acum şi merg pe străzi uitându-mă după femei, încercând să găsesc ceva care să mi te amintească. Mă uit după părul lor, după umerii lor, după ochi, sâni, funduri, şolduri. Degeaba! Cum eşti? Uită-te în oglindă şi spune-mi: cum eşti? Cu rochie/fustă, cu pantaloni, fără nimic, în desuuri. Spune-mi cum eşti. Descrie-te. Centimetru cu centimetru. Fiecare pliu al pielii. Aluniţele şi firele de păr. Pistruii. Semnele. Foloseşte-te de oglinzi, să te vezi peste tot. Şi scrie-mi. Ajută-mi imaginaţia să te construiască.

Ce să fie cu toate astea? Nu-i a bună. Nici un fel de dependenţă nu e bună, cu atât mai puţin asta. Şi când te gândeşti că nici nu te cunosc... Tot ce îmi imaginez, îmi imaginez din cuvintele tale. Din întrebările pe care nu mi le pui, dar pe care parcă aş vrea să mi le pui (dar voi avea curajul să-ţi răspund, aşa cum tu l-ai avut?), din răspunsurile pe care mi le dai, sau pe care le aştept, din întrebările pe care mai am să ţi le pun, pe care, poate, le aştepţi, acum, după atâtea mesaje, după ce ne-am scris ce ne-am scris, după ce “ne-am iubit” pe Internet. Întreabă-mă, Ochişori, întreabă-mă. Ce vrei să ştii despre mine? Ce încerci să-ţi imaginezi despre mine şi nu ştii cum? Pot să te ajut? Eşti curioasă? Visezi? Sau nu te interesează? Poate nu vrei să ştii nimic. Poate nu există nimic. Doar în capul meu, în imaginaţia asta a mea care face din mine ce vrea.

Imaginaţia mea... A luat-o razna imaginaţia asta a mea. Floricele pe câmpii. La vida loca – cum ziceam într-o poveste scrisă anul trecut şi nepublicată pe nicăieri şi aşa o să şi rămână, probabil. N-a ieşit ce-am vrut. Nu e chiar rea, îmi place s-o recitesc uneori, dar nu cred că aş publica-o. Nu acum.

De cînd îmi pasă mie de ce spun ceilalţi? Poate voi trece peste asta... Nu ajunge ca-ti trebuie curaj să scrii, îţi mai trebuie şi ca să publici! A dracu’ meserie! Ocupaţie. Hobby. Way of life. Constrîngere. Blestem.

Imaginaţia mea te creează în fiecare zi, în fiecare moment în care mă gândesc la tine. Şi cum să nu fie aşa? Ce ştiu eu despre tine? Uite că încep

să ştiu. Pe zi ce trece, ştiu tot mai multe. O să-mi mai scrii? O să-mi mai scrii despre tine? Despre cum eşti, despre ce gândeşti, despre ce faci şi cum faci şi când faci şi despre ce vrei de la viaţă, de la oameni, de la bărbaţi? De la mine, poate... Ai întâlnit marea iubire? Nu? A fost şi-a trecut? O mai cauţi încă? Ai renunţat? Nu te mai interesează? Nu crezi în existenţa ei? Iubeşti pe cineva? Dacă da, nu-i nimic, mi s-au întâmplat lucruri şi mai rele decât ăsta. Poţi iubi doi bărbaţi în acelaşi timp? Sau, în timp ce iubeşti un bărbat, te poţi îndrăgosti de un altul? Crezi că e posibil aşa ceva? Cum vrei să fii iubită? Crezi în iubirea fără sex? Iar cuvântul ăsta oribil... Şi îmi aduc aminte de 1001 de nopţi, câtă bogăţie de cuvinte acolo pentru a numi un fapt sau anumite părţi din trup pentru care mi-e greu întotdeauna să găsesc cuvinte care să le exprime. Faptele dragostei, scria cineva, referindu-se la cartea mea ("are puterea să spiritualizeze faptele iubirii" – am căutat cronica, să-ţi citez exact. Faptele iubirii – frumos spus). Mă întorc la iubirea fără sex. Ştiam ceva de genul ăsta despre Andre Gide. Cică el cu nevastă-sa (alt cuvânt tâmpit!) niciodată... A fost o căsătorie fără. Nu ştiu dacă nu cumva am auzit şi că el ar fi fost homosexual, că atunci e clar. Nu am luat Dicţionarul gay de la Nemira, deşi mi l-am dorit şi încă mi-l doresc. Poate o să-l şi cumpăr cândva. Dacă va mai fi. Apropo de familia Gide, am văzut într-una din serile trecute un film despre Ceaikovski. American, cu Richard Chamberlain. Nu e o găselniţă grozavă că au distribuit un homosexual într-un rol de homosexual. Dacă ar fi fost un actor bun, da. Dar aşa... Săracu' Chamberlain s-a integrat perfect în opereta aia americană, zic operetă pentru că niciodată ei n-au fost în stare să facă filme despre ruşi, inclusiv ecranizări după Cehov sau Dostoievski. O, Dostoievski e ceva peste puterile de înţelegere ale americanilor. Ei, filmul ăla, a fost un jaf! Iar actorul, în afară că-şi dădea ochii peste cap încercând să sugereze lupta din el, dintre natura lui homosexuală şi voinţa de a răspunde nevoilor soţiei lui (am găsit şi eu o formulare pe măsura filmului!) n-a ştiut altceva. Faină a fost, în schimb, Glenda Jackson, care mereu mi-a părut o femeie urâtă, dar aici a avut câteva secvenţe în care era de o frumuseţe care să distrugă viaţa oricărui bărbat. De ce am zis "să distrugă"? Cred, oare, că pentru un bărbat iubirea este un sentiment distrugător? Poate. Când iubesc, bărbaţii au tendinţa să se arunce cu capul înainte, fără să ştie dacă nu cumva "înainte" este o prăpastie. Şi nu numai când iubesc Chiar şi când se îndrăgostesc doar.

Bat câmpii, nu? Nu ştiu ce voiam să-ţi scriu. Am făcut şi o pauză între timp, mama a avut nişte musafiri (cred că încă îi mai are), dar eu m-am

retras ca să mai fiu un pic cu tine, să te mai pup un pic, să te mai mângâi puţin, să te mai simt alături de mine, să-mi mai apropii puţin tremurul, vibraţia, de sufletul tău. Poate, cine ştie?, ascuns acolo, în tine (ziceai "asta nu-mi place"), o să simt şi o vibraţie a ta, cât de mică. Ochişori, Ochişori! De ce nu vine o dată noaptea? Să sting lumina, să mă bag sub plapumă, şi tu să fii cearşaful şi perna şi plapuma, tu să fii tricoul şi chiloţii, tu. Vrei? Vrei să fii toate astea până dimineaţă? Vrei?

M-am prostit de tot. Ce-o fi în mintea mea? De ce-mi ia Dumnezeu "uzul raţiunii"? Îmbătrânesc. "Înnebunesc şi-mi pare rău" (Florin Iaru?) Îmi pare aiurea ca eu, în situaţia în care sunt şi la vârsta la care sunt, să mă iau aşa de viaţa ta. Ce vreau de la tine? Ce-ţi pot oferi? Mai bine nu ne vedem deloc şi rămânem aşa, cu scrisorile.

De ce-o fi mai bine? Ca să nu fie mai rău mai târziu? Mi-a teamă că nu voi reuşi decât să te tulbur (DACĂ voi reuşi aşa ceva), să-ţi dau viaţa peste cap şi, într-o zi, când te vei trezi, eu să nu fiu decât o amintire... Un vis. O fantezie. Efectul de Internet ne-controlat.

Gata, plec. Mă duc într-o vizită. Poate-mi mai trece. E greu de suportat să te simt pe piele 24 de ore pe zi şi să ştiu că, de fapt, nu eşti. Parcă-s fanteziile unui bătrân pervers. Sună a titlu de roman de secol XIX, nu? Eventual din colecţia "Maeştrii literaturii erotice", vecin cu Sade, Apollinaire şi Henry Miller. De multe ori m-am gâdit că mi-am cam greşit epoca. Ori m-am născut prea devreme, ori prea târziu.

Mă duc. Pa. Te sărut. Vrei să ştii cum? Întreabă-mă. Sau sărută-mă. Mi-e dor de şoldurile tale, de liniile alea care pleacă de la şolduri, de pe oasele bazinului şi se unesc acolo unde se despart picioarele. Nu-i aşa că e foare fină pielea ta acolo? Nu-i aşa că îţi simţi plămânii tremurând când te sărut acolo? Nu-i aşa că ţi-e greu să respiri? Nu-i aşa că te pot omorî dacă te-aş săruta prea mult acolo? Nu? Nu?

La revedere, draga mea, şi nu uita că eu sunt aburul şi apa şi sângele...

Ai făcut baie zilele astea? M-ai simţit acolo, în cadă, în jurul tău? M-ai simţit îmbrăcându-te? Sărutându-te? M-ai simţit intrându-ţi în buric şi luând forma lui? M-ai simţit intrându-ţi în urechi, în gură, m-ai simţit pe buze şi pe cerul gurii, m-ai simţit unindu-ţi sânii, m-ai simţit intrându-ţi acolo, nu mai vreau să spun cuvântul ăla care nici nu există, acolo, unde ţi se despart picioarele (sau se unesc), m-ai simţit umplându-te, mângâindu-te, sărutându-te, modelându-te şi luând forma ta? Eu, apa, aveam forma ta. Eram un tu-complementar.

Poate am să şterg pasajul ăsta când mă voi întoarce. Dar aşa l-am simţit. Te rog, orice lucruri necuviincioase aş spune, nu mă certa, nu mă goni, nu vreu sa fiu necuviincios, nu asta înseamnă cuvintele mele şi imaginile sau senzaţiile pe care ţi le povestesc, îţi scriu, acum scriu, şi când scriu sunt liber, sunt un om liber şi nu fac rău la nimeni. Putem să nu ne mai vedem dacă nu mai vrei, putem să uităm totul, POŢI să uiţi totul, eu n-am cum. Am rupt cuvintele astea din mine, sunt mai sărac cu câteva mii de cuvinte, ale mele erau, cuvinte adevărate, cuvinte de carne şi de sânge. De abur. De apă. Cuvinte pentru tine, Mel.

La revedere, draga mea, şi nu uita că, orice ai face, de acum înainte, eu sunt aburul şi apa şi sângele... N-o să mai fii niciodată singură când faci baie, n-o să mai fii niciodată singură când ai să dormi, vara, singură şi goală.

Acum e luni dimineaţă, aştept cu nerăbdare să am acces pe Internet. Mi-ai scris? M-ai abandonat? Cred că am starea unui dansator pe sârmă: ştiu că e periculos ce fac, dar nu pot face altfel.

De fapt, mă apucasem să-ţi scriu ieri, pentru că am găsit în mesajele tale nişte lucruri la care nu ţi-am răspuns. Sau nu suficient.

Mă bucur că, după ce îmi vorbeşti despre tristeţile tale, spui "Dar las ca ne-ntalnim si-mi trece". Crezi că întâlnirea noastră ar putea să aibă efectul ăsta? Crezi tu? Înseamnă că tu chiar vrei să ne vedem? Că aştepţi şi tu ziua de vineri? Iar visez. Iar îmi imaginez că realitatea este ceea ce vreau eu să fie.

"stii sa faci o femeie sa te doreasca si asta numai din cuvinte". De ce, oare, m-am gândit că tu eşti femeia aceea? Că te-am făcut să mă doreşti. Nu m-am grăbit? Poate vorbeai aşa, în general. Că vorbele alea ar fi putut să. Ai simţit tu, măcar pentru o clipă, aşa ceva? Am tot citit mesajele tale să găsesc o urmă (cât de vagă) că ar fi aşa cum îmi imaginez. Nu cumva îmi imaginez asta doar pentru îmi doresc să fie aşa? Am găsit o grămadă de urme, şi nu tocmai vagi, dar parcă tot nu-mi vine să cred. Nu cred, nu cred, nu cred. Dar vreau atât de mult să fie adevărat...

Nu cred în Dumnezeu, dar mi-as dori sa existe.

Îmi spui (sau cred eu că îmi spui) ce efect au (avut) cuvintele mele asupra ta. Dar uite ce efect au avut cuvintele tale asupra mea (chiar dacă au am scos din ele, poate, de zece ori mai mult decât ai intenţionat să spui).

“mi-ar parea rau sa fie fictiune si nu realitate”. Dacă vrei, putem să nu acceptăm realitatea şi va rămâne doar ficţiune. Sau, tot dacă vrem, putem împlini această ficţiune a scrisorilor, s-o transformăm în realitate. Oricum, până nu ne vedem, totul pare o ficţiune. Dar ce e realitatea, ce e ficţiunea? Ubi bene ibi patria. “Patria mea e limba română”, zicea Nichita. De multe ori m-am gândit să nu ne vedem. Să rămână totul în scrisori. Să ne scriem multă vreme de aici înainte. Să ne scriem cele mai frumoase scrisori de dragoste (aşa arată, mie aşa îmi par). Şi să ne întrebăm tot timpul dacă “merită suferinţa?”. Dar dacă, văzându-ne, o să stricăm totul? Presupunând că amândoi ne imaginăm acelaşi lucru (să zicem, măcar aşa, ipotetic), dacă nu va fi aşa?

La naiba! Aşteaptă-mă vineri, în gara, pe la 14-14.30. Rapidul 347. O să ne mai scriem până atunci câteva scrisori, o să mai “ne iubim“ în câteva scrisori şi vineri, când ne vom vedea, o să ne luăm în braţe şi o să ne sărutăm, o să fie ca şi când aş fi lipsit o vreme din oraş.

Mereu, când îţi scriu, am senzaţia că “ne iubim“, că facem dragoste, că ne. Poate de aceea îţi şi scriu în neştire, de ore întregi îţi scriu şi revăd ce ţi-am scris şi rescriu şi iar revăd, e ora 13.05 şi eu n-am făcut nimic altceva de la 8.00 dimineaţă. Şi nici nu vreau să fac altceva. N-are nici un rost să fac altceva. Azi e 22 mai, e ziua ta. Ziua asta ţi-o dedic ţie, în întregime. M-aş duce la un film după 16.00, poate să mai uit un pic de tine, dar mi-e teama că n-am să reuşesc şi, oricum, nu am bani şi, oricum, ce era de văzut am văzut vineri. Probabil o să mă culc sau am să-ţi mai scriu. Dacă nu voi reuşi să-ţi trimit cumva mesajul ăsta azi, o să se adune să ai de citit trei zile. Până vineri, nu. Îmi place cu tine, Melissa Montoya. Mi-e bine. Nu mi-a mai fost de mult aşa. Mulţumesc. Să creşti mare, de ziua ta, şi să te gândeşti la mine.

Acum nu mai ştiu. Mai sunt?

“Am aranjat sa lucrez vineri de dimineata.” Ţi-am mulţumit pentru asta? Ţi-am spus cât ... Nu ştiu. Vrei tu să fim mai mult împreună? Să mai câştigăm câteva ore? Vrei tu asta? Înseamnă că n-o fi totul doar în imaginaţia mea. Nu mai zic nimic, că iar încep.

“Abia astept sa vii.” Tu ai scris asta. Vezi? Şi-atunci de ce îmi umblă prin cap tot felul de aiureli? Tu ai scris, nu? N-am falsificat eu mesajul. Tu ai scris “Abia astept sa vii”. De ce, Mel? De ce?

“Imi place ca ti-e dor de mine. Ma gandesc cum ti-e dor de mine.” Cum te gândeşti? Descrie-mi imaginile. Fă-o. Lasă reţinerile deoparte. Ai zis că te-am învăţat să nu te mai abţii. Eu ţi-am (cam) spus cum mă gândesc

la tine. Sau, mă rog, într-o formă destul de transparentă. În cuvinte, totuşi, destul de directe, suficient de directe cât să mă pot aştepta la dojeni, chiar la “puneri la punct”. Mi-am asumat asta. Spune-mi şi tu ce gândeşti. Cum. Cum mă vezi. Cum NE vezi. Cum ne vezi atunci când te gândeşti la noi. Descrie-mi. Cu vorbele tale. Pune în ele vibraţia şi emoţia. Dorinţa. Lipsa. Împlinirea. Respiraţia. Graba aerului de a ieşi afară din plămâni. Scâncetul. Oftatul. Ţipătul? Liniştea. Pune-te în vorbe şi intră-mi în urechi, în ochi, bagă-te-n mine şi fă-ţi de cap, umblă peste tot, colindă-mă şi zgârie-mă cu unghiile şi cu dinţii, împunge-mă cu coatele şi cu genunchii, cu nasul, cu bărbia şi cu sânii, gâdilă-mă cu degetele tale. Vreau să ştiu. Vreau să TE ştiu.

Sau poate doar te întrebai cum mi-e dor de tine?

Ţi-aş scrie tot timpul. E o bucurie să-ţi scriu. Mă uit că termin pagina 5. Dar asta e o povestire în toată regula! Ţi-am mai spus: când îţi scriu am impresia că te re-creez. Că te întrupezi din cuvintele mele.

Dar întind mâna şi nimic. Deschid ochii şi nimic. Eşti femeia creată de imaginaţia mea. Personajul meu. Culmea e că primesc răspunsuri la scrisorile astea. Poate o femeie imaginară să scrie? Femeile imaginare trăiesc pe Internet? La www.femeiimaginare.org?

N-au dat drumul la Internet. Şi nu mai am răbdare. Ce mi-ai scris? Ce mi-ai scris? Ochişorii mei dragi. Mi-ai scris? Dacă nu?

Te sărut peste tot (mai ştii? Eu sunt apa...), te-aş săruta 24 de ore pe zi, aş vrea să mă strecor în patul tău în noaptea asta (e vară? Dormi singură şi goală?), să te sărut, să te sărut, să te sărut şi să te iau în braţe, să te îmbrăţişez cu tot trupul meu, să te simt pe toată suprafaţa pielii şi să-ţi pot lua pielea cu mine, s-o am cu mine până vineri, să mă-nfăşor în ea, să te simt pe mine în fiecare clipă, acasă, pe stradă, la birou. Mi-e dor de tine. Mi-e dor. Mi-e tare dor. Şi nu ştiu unde mă arde mai tare: la suprafaţă, pe piele, sau înauntru?

Tu ce faci? Ţi-e dor vreodată de mine? Există măcar o secundă în zi în care mă vrei aproape? Lângă tine? Undeva, în prejma ta, măcar? Să-ţi aleg filmele la TV cu telecomanda, să-ţi cumpăr pâine de la chioşc, să-ţi repar robinetul ăla de la baie? Mă vrei în preajma ta?

Iartă-mă. Nu trebuia să te întreb asta.

Te sărut. După atâtea scrisori, cred că ştii cum te sărut. Ştii? Îţi imaginezi?

Cum?

P.S. Dupa cum vezi, stiu si eu sa scriu cu â. Dar nu vreau. Asta am scris-o pentru tine.

From: "*Melissa*"
To: "*Kronin*"
Date: *Fri, 19 May 2000 16:05:03 +0300*
Subject: *Ooaaaaaahhhhh*

La ce sa mai vii ? Se poate si asa. Si apoi intalnindu-ne vom descoperi cine stie ce lucrruri neplacute despre celalalt, ca sforaie, ca da din picioare noaptea, cine stie ce mizerii fara importanta, dar de care ne agatam ca sa ne recapatam nenorocita de libertate.

Nu, e prea bine asa.

Nu mai veni. Doar scrie-mi.

Mel

Michael Botezătorul

Femeia venea. Cu desenele atîrnîndu-i de glezne, de umeri, de şolduri, desenele alea – pete de culoare pe care se întretăiau linii negre trasate cu creionul, desenele alea pe care le făcuse într-o doară, numai ca să-i arate lui că desenează, că e adevărat că desenează, că nu l-a minţit. Cîte nu face o femeie pentru minciunile ei?

Femeia venea. Desenele fluturau în urma ei, pe lîngă ea, sfidînd natura – cu care nu semănau, oamenii – cu care nu semănau, sfidînd ordinea firească a lucrurilor, ca în poveştile Perfecţiunii. Paznici de gînd, scormonitori, hăitaşi, vînători de amintiri... Cine mai ştia poveştile astea? Nimeni. Nimeni credibil, pentru că pe Hypomanţia n-o mai băga nimeni în seamă de mult. Cu flori în păr, cu desenele atîrnîndu-i, fluturînd, femeia venea. Vestea ajunsese mult înaintea ei, parfumul, culoarea ochilor... În urmă, ea.

El era Michael. Cel atent. Cel căruia îi fugeau ochii în toate părţile la cel mai mic tremurat al frunzelor. La cea mai nedesluşită şoaptă. La mirosul aerului. Pentru că era scriitor, poate. Pentru că vedea ceea ce alţii n-ar fi văzut nici măcar în somn. Pentru că vedea lucruri care n-au fost niciodată, dar, din momentul în care le vedea el, existau. El era Michael şi stătea acolo, în drum, pe o piatră. O aştepta? Dacă l-ai fi întrebat, sigur ar fi zis „da, o aşteptam, ştiam că va veni“. Cine l-ar fi crezut? De-aia nici nu-l întreba nimeni. Cine să-l creadă pe el? Nu scrisese el povestea Madiei din Mangala? Şi pe cea a motocentaurilor...? Şi pe cele despre Ravi...? Poveşti. Clar. Adică minciuni bine ticluite. N-auzise nimeni de Madia Mangalena şi nici de Ravi, sfînta la care se închinau popoarele de dincolo de Ocean. Cît despre motocentauri... Cine să fi văzut aşa ceva? Deşi unii au zis că, pe cîmpul electric, primăvara, multe chestii ciudate se întîmplă... Alţii povesteau despre unul, Corban, care, cică, motocentaur ar fi... Dracu' ştie! S-a umplut lumea de nebuni.

Şi de femei, vezi bine, şi de femei. Uită-te la ea, cum vine, frumuşica, cum calcă pe iarbă de parcă ar pluti pe deasupra ei, lăsîndu-şi tălpile gîdilate, uită-te la ea cum se opreşte la toate rîurile şi îşi aruncă straiele de

pe ea, dar o face de parcă şi-ar scoate iarba de pe dealuri şi ar desfrunzi copacii şi ar desface bujorii petală cu petală şi iasomia şi crini, crinii...

Mîinile lui miroseau a crini.

...apoi sare în apă şi se scaldă. Se scaldă? Se joacă cu pisica, spunea ea cîndva. Femeia avea o adevărată slăbiciune pentru pisici, în fiecare clipă era una pe lîngă ea, pe-asta de-acum o cheama Francesca. Ce nume de pisică mai e şi ăsta? Nu ştia nimeni, nu bănuia nimeni că el îi dăduse numele ăsta, în noaptea aceea i-l dăduse, în noaptea cînd a scris:

„La stînga mea – tu, dormind
La dreapta, pe scaun – pisica
Ce caut eu între voi să vă stric rostul?”

Francesca i-a zis şi de-atunci toată lumea aşa o ştia: pisica Francesca. Femeia se scaldă cu pisica Francesca, se joacă cu ea şi iar îşi aminteşte de vorbele lui:

„Cînd spui că te joci cu pisica, ce înţelegi tu prin pisică?“

şi nu-i par obscene, nimic din ce i-a spus el vreodată nu i-a părut obscen, pentru că vorbele lui, toate vorbele lui adresate ei, erau rupte din el, lăsau urme adînci în carnea lui, treceau multe zile pînă rănile se închideau, numai că, spunînd el în fiece zi cuvinte pentru ea, era tot o rană, o rană umblătoare, ca aia dintr-o poveste pe care, într-o seară, i-a spus-o femeii (şi Francescăi, că şi ea a ascultat, stătea cuminte acolo, lîngă pat, şi asculta, degeaba s-a chinuit ea s-o strige, s-o cheme în locul în care o aştepta de obicei, în locul în care ar fi vrut, tare ar mai fi vrut să stea el, să doarmă el, să se întinda el, să-şi încolăcească braţele şi picioarele şi buzele şi limba, degetele... tare ar mai fi vrut), povestea cu rana care s-a crezut, pentru o clipă, om.

Femeia se scaldă. Francesca se pisiceşte şi ea pe-acolo, femeia se scaldă. Din cînd în cînd, îi ies din apă un umăr, un şold, un sîn... Tulpinile florilor se îndreaptă, petalele se netezesc, parfumul îşi iese din minţi şi strigă către soare: hai, ia-mă, înfige-ţi razele-n mine, străpunge-mă, sfîşie-mă, numai ia-mă de-aici, împrăştie-mă, du-mă de-aici, du-mă şi lipeşte-mă de pielea femeilor, de urechile lor, de şoldurile lor, de buricele lor şi de întrepicioarele lor... Ca să mă găsească bărbaţii, să li se taie respiraţia, să li se strîngă abdomenul, să-i ia cu frig, să li se ridice părul pe ei, să li se lichefieze buzele şi limba şi...

Femeia se scaldă. Din cînd în cînd, îi ies din apă un umăr, un şold, un sîn... Din apă. Şi soarele e molcom. De parcă nici n-ar avea raze. De parcă ar fi doar un disc galben băgat în priză.

„De-acum n-o să mai pot face niciodată baie fără să ştiu că tu eşti aburul şi apa şi sîngele...“

Aşa i-a zis ea într-o zi. El îi spusese:

„Mă simţi? Cînd faci baie, mă simţi? EU sînt aburul şi apa şi sîngele. EU te înconjor, te îmbrăţisez, îţi intru peste tot şi mă las pătruns de tine, mă simţi? Mă simţi, Roxana?“

Femeia se scaldă. În el se scaldă. În apa lui. În apa botezului lui. În fiinţa lui. Şi de aceea el spune:

„În numele Tatălui, al Fiului şi al Madiei din Mangala te botez pe tine, Roxana, Roxana Albu, să fii pomenită şi iubită de toti bărbaţii lumii“.

Roxana Albu i s-a spus de-atunci. Au urmat războaiele, întemeierea roxanatelor, creşterea Marelui Imperiu al Dardaniei şi toate celelalte pe care le stiţi deja sau, dacă nu, cu siguranţă se va găsi cineva să vi le povestească. Cine ştie? Poate chiar el, Botezătorul.

Dacă nu-i va spune: „Am vrut să fug. Să-ţi spun că nu mă simt bine şi să nu-ţi mai scriu“.

Dacă ea nu-i va răspunde: „Şi să nu-mi mai spui că nu mai vrei să-mi scrii, auzi? Niciodată!“.

Dacă nu.

Femeia cu o mie de amanţi

M-am îndrăgostit de tine vorbind. Începusem o frază, nici nu mai ştiu care (cum? unde? cînd?) şi vorbeam şi vorbeam şi treceau orele, zilele, lunile şi mă îndrăgosteam, cu fiecare cuvînt pe care-l găseam în adîncul meu, adîncul ăla pe care-l ştiu ca pe locul comorii lui Ali Baba, locul ăla în care tot cobor, tot cobor şi-mi iau frazele prin care reuşesc să supravieţuiesc, eu scoteam cuvinte, cuvinte, cuvinte şi tu mă ascultai (citeai, vedeai, bănuiai) şi îţi vedeam ochii primindu-mi cuvintele şi urechile înmuindu-se la auzul lor, lăsîndu-se mîngîiate, alintate, îţi vedeam pielea netezindu-se, catifelîndu-se, îţi vedeam umerii rotunjindu-se sub adierea vorbelor mele şi cum să nu mi se întîmple?, cum să nu mă îndrăgostesc de tine, Roxana, Roxana Albu, fiică a lui Petrică Albu, stăpînă a primului roxanat al Dardaniei, cum ar putea cineva să se apropie de tine şi să nu se îndrăgostească, cum?

Nu mă mai alinţi de mult, de mult nu-mi mai spui „suflete drag“, „sultanul meu albastru“, de mult vorbele tale nu se mai lipesc de pieptul meu, nu mă mai sărută pe gît, pe umeri, de mult nu-ţi mai treci palma peste şoldul drept, acolo unde, cîndva, eram eu desenat...

...eu nu-s decît un desen pe şoldul tău drept...

De ce, Roxana? Pentru că m-am îndrăgostit de tine? Pentru că doar atît îţi doreşti de la bărbaţi? Pentru că vrei ca toţi bărbaţii lumii să fie îndrăgostiţi de tine? Pentru că nu suporţi ideea ca măcar unul dintre noi să nu-şi petreacă zilele şi nopţile gîndindu-se la tine? Chemîndu-te? Dansînd cu tine pe sîrme? Căutîndu-te în spaţiul Wireless? Şi-atît? Doar atît?

Tare singură trebuie să mai fii şi tu, Roxana, dragă Roxana, Roxa-Doxa, frumoasă şi dulce Roxana... Singură mai e femeia cu o mie de amanţi...

Am auzit multe despre tine, am văzut multe. Te ştiu de mică, ai crescut sub ochii mei, aş putea spune. Am fost de faţă la primul concurs de poezie pe care l-ai cîştigat şi îmi amintesc şi azi privirea ta victorioasă, nuanţa privirii tale, pentru că nu era bucuria victoriei poeziei tale, era bucuria victoriei pur şi simplu, şi am ştiut din ziua aia că dacă ai fi cîştigat

concursul de făcut sarmale tot atîta bucurie ai fi avut şi am ştiut atunci că într-adevăr eşti fiica tatălui tau, fiica lui Petrică Albu, şi, mai tîrziu, nu m-a mai mirat deloc cînd ai înfiinţat primul roxanat, cînd tu ai devenit femeia puternică, în stare – singură! – să-l înfrunţi pe Constantin cel Mare, tocmai pentru că sub numele ăsta glorios era totuşi tatăl tău, cel care te voia, roxana, principessa – cum te alinta el şi cum am început să-ţi spun şi eu într-o bună zi, bună zi a fost, nu ştiu dacă era ziua în care am ştiut că mi s-a întîmplat şi mie, că m-am îmbolnăvit şi eu de boala care dăduse peste toţi bărbaţii Dardaniei, ziua în care m-am îndrăgostit de tine.

Cînd m-am îndrăgostit de tine, Roxana? Atunci cînd stăteai lîngă tatăl tău şi asistai la discuţia noastră banală, administrativă, şi ţi-am prins neliniştea, ţi-am prins privirea speriată aproape, da, erai speriată, ţi-era frică, de ce, Roxana dragă, de ce, sufleţelule drag?, de ce ţi-era frică? Pentru că n-aveam privirea aia tîmpă pe care o au toţi bărbaţii în preajma ta? Pentru că puteam să mă uit în ochii tatălui tău fără spaima aceea ca nu cumva să-mi alunce privirea spre tine şi el să observe, privirea aceea care pe mulţi i-a dus direct în mormînt – dacă mormînt poate fi numită groapa de gunoi a Clopodiei? Pentru că-ţi plăceau cuvintele mele? Felul în care le spuneam? Ceea ce era dincolo de ele? Pentru că mi-ai citit însemnările? Ai zis că nu-mi înţelegi scrisul, dar sînt convins că ceva-ceva tot ai înţeles tu, cîte-un cuvînt, ici-colo, dar suficient să-ţi faci o idee... Pentru că erai geloasă pe mine din cauza lor? Pentru că voiai să fii tu zeiţa care să le inspire? Pentru că-ţi lipseam, pur şi simplu, din panoplia cu trofee? Îţi lipsea unul cu aproape treizeci de ani mai mare? Mai în vîrstă? Mai bătrîn? De vîrsta tatălui tău? Vedeai în mine un tată de care te puteai îndrăgosti? Cu care puteai face amor fără să te arate lumea cu degetul? Ştiu cînd ai început să te agiţi, să-ţi faci de lucru pe-acolo, să aduci ba una, ba alta, să mă serveşti tu însăţi cu cafea şi cu vin şi cu fructe, numai să ni se atingă mîinile, să ni se atingă jumătăţile de metru în care acţionau parfumurile noastre, să ni se întrepătrundă parfumurile, ştiu că totul era pentru mine, am ştiut din prima clipă şi atunci a fost poate momentul în care m-am simţit cel mai bărbat în toata viaţa mea de soldat, de erou învingător în atîtea şi atîtea războaie, atunci cînd mi-am înfipt privirile în ochii tăi şi am văzut cum ţi se înverzesc, am văzut cum ţi se deschid privirile, parcă făceam dragoste, Roxana, privirile noastre şi-o trăgeau acolo, în sala aceea plină de ofiţeri şi înalţi dregători, ei discutau despre extinderea Imperiului, despre noi şi noi roxanate ce urmau a fi adăugate Dardaniei şi noi ne-o

trăgeam acolo, în faţa lor şi ei habar n-aveau la ce asistau – şi bine făceau, că n-am fost niciodată dintre aceia care spuneau „să se uite o dată, măcar o dată, Roxana Albu la mine şi-apoi aş putea muri împăcat”, eu n-am fost niciodată dintr-ăia şi-acum, acum... Roxana, Roxana, Roxana! Acum cred că aş muri liniştit dacă aş putea să-ţi mai văd o dată privirea înverzindu-ţi, înverzind pentru mine, din cauza mea, sub cuvintele mele, lîngă mine, cu mine...

Sau poate a doua zi m-am îndrăgostit de tine, în dimineaţa în care m-am trezit cu tine la uşă, în dimineaţa în care, fără să spui o vorbă măcar, ai intrat, te-ai dus direct în dormitorul meu de bărbat singur, mobilat sumar, dar, esenţial!, avea pat, pat, Roxana, şi ţi-ai aruncat hainele de pe tine şi te-ai împletit cu cearşafurile aflate în neorînduială şi de-acolo te uitai la mine şi iar am văzut cum îţi înverzeşte privirea şi am ştiut, atunci chiar am ştiut că e pentru mine, că eu sînt ăla care ţi-o înverzeşte, aşa cum am ştiut şi că ochii mei erau albaştri, şi era multă vreme de cînd nu mi-i mai albăstrise nimeni.

Nu ştiu cum am ajuns lîngă tine, nu ştiu ce forţă mi-a smuls halatul, kimono-ul meu primit în dar de la Takeshi Tanaka în ziua în care i-am violat femeia şi cele trei fiice, nu mi-a plăcut sa fac asta, dar a trebuit, Roxana, sufleţelule drag, a trebuit s-o fac pentru a-i da motiv să-şi facă seppuku, altfel cum?, cum să-i salvez onoarea?... nu ştiu ce m-a trîntit în pat lîngă tine, nu ştiu cum am ajuns împletit cu tine şi cu cearşafurile albe mîngîindu-te, sărutîndu-te, lingîndu-te... Ah, ce burtă aveai, tu, Roxana! Ah, ce umeri aveai, tu, Roxana! Ah, ce cur aveai, minunato! Minunato, minunato, minunato! Ce cur am mai pupat eu cu orele în toată viaţa asta a mea de amant mizerabil, pe ce cur am mai plîns eu de dorul tău, de dorul tău? Stăteam acolo, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji şi pe curul tău şi mi-era dor de tine, te ţineam strîns îmbrăţişată şi-mi era dor de tine, bărbia mea şi nasul meu şi buzele mele şi limba mea te căutau, te scormoneau prin toate adîncimile, prin toate pliurile pielii tale dumnezeieşti, căutîndu-ţi rombul născător de cur si ombilicul tău nebun, rombul-ombilicul, rombilicul tău – mai ştii? Eram în Wireless cînd ţi-am zis prima dată „pe rombilicul tău“ şi tu mi-ai zis „da, da, pe rombilic“, era joaca noastră din fiecare seară, „pe ce te pup în seara asta?“ „pe sînul drept“, „pe şoldul stîng“, „pe coapsă“, „între ele“, „da, da, pe rombilic“...

Atunci să mă fi îndrăgostit de tine sau în după-amiaza aceea în care iarăşi m-am trezit cu tine la uşă şi ai intrat fără un cuvînt şi nici eu nu te-am

întrebat nimic, mă obişnuisem cu felul tău de a fi, cu faptele tale, iar nu cu vorbele, vorbele le lăsai pentru dansul pe sîrme, seara tîrziu, nimic n-ai zis în după-amiaza aceea, ai intrat doar şi ai pus mîna pe cordonul halatului meu, ştii tu, kimono-ul lui Takeshi, şi ai tras de el, încet, încet, parcă ne filma cineva – ne filma? Roxana, ne filma cineva? – şi eu mă uitam în ochii tăi, voiam să-i văd, să le văd culoarea, nu-i mai văzusem de mult, din somnul nopţii, sigur că din somnul nopţii, erai visul meu din fiecare noapte, numai că atunci nu era vis, nu erai vis, Roxana, erai acolo, în faţa mea, mîngîindu-mi halatul, alintîndu-l, trimitîndu-l după ţigări, lăbărţîndu-l, făcîndu-l s-o ia razna prin cameră, pe lîngă mine, mîngîindu-mi umerii, halatul meu mîngîindu-mi umerii, aşa ceva merita văzut, merita memorat, măcar aşa, pentru viitoare nopţi de singurătate, alunecîndu-mi pe braţe, pe coate, pe antebraţe şi încheieturi şi palme, şolduri, coapse şi genunchi, în locul tău, Roxana, în locul tău făcea toate astea halatul meu care cădea, cădea, nu se mai termina căzînd, pînă, în sfîrşit, l-am simţit ghemuindu-mi-se la picioare, îmbrăcîndu-mi tălpile. Parcă... Parcă... Dar mai ştiam eu ce-i cu mine? Ce era cu tine? Pe unde mai erai? Îţi vedeam buzele muşcîndu-mă de piept, de buze, de genunchi, de sfîrcuri, părul tău îmbrăcîndu-mă, hainele tale zburînd în toate zările, desenînd harta roxanatului tău pe podea şi tu, în mijloc, ca o adevărată principessa, dreaptă acolo, dreaptă şi goală, ca în ziua depunerii jurămîntului... Ce făceai acolo, goală, Roxana? Ce făcea părul tău ce-ţi cobora pînă la genunchi, unduindu-se în ritmul şoaptelor nerostite, vorbeai din umeri, Roxana, din umeri şi din şolduri şi din coate, braţe şi genunchi, aşa mă îmbrăţişai, aşa cum te învăţasem seară de seară, dansatori pe sîrme... Ce făceai acolo, în faţa mea, sub ochii mei, sub ochii mei albaştri? Mai ştiu că respiram greu, că nici nu voiam măcar să respir, că mi se părea inutil să respir cîtă vreme puteam să te sărut pe tine, nimic n-avea rost, nimic, nimic, nimic, totul erai tu, cu braţe, coate şi genunchi şi gură... Erai toată numai o gură, Roxana, te simţeam peste tot, peste tot şi mă umflam, simţeam cum mă umflu, simţeam cum totul se adună în mine într-un anume loc, undeva, ştii tu, ştii tu, Roxana, dragă Roxana, acolo se adunau toate, toate ale lumii, Imperiul şi roxanatele, viitoarele războaie, Petrică Albu şi înaltele dregatorii, eu şi fiica lui, acolo, lîngă mine, în genunchi în faţa mea, dacă tu erai roxana întîiului roxanat şi erai în genunchi în faţa mea, cine eram eu, Roxana, cine? Cine?

Ah, cum te-ai smuls, Roxana, ah, cum m-ai lasat acolo, în mijlocul camerei, ah, ce umflat eram, cum pulsam, cum stăteam de încordat

privindu-te, privindu-te...

Şi-atunci, pe fereastra larg deschisă a camerei a intrat lumina. Iar după lumină a intrat un fluture galben care a dat ocol camerei, bătînd din aripile lui străvezii, bătînd din aripi, şi acolo erau şi privirile mele albastre, acolo erau privirile tale verzi, lipite de aripile galbene şi fîlf, fîlf, venea, Roxana, venea, venea... Fluturele s-a aşezat pe sexul meu pulsînd, acolo s-a aşezat fluturele galben, Roxana, acolo, acolo. Aiiiii! Aiiii! Ce-a mai ţîşnit, Roxana, ce-a mai ţîşnit din mine, parcă toată rezerva de dragoste adunată în atîţia ani s-a strîns şi-a ţîşnit atunci sub bătaia de aripi a acelui fluture galben... Dragostea şi puterea de a fi, chiar şi pentru cîteva minute, stăpînul primei roxane, stăpînul principessei...

Atunci să te fi iubit întîiaşi dată, Roxana? Te-ai îmbrăcat şi ai plecat lăsîndu-mă acolo, înfrînt de un fluture şi de bătaia lui din aripi... Eu, marele luptător... Eroul atîtor războaie... Te iubeam, Roxana, te iubeam pentru că de mult trăiam iubindu-te, de mult, de cînd te învăţam să citeşti poveştile Erendirei şi ale Hypomanţiei şi ale Madiei din Mangala... Te iubeam, Roxana, te iubeam, dar nu ştiam că tu eşti aceea, nu ştiam, a trebuit să vină fluturele ăla galben, galben ca inima mea geloasă, de o mie de ori geloasă, pentru fiecare dintre amanţii tăi, pentru fiecare dintre poveştile care se spuneau despre tine.

Cred că atunci am ştiut cît de singură eşti, atunci am ştiut cît de singură este femeia cu o mie de amanţi...

Te iubesc pe 32 de biţi

sau

O noapte cu Brad Pitt

A plecat Ravi, prietena mea care făcea cu mine programe.
De-atunci, nimic nu mai e cum a fost.

Ninge ca o învelire cu păsări a inimii
Cuvintele rămîn în adîncuri, grîu pentru pîini viitoare
Cine are curajul să-mi deturneze anotimpurile?

Zăpada se aşterne pe case, pe străzi, pe oameni, îi îmbrăţişează, se mulează pe reprezentările lor tridimensionale, îi include în modele îndelung elaborate, cu trudă şi cu fantezie, debordante, frustrante. Zăpada se aşterne conform Manualului, semn că testerii şi-au făcut datoria, nici un bug n-a rămas ascuns prin pliurile CASEurilor, DOurilor şi IFurilor. Bucle şi condiţii. Ninge uniform, greutatea pe metru pătrat e aceeaşi in the whole neighbourhood, ca şi temperatura, culoarea, forma fulgilor. Totul e calculat, previzibil. Aşa cum îi stă bine unui program. Se simte spiritul ei – nu facem noi programele după chipul şi asemănarea noastră? – fermitatea şi determinarea, concluzia bine pregătită, variantele testate şi răstestate pe cazuri particulare descoperite şi inventate. Şi nu numai.

O ştiţi pe Larissa? Larissa Feodorovna. Analfabeta aia care e cel mai bun medium-tester din Bluemond. Ravi a plătit-o din banii ei şi i-a lăsat programul o săptămînă să se joace. Să se aiurească. Să şi-o tragă cu el. Să rîdă ca proasta după. Să plîngă isterizată. Să dea în bîlbîială. Să leşine. Să adoarmă şi să viseze că iar şi-o trage.

După ce a făcut modificările cerute de Larissa mi l-a dat şi mie. Măiculiţă! Ce să vă spun? Făcea faţă oricăror fantezii. Mereu am îndemnat-o să facă programe erotice, dar Ravi n-a vrut, a refuzat o sumedenie de oferte care mai de care mai tentante – nici măcar cu ideea de a face unul împreună n-am avut succes. Era o pudică. Dar în sinea ei... M-a dat gata cu programul ăla. Avea răspuns la orice. La toate s-a gîndit. Ca şi cînd

constructorii de calculatoare s-ar gîndi că utilizatorii ar turna cafea în ele şi s-ar aştepta ca după aceea să mai funcţioneze. Sau că ar scoate toate butoanele tastelor şi ar lovi cu degetele doar stifturile şi s-ar aştepta să le placă la fel de mult. Pe toate le-a luat în seamă. Doamne, ce program! Îmi umbla mîna pe taste, ecranele se succedau în faţa ochilor mei, culorile se topeau unele într-altele, iar scripturile, sursele – mie îmi place să le citesc şi pe-astea – îmi făceau pielea de găină. Mi se ridica părul pe braţe. Simţeam că adie ceva, că ceva sau cineva îmi atinge pielea, şi totul îmi amintea de atingerea ei, atingerea fizică. Era... Ştiam că nu e acolo, lîngă mine, dar nimeni nu m-ar fi putut convinge că nu făceam amor cu ea. Pe bune. Aşa erau programele ei. Aşa făcea Ravi programe.

Şi-atunci cum de-a apărut bugul ala? Cine l-a găsit?

Deocamdată rulează corect. Oamenii merg pe strazi, se bucură de ninsoare. Nimic care să le tulbure după-amiaza asta liniştită. Ia să le pun eu un pic de viscol. Dar numai un pic, aşa, cît să le mai excite nervii. Să-i mai învie puţin. A little. Just a little bit of life.

Vîjjjj! Vîjjjj! Străzile sînt măturate, trecătorii şi ei, se grăbesc să se adăpostească prin magazine, cinematografe, librarii. Cît o fi încasat Ravi de la Ministerul Culturii pentru opţiunea asta atît de „nevinovată“?

Librării, auzi! Cine dracu' a mai intrat într-o librărie în ultimii zece ani?! Nici cînd s-a lansat ediţia a doua, aia în trei volume, a cărţii cu motocentauri nu s-au strîns mai mult de o mie de oameni. Nici cînd ei, cei cinci, şi-au lansat simultan cărţile şi Rabi, editorul, a mobilizat toate cele cinci fan-cluburi momindu-i pe toţi puştanii ăia cu prezenţa live a lui Ivanez şi a lui Sekhor şi a lui Sim Petro şi a lui Mikko şi chiar a Anei Mera, cu toate că lansarea s-a făcut pe insula Atlantykron şi ea spusese că „se va cutremura pămîntul, iar Dunărea şi insula vor fi acoperite de pulbere şi eu tot n-am să calc pe-acolo“, şi se cutremurase pămîntul, şi praful înghiţise Dunărea şi insula, iar pe locul ei Rabi ridicase clădirea nouă a Academiei şi Ana Mera intrase în clădirea aceea, adusă de Rabi, Rabi lunaticul, doar el ar fi fost în stare de asta. Aşa cum doar el a fost în stare, mai apoi, să-l convingă pe Yoban să decoreze pereţii aulei cu portretele celor cinci în chip de motocentauri, ceea ce a făcut-o pe Ana Mera să rupă definitiv relaţiile cu ceilalţi cînd s-a văzut cu mîinile pe ghidonul unei splendide şi excesiv de feminine Harley Davidson, ea, care era un fan înrăit Kawasaki. Toată lumea ştia asta, dar aşa era Yoban. Nu ţinea seama de nimic şi de nimeni. Iar lui Rabi tare-i mai plăceau provocările astea! Tare-i mai plăceau!

Dacă l-aş aduce pe Rabi în mijlocul furtunii? Dacă aş recrea lansarea motocentaurilor? Dacă l-aş îmbăta pe Rabi? Cum va reacţiona progrămelul frumuşicăi?

Aiurea! Aşa n-o să fac nimic. Of course că o să iasă totul bine. It's obvious. Trebuie să fiu eu acolo, în stradă, ca să văd. Dacă am ce vedea. Trebuie să trăiesc în realitatea aia, a ei. Făcută de ea. Iar nu născută. Să simt pe pielea mea, în direct, nu prin personaje inventate, pe pielea mea s-o simt, nu prin biţii lor.

I'm in.

Am ieşit din casă. Al naibii frig! Îţi intră în oase. Te lasă fără măduvă. Te înflautează. Flautul fermecat. Cîntă natura din tine. Din oasele tale. Doineşte. Că doar nu horeşte! La ce e-n sufletul meu acum... I'm not in the mood. Mi-e nasol. Nu că trebuie să-i caut bugurile. Nu că a plecat şi mi-a lăsat bugul pe cap. Dar e foarte frig. Nu mi-a plăcut niciodată iarna. Nu m-am topit niciodată după îngheţuri (mişto chestie!). Ba chiar mă enervează. Şi suflă levantul, domnule, suflă, suflar-ai în... Dă-l în mă-sa de vînt. Hai la librărie.

Uşor de zis, greu de făcut. Librăria e în partea ailaltă. Trebuie să merg cu vîntul în faţă. Merg, ce să fac?!

Merg pe dracu'! Eu nu pot merge cu vîntul în faţă. Nu pot respira. Nu ştiu alţii cum sînt, dar eu, cînd mă gîndesc... Dar cine mă pune să gîndesc? Toate astea îmi aduc aminte de o întîmplare pe care mi-a povestit-o mătuşă-mea. E cu taică-su, bunicul meu, care era un mare fumător. Fuma, fuma... şi stăteau, el şi cu bunica, în vremea aia, într-o garsonieră. Într-o zi, coana mare îl apostrofează

„Dar mai lasă şi tu, măi, omule, ţigara aia, că nu mai pot să respir"

la care el, bunicul – sigur nu v-am spus-o pe-asta? – răspunde

„Dar cine te pune, fă, să respiri?"

Aşa şi cu mine. Cine mă pune, fă, să gîndesc? Fă, viaţo! Fă, moarteo! Fă, iubito, carele eşti... pe unde vei mai fi fiind tu acuma.

Ei, cu gîndit, cu negîndit, problema e că nici eu nu pot respira cînd merg contra vîntului. Nu pot. I can't. Ar fi trebuit să ştie asta. Am fost împreună atîţia ani. Să fi uitat? Pe vremuri avea grijă de mine Ravi, toate programele ei erau făcute să-mi pice bine, erau M-compatibile, cum le zicea ea. Şi-acum...

Asta să fie? Uitarea? Singurătatea? Cine zicea că singurătatea e atunci cînd iubirea nu mai e? L-aş strînge de gît pe-ăla. De gît.

Mă întorc. Mai bine intru la un film. Un film cu Brad Pitt. Azi n-am chef de Binoche, ciocolata mea amăruie, puişorul meu cafeniu, n-am chef de Kristin Scott Thomas, cu tot obrazul ăla al ei, un film cu Brad Pitt m-ar aranja. Cu Brad Pitt.

Nu merg prea mult, mă împinge şi vîntul, pus de ea?, special a făcut-o?, ajung. Chiar cu Brad Pitt. Dacă nu veneam online ar mai fi fost filmul ăsta cu Brad Pitt? Filmul are legătură cu ce gîndeam eu mai adineauri? Sau e cu Brad Pitt pentru că aşa a vrut ea, pentru că ştie că-mi place Brad Pitt, pentru că ştie. Pentru că nu m-a uitat. Ce film o fi? *Noi voiam doar să ne-o punem*. Ete, na! Tre' să merg cu mama şi cu tata? N-ar fi programat Ravi aşa ceva. Nu Ravi pe care o ştiu eu. Intru. Mă aşez. În sală mai sînt cîţiva. Lîngă mine, Roxana. Roxana Albu, aia cu Dardania, cu roxanatele. Cînd o fi apărut? Mi-or fi plasat-o la intrare? Dincolo de ea se aşază un tip. Şi am impresia că intru într-un vis, ceva cu un hol în care toţi aşteaptă nu ştiu ce sau pe cine. După cîteva minute, tipul se dă mai aproape de ea. Nu-i a bună. Nu-mi plac chestiile astea. Iar întunericul e plin de chestii de-astea. Ce dracu', nu pot să văd şi eu un film ca lumea cu Roxana? De ce mi-au mai pus-o? Gelozia lui Ravi. Întotdeauna a fost geloasă.

Ce dracu' vrea ăla? Să ne mutăm? O întreb

— Vrei să ne mutăm?

— Nu, nu-i nevoie.

Nu mă pot concentra la film. Ea şi-a pus capul pe umărul meu, m-a luat de braţ. Cum o putea să vadă din poziţia asta?! Eu sînt îngrijorat în legătură cu individul ăla.

— Hai să ne mutăm

zice ea

— N-am chef să mă trezesc cu...

Cu ce? Ne ridicăm şi mergem două rînduri mai în spate. Înainte să plecăm, m-am uitat la ăla. Şi-o freca? Şi-o făcea acolo, în sală? Action, cum zic regizorii.

Ne-am aşezat, şi-a pus din nou capul pe umărul meu, şi-a trecut braţul pe sub al meu. Astea-s condiţii de văzut filme? Mă excită. Cum să ţin minte replicile? Cum să-mi fie drag personajul feminin cînd spune „iubirea nu moare doar pentru că noi nu ne mai vedem“? Ravi. Iar se joacă cu mine. De ce nu s-o fi programat pe ea? Cu ea ştiam să văd filme. Ce face, mă pune la încercare? Vrea să vadă dacă marşez cu fata asta? Cu femeia asta? Cu această fată-femeie? Roxana. Cine-a ştiut vreodată ce-i în capul ei?! Ea, cu

„pseudorelaţia“ ei. Ea, cu „camdorul“ ei. „mi-e cam dor de tine“. Camdorul – sentimentul femeiesc al nehotărîrii de sine. Sau al laşităţii. Al amînării. Al minciunii?

— Mi-e cam dor de tine.

Ce poate însemna asta?

— Hai la un film.

La ce film mă poate chema ea, femeia căreia îi e „camdor“ de mine?

— La un film cu Brad Pitt.

Iar mă duce la vechituri.

— Cu Brad Pitt.

Iar.

Ce sa fac? E prima oară cînd o văd. Pînă acum am fost doar dansatori pe sîrme, trăitori în Wireless. N-am fost niciodată-n DECEMBRE, jocul ninsorii. Jocul ăsta care mă omoară cu bugul ăla al lui... Mă omoară. Şi totuşi, atingerea ei mi-e atît de cunoscută... Şi felul cum şi-a pus capul pe umărul meu... Mă uit în decolteul ei. Mereu mă uit în decolteul ei. Ce să fac şi eu?! Toţi bărbaţii fac asta. Nu seamănă cu Ravi. E imaginaţia mea? Dorinţele care se nasc? 90-66-86. Cam mică în talie, cam strîmtă în şolduri. Nu e imaginaţia mea, nu mi-am imaginat niciodată aşa ceva. Sau or fi doar acri strugurii? După ce am cunoscut-o pe Ravi, pentru mine, prototipul de femeie ideală e una ceva mai plinuţă. Nu? Să ai pe ce pune mîna. Să ai ce pupa. Să ai cu ce te înfrupta. Cine dracu’ a scris eseul ăla despre iubire şi canibalism? Piciorul să fie picior, glezna – gleznă, burta să fie lată, să te poţi plimba cu gura pe ea, şoldurile pline, să-ţi vină să muşti. La 86 ai ei ce să muşti? Oasele? Iar pulpele, atît de subţiri... Nici nu vreau să mă gîndesc la ce-o fi între ele. Cu ce să-ţi umpli gura şi mîinile şi fruntea? Cu ce să-ţi umpli orizontul? Ce să pui în faţa privirii, să ţi-o bucuri, ce Monalisă hipnotizatoare care să-ţi facă ochii albaştri doar privind-o? Ce-o fi vrut Ravi cu asta? De ce nu s-a programat pe ea? Ar fi putut s-o facă. Pentru mine. Pentru tot ce ne-am dorit cîndva. Pentru luminiţa de la capătul tunelului. Pentru candelabrul în care se va transforma, într-o zi, acea luminiţă.

Mai crede în povestea asta? Cît din ea e în programul ăsta? Cît din ea mai sînt eu?

Ies din cinematograf, singur, iar singur. Ce s-o fi întîmplat cu Roxana, Roxana Albu, principessa de Dardania, cea cu roxanatele? A dispărut? A plecat? Aşa cum pleacă toate. Întîi din 3D, apoi din Wireless. Şi după, de pe sîrme. Cum o fi spaţiul Wireless fără Roxana Albu? Dar ar mai fi? Ea

plecase, pentru că de mult începuse să plece. Obsedantă chestie. Din cînd în cînd ea pleacă. Din cînd în cînd, tot ce construieşte o lună, două, trei, doi ani, cinci ani, nu mai are nici o importanţă. Aşa. Buf!

— De ce?

— Aşa.

Ce să mai zici? Să-i mai spui că lucrurile nu sînt întotdeauna ce par a fi, să-i mai spui să nu judece pe nimeni doar după ce se vede, că ochiul, adeseori, înşală? O să afle asta. Poate mîine, poate luna viitoare, la anul, la viaţa ailaltă

Iar scriu ca prostul şi după aia mi se întîmplă. Prostule! Că doar ştii asta. Ai mai scris şi ţi s-a întîmplat dup-aia. You know it. You know it already.

— De ce a rămas corespondenţa dintre noi pur platonică? Nu ştiu. Pur şi simplu aşa a rămas. Şi nu simt nevoia să-i adaug ceva mai mult. Sorry... e rîndul meu să spun asta.

Eram pe sîrme, dansatori pe sîrme. E-mailuri, chat-uri, alea-alea.

— Nu vreau pe nimeni, acum. Sau... s-ar putea spune că am o slăbiciune pentru cineva, dar... nesemnificativ.

Sînt eu sau aştepţi pe altcineva? De ce nu spui că „tu eşti, tu”? Da. Ea tăcuse, pentru că de mult începuse să tacă.

— Se întîmplă ceva cu mine şi nu ştiu exact ce. Cred că n-am să-ţi mai scriu o vreme. N-o lua ca pe o nenorocire, o să revin. Dar acum nu mai pot continua aşa.

Şi deodată asta: „singurătatea e un lucru gingaş, care îmbătrîneşte repede“. Mi-e cam dor de tine.

S-a şi întîmplat. Tocmai s-a întîmplat. Ieri am scris-o şi azi s-a întîmplat. Mă, futu-i! Asta eficienţă!

— Mă eviţi?

— Nu

— Mă ţii la distanţă?

— Da.

— De ce?

— Aşa.

— OK

E nevoie de mai mult?

Roxana. Cine e Roxana? Iar m-a păcălit Ravi. Iar mi-a băgat un personaj-capcană şi eu, prostul, de dorul ei, de dorul ei, am luat-o de bună.

Cum ştie ea să le pună un gest, un cuvînt, o privire, un zîmbet... Să-mi amintească de ea. De ziua de 17. De dormitul în tren. De mersul la film. De...

— Pa, M.

Roxana Albu. Glasul ei.

— Pa, şi SYS.

SYS. See You Soon. De unde ştie Roxana chestia asta? Roxana e personajul lui Ravi. Ravi, prietena mea, care făcea cu mine programe. Ravi care mă iubea/iubeşte/m-a iubit. Ravi care...

Nu pot să fac doi paşi fără să mă gîndesc la ea. Nu există nimic în afara ei. Viaţa începe şi se sfîrşeşte cu ea. I-am spus o dată

— Vreau să vin într-o zi în casa mamei tale şi să-i spun „viaţa mea începe şi se sfîrşeşte cu Ravi“.

Îmi amintesc privirea ei de-atunci. Nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte – şi m-a durut întotdeauna asta, mereu am vrut s-o aud, s-o aud pe ea spunînd-o şi n-a spus-o niciodată, dar fiecare gest al ei cînd eram împreună, fiecare privire, fiecare atingere îmi spuneau asta. De mii de ori o spuneau. Aşa era Ravi. Nu credea în cuvinte, dar ştia să se exprime cu ochii, cu mîinile, cu aerul pe care-l respira... Ravi, bucuria vieţii mele. Lumină a vieţii mele, văpaie a viscerelor mele. Fiecare bărbat poartă în el, bine ascunsă, toată viaţa, cîte o Lolită.

Cred că m-am prostit. Am îmbătrînit. Ar trebui, totuşi, să caut bugul ăla. Pentru asta sînt plătit, nu? Nu putem da drumul pe piaţă unui produs defect. Ravi poa'să mai aştepte. Ravi e...

Din nou în stradă. Tot suflă vîntul. Bine realizat vîntul ăsta. Chiar se simte.Trecătorii se adăpostesc care pe unde pot. La colţul străzii, acum dă colţul, o femeie cu mersul apăsat, potrivit pentru cineva mai în vîrstă decît lasă să se bănuiască silueta. Ochelari de soare. Geacă roşie. E Ravi, aşa-i? E Ravi! Ravi a mea! Iuţesc paşii, ajung şi eu la colţ, Ravi nicăieri... Şi dacă n-a fost ea? Dacă e, în continuare, vremea cînd toate femeile poartă capul tău şi rochiile tale, Ravi? Tu nu te-ai pus niciodată în programele tale, ca personaj. De ce s-o fi făcut acum? Să te găsesc eu? După atîta vreme? Da? Asta vrei?

Vîntul suflă din ce în ce mai tare. Merg în continuare deşi nu-mi face bine să-l înfrunt, respir tot mai greu. Pe unde-o fi luat-o femeia în geacă roşie?

Dar nu e ea, oricum, nu e ea, înţelegi? Înţelegi? E doar un personaj, ce să faci cu ea? Poţi s-o ţii de mînă, poţi s-o săruţi... Mai ştii că să te pupi cu ea era infinit mai bun decît salata boeuf care era mai bună ca şniţelele după care nu mai era nimic...? Mai ştii? Da, mai ştii. Mai ştii şi că poţi să faci dragoste cu ea. Poţi să-i mîngîi spatele şi gleznele, poţi să-i spui iarăşi dragă-dragă, dar nu e ea.

NU E EA.

E doar un personaj. O închipuire. O capcană.

Nu mai respir. Simt asta. O ştiu. Nu mai respir. Cum de-a uitat Ravi? Cum de-a uitat că nu pot respira cînd mă bate vîntul din faţă?

Oare o femeie chiar poate să te uite după ce te-a iubit, după ce pîntecele ei a prins rodul tău, după ce ţi-a spus „puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel“? Poate? Poate?

Aş vrea să pot spune nu. Tare aş vrea să pot spune nu.

Al naibii vîntul ăsta! Şi doar ştia că nu pot respira cînd mă bate vîntul din faţă. Mă sufoc. Unde dracu’ o fi pus librăria aia? Mă sufoc. Asfixie mecanică. Asfixie indusă. Nici n-or să ştie de ce am murit. Or să spună că am murit în timpul serviciului. Căutam buguri prin programele altora. Nici măcar n-or să ştie care e bugul, că e. Este. L-am găsit. Dar cui va mai folosi asta? Cui?

Singurătatea e atunci cînd iubirea nu mai e. Ce prostie! Niciodată nu sîntem suficient de singuri. Niciodată iubirea nu pleacă de tot. Ea rămîne întreagă, agăţată într-un gest, într-un cuvînt, într-un licăr de lumină. Chiar şi atunci cînd a murit de mult şi de multe ori, ea este întreagă, în noi. Şi o ducem mai departe spre împlinirea noastră, spre ceea ce EL ştie că trebuie să facem. Ea este lemnul, ea piroanele, ea mîna care ne ţintuieşte acolo. Acolo.

Aşa e: dincolo de iubire e tot iubirea.

Pucioasa, într-un colţ de iarnă

Ce fel de iubire e asta, dacă nu poate ţine lîngă mine o femeie care mă iubeşte?

Poate că are dreptate Sara Blu cînd îmi spune că eu nu iubesc, că e vorba doar de îndrăgosteală, doar mă montez, **vreau** să iubesc, nevoia de dragoste mă face să cred că eu chiar iubesc şi mă port ca un îndrăgostit, fac tot ce se face în astfel de cazuri...

Aşa sa fie? **Eu** nu pot? Sau ea? Ele. Cum mă iubeşte Sara, dacă din două în două săptămîni vrea să plece? Cum m-a iubit Ravi, daca ea chiar a plecat? Cum m-a iubit Mordelia...? Nu, ea chiar m-a iubit. O vreme. În fond, ea a făcut ceea ce nici o femeie n-a mai făcut pentru mine: s-a măritat cu mine, a făcut copii cu mine.

Urmează să scriu ceva despre Roxana, care nici ea n-a rămas cu mine, dar îmi vine în minte asta:

— *Mi-e dor* (pauză) *de tine.*

Roxana, la telefon. Cu acelaşi ton de-atunci, din vremea cînd dansam pe sîrme, din vremea cînd trecuserăm în Wireless.

Dor, Roxana? Ti-e dor? – mă mir eu, luat prin surprindere, blocat, nefiind în stare să-i spun nimic, şi chiar nimicuri i-am zis, ce poţi să-i spui unei femei care-ţi spune „mi-e dor de tine“? Unei femei de care, cîndva, ai fost îndrăgostit... Ce poţi să-i spui şi să nu pari fals, politicos, amabil, făcut? Dor, Roxana?

Camdorul

mi-e cam dor de tine...

a rămas în urmă, mult în urmă, acum e o femeie peste care a mai trecut o toamnă.

— A lăsat urme în mine toamna asta, Sultanule, a trecut altfel decît celelalte...

— Da, Roxana, ai mai crescut, de-aia o simţi altfel, o simţi cu altă vîrstă, a fost un an nebun anul ăsta, s-au întîmplat o sumedenie de lucruri cu amîndoi... Avem alte vîrste, Roxana, alte preocupări, ne dorim altceva de la viaţă şi poate că şi viaţa vrea altceva cu noi, cel puţin aşa simt... Pentru că ne dorim lucruri noi, sau... Ştiu eu? Chiar ne dorim lucruri noi, Roxana?

Altele? Chiar vrem mereu altceva, ori nu e decît o părere? Poate ca, de fapt, ne dorim mereu acelaşi şi acelaşi lucru, doar modalităţile în care ni-l dorim sînt altele. Doar cuvintele cu care îl cerem sînt altele. Sau numele sub care îl căutăm sînt altele. Sau faptele noastre...

Uneori facem nişte lucruri pe care nu ni le putem explica decît ca justificare a dorinţei de a trăi.

Dar cine sînt eu să-i judec pe alţii? Cine mă cred eu de vreau să iau asupra mea toate păcatele lumii, spunîndu-le? Numindu-le.

Uneori **fac** nişte lucruri pe care nu mi le pot explica decît ca justificare a dorinţei de a trăi. De a nu abandona.

Ce-am căutat acolo? În casa aia. În patul ăla...

Hai să-ţi spun o poveste. Nu este despre Ravi, n-are nici o legătură cu Ravi.

Aiurea! Toate au legătură cu ea, cum să n-aibă?! Toate gîndurile mele, toate faptele mele... Mărturisirea asta, confesiunile pe care le împărtăşesc unora şi altora, minciunile pe care le spun, încă le spun, toate au legătură cu Ravi.

Acum am să-ţi spun ceva ce nici mie nu cred ca aş vrea să-mi spun. E ceva ce s-a întîmplat în iarna asta, dar nu ceea ce s-a întîmplat e foarte important, ci semnificaţia, ceea ce am aflat despre mine cu ocazia asta. Şi nici măcar n-am descoperit eu adevărul, ea mi l-a spus. Ea, Ema. Nu mă-ntreba ce-am căutat cu ea, ce-am căutat **acolo** cu ea, e o întrebare grea. Ravi era departe, Roxana era şi mai departe, dar în alt fel, mai de neatins decît Ravi, şi acum ştiu că asta nu e o metaforă, ştiu bine, de-atunci, din noaptea aia în care ne-am băgat în pat, amîndoi, şi ne-am făcut atît rău unul altuia... nefăcînd nimic. Fiind, în continuare, singuri. Condamnîndu-ne la singurătate. Kronin şi Femeia cu o mie de amanţi. Singurătatea în doi, mai rea decît singurătatea celui îngropat de viu sau uitat pe vîrful muntelui, legat de un copac. Mai cumplită decît singurătatea celui mut, sau a celui orb, a celui surd...

Atunci, la Pucioasa, a fost un moment din viata mea în care mi-am dorit să fie cineva lînga mine, în care mi-am dorit să nu mai fiu singur, să nu mai respir de unul singur, că pînă şi aerul pute cînd îl respiri de unul singur! Atunci, la Pucioasa, lîngă mine a fost Ema. Dintre toate femeile din lumea asta, a fost Ema.

Am ajuns la Pucioasa pe la asfinţit...

Nu. Mizeria n-are nevoie de cosmeticale, n-are nevoie s-o facem să strălucească. Oricît am polei-o, ea tot mizerie ramîne.

Era noapte de-a binelea cînd am ajuns la Pucioasa, era iarnă (şi eram în gară la Smolensk... ar spune Mordelia, dacă n-ar fi atît de departe şi ea, atît de departe de mine şi de viaţa mea). Sînt cîteva trenuri care mai ajung la Pucioasa, toate personale, spre binele şi mai-binele celor care se înghesuie an de an să-şi oblojească reumatismele şi alte alea cu apele sulfuroase ale celebrei staţiuni.

Am ajuns seara la Pucioasa. Noaptea. Era o iarnă cum de mult nu mai fusese, dar de mult rău de tot, din copilăria mea petrecută la –27°, vreme ce-ţi făcea urechile casante (eram absolut convins de asta, nu ieşeam niciodată fără fes, era felul meu de a mă proteja împotriva...

Împotriva cui? De ce trebuie să mă protejez mereu împotriva cuiva sau a ceva şi nu pentru mine? De ce întotdeauna ce e pentru mine e, automat, împotriva cuiva? Ţi-am mai povestit eu o dată despre asta, cînd vorbeam despre trădare şi trădători...

Aoleu! Iar m-am uitat vorbind. Pe mine vorbitul mă înviorează, mă aduce la viaţă, mă face funcţional...

Vorbeam despre trădare? Care trădare? Pe cine trădam în episodul „Pucioasa, într-un colţ de iarnă“? Pe Ravi? Pe Roxana? Pe Ema? Pe toate trei...

Dar cum? Ce-am făcut să le tradez?

Păi... nimic. Chiar nimic. Nimic pentru a împiedica ceea ce s-a întîmplat acolo. Ba chiar am provocat faptele, le-am dus pînă acolo unde se puteau duce. Apoi le-am lăsat să fie. Cel mai mare curaj, uneori, înseamnă să laşi lucrurile să fie. Să-şi vadă de ale lor. Să meargă pînă la capăt. Să se împlinească. Acolo, atunci, n-as putea spune că s-au întîmplat decît lucruri absolut fireşti. Normale. Dar, vezi tu, lucrurile normale sînt ca hainele pe care le azvîrlim pe noi în fiecare zi, nici nu le mai băgăm în seamă, uităm să ne bucurăm de ele aşa cum uităm să ne bucurăm că putem merge, că avem mîini şi degete şi buze, uităm ca putem respira, putem vedea, auzi, pipăi, mirosi, gusta... Lucrurile normale nu există. Asfaltul de pe stradă nu-l simţim ca făcînd parte din viaţa noastră decît atunci cînd lipseşte. Şi altele. Binele nu e decît absenţa răului, răul nu e decît absenţa binelui. Teorie a nu ştiu cui, povestită de Roxana la telefon. Saramago? De el era vorba?

Mă bucur că citeşti Saramago şi sper că n-o faci numai de dragul meu.

Nici acum n-am citit cărţile alea de la ea... Nici acum.

Perna Emei miroase a transpiraţie. Perna pe care a folosit-o ea miroase a... O, Doamne! Miroase a pizdă. Ce dracu' a făcut cu perna asta? A ţinut-o-ntre picioare? A... Transpiraţia ei avea mirosul ăsta. Gura îi mirosea aşa, transpiraţia de pe trup, transpiratia de-acolo.

Dar nu, Ema nu făcuse nimic cu perna aia, doar îşi pusese capul pe ea, tîrziu, spre dimineaţă, cînd ne culcaserăm departe unul de altul, ca doi oameni obişnuiţi să doarmă singuri. După ce-am vorbit de una, de alta, dar nu despre noi – mai bine! –, după ce-am mai făcut o dată amor, adică, vezi-Doamne, i-am tras-o toată noaptea, aş putea spune şi chiar o spun, după unele standarde i-am tras-o toată noaptea. După altele...

Ehei, aveam să aflu eu şi ce-nseamnă toată noaptea, pînă rămîi uscat, pînă nu mai ţîşneşte nimic din tine decît sudoarea, transpiraţia, aia care se întinde pe burtă, aia care se transformă în patinoarele amorului, pe care tare-ţi mai place să aluneci, să te dai pe burtă, dar nu atunci, la Pucioasa, s-a întîmplat asta, ci mai tîrziu, mai vara, mai toamna, nu atunci, la Pucioasa, într-un colţ de iarnă.

Atunci am înteles că fiecare om are transpiraţia lui, reţeta lui proprie, că... în fond, fiecare transpiră singur. O face în felul lui şi transpiraţia e aceeaşi peste tot. Pe gît, pe piept, pe burtă, pe şira spinării, între picioare. Consistenţă şi miros. Gust. Personalitate. Amprenta olfactivă. Chimia personală.

De-aia îmi plăcea mirosul lui Ravi, de-aia îmi plăcea s-o pup, de-aia o mîngîiam şi o căutam şi buzele mele îi explorau tot trupul şi atunci cînd ieşeam de sub duş şi mai tîrziu, după... după...

Îmi plăcea mirosul lui Ravi, mirosul pielii ei, de oriunde. Iar transpiraţia ei... Era transpiraţia mea, transpiraţa stîrnită de mine. În chimia transpiraţiei ei existau şi gîndurile „de mine“, „cu mine“, „din mine“, gîndurile dedicate mie, senzaţiile şi sentimentele pe care i le stîrneam. Şi recunoşteam acel „puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel“, era bogăţia din privirile ei, tot ce exista în ea avea legătura cu mine şi se vedea pe ea, în ochii ei, în zîmbetul ei, înapoia cuvintelor pe care le rostea, înapoia suspinului scurt, de la urmă...

Nu trebuie să fac eforturi pentru a-mi aminti mirosul ei, pentru că e legat de gînduri, de imagini, de sentimente, de felul cum toate astea se topesc în chimia trupului meu, şi e suficient să mă încălzesc, să mă fac să

transpir, şi miros ca ea... Am descoperit lucrul ăsta întîmplător, cum întîmplătoare sînt toate bucuriile şi adevărurile noastre... Sau poate nu tocmai întîmplătoare. Poate nu-s chiar aiurea, fără legătura cu nimic, poate şi ăsta e un dar pe care EL mi l-a dat, ca să suport mai uşor despărţirea, ca să pot trăi fără ea. Da, simt mirosul ei pe pielea mea şi este exact acelaşi miros, îl ştiu, îl ştiu, de-atîtea ori mi-a invadat plămînii şi sîngele şi timpanele, retinele mele se scăldau în el, în culoarea lui proaspătă... Am scris despre asta, despre mirosul ei, am scris o scrisoare... Nu ştiu dacă i-am trimis-o, sigur nu.

S-o scriu aici? Nu cred ca e o idee bună nici asta.

Mi-e dor de Ravi, tare mi-e dor de ea, şi e ceva mult mai adînc şi mai de durată decît camdorul care mă leagă de Roxana, camdorul ăsta care functioneaza aiurea, cu intermitenţe, pulsînd, ca o inimă exterioară, dar pe care o simt a mea, organic a mea... după cum, cu intermitenţe, pulsînd, e şi ea. După cum existenţa ei, pentru mine, e pulsatorie, pentru că aşa vrea ea, aşa simte ea, atît îmi poate da ea. Atît mai poate să-mi dea. O privire, un gest, din cînd în cînd, pentru ca apoi să-mi dau seama că privirea este aceeaşi cu care îi vede şi pe ceilalţi, gesturile nu sînt pentru mine, de la ea pentru mine, numai pentru mine, sînt pur şi simplu gesturile ei, aşa dansează ea cu toată lumea, aşa îmbrăţişează pe oricine, aşa povesteşte cu cine are ea chef de povestit în momentul ăla, aşa doarme ea lîngă oricine se nimereşte alături... Nimic nu-i pentru mine, rafturile mele din bucătăria ei s-au golit, poate am fost eu prea flămînd şi am consumat ce era pe ele prea repede, fără să mă gîndesc că magazinele sînt închise (deşi erau zile de sărbătoare, dobitocule, trebuia să te gîndeşti la asta, ce-o fi fost în capul tău, unde ţi-o fi fost capul?, în plămîni, în chiloţi, în...), sau poate ea a fost risipitoare, a consumat totul la un singur fel de mîncare, a vrut să-mi dea totul de la început, a pus tot ce avea într-o singură cratiţă, era prea tînără şi neînvăţată cu barbaţii, nu ştia că ei întotdeauna mai vor, mereu mai vor ba un desert, ba o gustare, o clătită, o gogoaşă... De unde să ştie ea de cele 222 de reţete prin care poate fi preparată iubirea? De unde să ştie ea că, orice combinaţie ar fi făcut, tot despre iubire era vorba, că toate, toate, toate lucrurile de pe lumea asta acolo se duc, în iubirile pe lîngă care trecem uneori fără să le vedem măcar, fără să gîndim fie şi pentru o clipă la ele, dacă întîmplător ne-au apărut în cale sau nu, dacă n-ar fi bine ca, înainte de a merge mai departe, să le atingem, să...

Roxana, femeia cu o mie de amanţi. Oare aşa se simt toţi? Toţi au senzaţia că gesturile ei, cuvintele ei le sînt adresate lor, lor şi numai lor? Cine ştie pe cîţi i-am făcut geloşi pentru lucruri care mie mi-au mîncat ficaţii, pe care le-am crezut ale mele, numai ale mele, şi de fapt erau ale tuturor? Cine ştie cîţi bărbaţi au descoperit că sînt în stare să ucidă din cauza mea? Cine ştie cîte lucruri nu s-au născut ori au rămas neîmplinite pentru că eu eram ăla pe care-l ţinea Roxana de mînă atunci sau ăla cu care vorbea ea şi aerul din jur tremura într-un anume fel? Cine ştie cîtor femei le-au apărut riduri pentru că m-au văzut îmbrăţişînd-o pe Roxana? Ţinînd-o în braţe, dar în braţe, între braţele mele şi pieptul meu, aşa cum o îmbrăţişam cînd dansam cu ea pe sîrme, braţe-coate-genunchi, lipit tot de ea, învăluindu-mă în parfumul ei, parfumul ei cunoscut

— *Bună dimineaţa, floarea mea dragă.*

— *Bună dimineaţa, Sultanule, să ai o zi bună.*

— *...o zi luminoasă ca ochii tăi.*

parfumul de mai al Roxanei, al Roxanei de Mai-Tîrziu...

Cine ştie cîte lucruri cărora eu le-am dat importanţă, le-am considerat vitale pentru mine şi cariera mea, au fost de fapt banale, normale, fireşti în curgerea lumii sau au devenit aşa prin repetare, prin generalizare, prin împărţirea lor cu toţi ceilalţi? Cine ştie cîte dintre mărunţişurile astea n-au curmat vieţi, cariere, gînduri îndrăzneţe? Bărbaţii sînt ca nişte copii, cu toată încrîncenarea lor de a fi / a părea nişte duri, de a-şi alege mereu meseria de stăpîni (care, fie vorba între noi, nu se alege, cu asta te naşti sau nu)... La prima clătinare de frunze îi apucă teama şi nici o mamă din lume nu mai poate fi atunci lîngă fiul ei, pentru că frunzele alea... Frunzele alea sînt lucrurile cele mai adevărate din viaţa unui bărbat, la care nimeni nu ajunge, nici mamele, nici prietenii, nici iubitele întîmplătoare, frunzele alea sînt ale acelui unic, singular copac pe care fiecare bărbat îl poartă în el încă de la naştere, şi are sau n-are grijă de el (asta în cazul fericit în care îşi dă seama de existenţa lui, deşi, în general, majoritatea bărbaţilor mor şi nu află de el sau poate nu vor, poate sînt prea mîndri să recunoască existenţa lui, poate asta e forma lor de protest faţă de alcătuirea lumii, faţă de imensa slăbiciune cu care i-a înzestrat EL, cel care ne-a făcut atît de puternici pe dinafară, puternici în mintea celorlalţi, dar, în fond, atît de vulnerabili...

Ştii ce? Copacul asta de care vorbesc cred că e acelaşi pentru toţi. Şi depinde de fiecare dintre noi dacă este slăbiciunea noastră sau puterea noastră. Nu?

Manifestarea slabă a unui caracter puternic... De ce mi-oi fi amintit acum asta? Asta e din alt timp, din altă carte...

Cred că era o paranteză pe undeva pe-aici, ar trebui s-o închid, dar nu mai am chef să mă întorc să vad cu ce ocazie am deschis-o...

Corect. În fond, despre asta vorbeam. Despre paranteze cărora, uneori, le pierdem şirul, despre momente pe care le credem cruciale cînd, de fapt, ele nu-s decît nişte paranteze, adevărata noastră viaţă fiind în altă parte... (Kundera, ştiu, dar aşa mi-a venit).

Habar n-am despre ce vorbeam totuşi. Despre Ravi? Mereu vine vorba de Ravi. Chiar dacă vorbesc despre vreme, mă gîndesc că am auzit la radio mai adineauri că vremea e în curs de răcire şi cum mă uit eu aşa, la aparatul ăla, îmi amintesc că, la plecare, mi-a dat un aparat de radio, ăla pe care-l ştiam în dormitorul... în camera... Ne iubeam şi ochii mei reveneau pe aparatul ăla, era un aparat de radio cu ceas, cifrele lui îmi atrăgeau privirile, nu, nu pentru a cronometra timpul dragostei, durata, performanţa, ci... Nu ştiu. Şi nu ştiu nici măcar cum funcţiona aparatul ăla, îmi amintesc că era 12 noaptea, apoi, din aceeaşi poziţie – poziţia aceea... –, îmi amintesc că era unu noaptea şi, Doamne!, cum pot să cred că am făcut dragoste o oră, nici prin cap nu-mi trece aşa ceva, dar astea sînt amintirile mele, ceasul ăsta lîngă noi şi noi... Ne iubeam, Ravi, ne iubeam şi timpul se oprise în loc sau, dimpotrivă, se dilatase, clipele păreau ore şi toate ceasurile din lume se adaptaseră la timpul nostru, la timpul dragostei noastre...

Despre ce vorbeam? Despre Ravi. Da, mereu e vorba de Ravi aici. Aici, în viaţa mea. În cartea asta de-acum şi în toate cărţile care au fost şi vor mai fi.

Sau poate vorbeam despre Roxana. De la o vreme, mereu vine vorba despre Roxana. Pentru că în fiecare zi îl văd pe tatăl ei, doar lucrez pentru el!, viaţa mea publică este legată de el, toate visele mele sînt... De cînd nu m-am mai gîndit la asta? De cînd n-am mai participat direct la nici o campanie, de cînd n-am mai părăsit Clopodia? Şi toate astea numai şi numai pentru a nu fi departe de ea. Sau... ştiu eu? Să fiu acolo atunci cînd ea... daca ea... S-o zic totuşi: dacă ar fi vrut să mă vadă. Dacă ar fi vrut să-mi spună mie vreun cuvînt pe care putea să-l spună oricui. Să-mi împărtăşească vreun gînd pe care l-ar fi putut spune oricui. Vreo dorinţă pe care i-ar fi putut-o satisface oricine. Să fiu acolo pentru ca „întîmplarea să facă“ să fiu eu cel căruia i se adresează. Şi mie să mi se pară că de mine avea nevoie, ca

pentru mine erau cuvintele, privirile, atingerile... Ce să fac? Cum să lupt cu asta? Ştiu că nu e aşa şi ea nici măcar nu se fereşte, nici măcar nu încearcă să dea, **să-mi** dea, impresia asta pentru că undeva, în ea, e conştientă de asta, în nici o împrejurare mai mult ca în asta, un mimimum de efort nu obţine un mai mare profit...

Dar pentru asta trebuie să fii femeie, să fii Roxana, să...

Şi toţi proştii lumii să fie îndrăgostiţi, asta-i. Cum să nu vină vorba de Roxana tot timpul?

*

Iar mint. Am zis că n-am mai ieşit din Clopodia. Ba da, am ieşit, am fost la Pucioasa. Şi cred că despre asta vorbeam, de fapt, despre Pucioasa într-un colţ de iarnă. Şi despre Ema, despre mirosul ei.

Întîi a fost sărutul. Măi frate, ştii cum e să săruţi o femeie care fumează? Parc-ai săruta o scrumieră, vorba ăleia.

Nu ştii unde să fugi, îţi aleargă limba de colo-colo, doar-doar o găsi ceva mai... un loc care să fi fost uitat de nicotină, buzele, dinţii, cerul gurii... Nimic. Totul a fost cucerit de tutun. Totul miroase, totul are gust de scrumieră.

Şi nu te obişnuieşti cu timpul? Nu te poţi obişnui? Dar cînd iubeşti? Cum e cînd iubeşti? Iubirea nu schimbă gustul? Mirosul? Nu-l face măcar acceptabil?

Iubirea pentru femei cu gust de morcov

— Aşa era loţiunea cu care m-am dat...

— Asta înseamnă că dacă te ling toată o să văd mai bine? Măi vitamină, măi...

Iubirea pentru femei-scrumiere pe care, cu timpul, nici nu le mai simţi aşa, începi să ştii că aşa miros, că ăsta e gustul lor, apoi ajungi să nici nu mai percepi că gustul lor e altfel, să uiţi chiar că, într-o vreme, asta te deranja...

L'amor che muove il sole e l'altre stelle...

Buna dimineaţa. Cum pot femeile să treaca prin lume şi să lase urme fără cel mai mic efort... Ai fost, ai văzut, ai învins din nou. Ştiam că aşa va fi. Şi tu ştiai. De la facerea lumii e aşa şi toată lumea ştie. Cu toate astea, lucrurile se repetă aidoma de fiecare dată. În fiecare zi, o femeie trece,

bărbaţii tresar, unul dintre ei e învins. Pe mine mă învingi de fiecare dată şi nu ştiu unde, nu ştiu, Roxana, nu ştiu unde să caut explicaţiile. Cine te-a adus în drumul meu? Cine m-a făcut ceea ce sînt, ca să te pot întîlni?

Te văd din cînd în cînd şi atunci aflu că exişti şi mai aflu că adevărul doare... Adevărul e al celor ce şi-l doresc, adevărul vă va face liberi... multe prostii s-au spus despre adevăr, dar cel mai adevărat e ăsta: adevărul doare. Răneşte. Omoară? Umblăm toată viaţa, ca descreieraţii, după adevăr şi, cînd dăm de el, orice minciună ne pare mai acceptabilă. Poate de-aia ne îndrăgostim tot timpul, de-aia facem amor ca apucaţii cu oricine, oricînd, ca să nu murim de adevărurile care plutesc în jurul nostru.

Da, am fost la Pucioasa, m-am culcat cu Ema şi am trădat-o şi pe Ravi, am trădat-o şi pe Roxana, şi pe Ema şi, cel mai rău dintre toate, m-am trădat pe mine.

De ce folosim cuvinte frumoase cînd vrem să ascundem mizeria din noi?

Da, am fost la Pucioasa şi m-am culcat cu Ema şi mi-am bătut joc de ea şi de Ravi şi de Roxana şi de mine şi de Dumnezeu.

Uneori ruşinea e un alt nume pentru furie.

Bună dimineaţa, floarea mea dragă. Îţi doresc un început de an ca al meu. A început aşa cum mi-am dorit şi am mai scris şi nouă pagini din carte.

Roxana. Îi scrisesem

*Ştii cum aş vrea să încep noul an? Să fii tu primul om pe care am să-l văd. Să fii tu prima pe care s-o ţin în braţe, s-o sărut, fie şi acolo, într-o încăpere aglomerată, cu prieteni, cu asociaţi, adversari, cu părinţii tăi care încă n-au băgat de seamă, **n-au observat încă, Roxana!**, că noi doi... că noi...*

Şi, mai ţii minte? Aşa a fost. În toată hărmălaia aia

(„în larma lumii“)

am făcut ce-am făcut, am încălcat protocoale, reguli de mult împămîntenite, am încălcat tot ce se putea încălca pentru a fi cît mai aproape de tine cu cîteva clipe înainte de miezul nopţii, să fiu acolo cînd a început numărătoarea, cînd toţi stăteau aliniaţi conform protocolului, urma să ciocnim, în ordinea rangurilor, a funcţiilor, cu tatăl tău, cu Constantin cel

Mare, numai eu eram aiurea, în altă parte decît mi-era locul, dar cine ştia mai bine decît mine atunci unde mi-e locul, unde e locul meu adevărat?, doar de două ori în viaţă am ştiut, AM ŞTIUT!, cu exactitate care mi-e locul, o dată cu Ravi, eram în ea şi m-a întrebat

— *De unde eşti tu de loc?*

şi tot ea a răspuns

— *De-acolo de unde mi-i femeia*.

şi am înţeles atunci că da, de-acolo eram, ăla era locul meu, originea mea, de-acolo, din ea; iar a doua oară a fost mai tîrziu, eram într-o situaţie similară, numai că nu cu Ravi, Ravi nu mai era, Ravi nu mai era atunci decît un personaj dintr-o carte, un personaj pe care l-am construit cu greu, cu chin, cu trudă, cu multe renunţări, desprinzîndu-mă de superstiţiile mele, scriind ceea ce-mi era frică să scriu, de teama să nu mi se întîmple, sau, dimpotrivă, povestind ceea ce-mi era frică să povestesc, tocmai ca nu cumva să nu se mai întîmple. Eram cu Sara Blu atunci, cu Sara, draga mea draga mea dragă, eram în ea şi am simţit în seara-noaptea aia şi i-am şi spus în seara-noaptea aia

— *M-am întors acasă, iubito.*

şi ea mi-a spus

— Bine-ai venit acasă, iubitule, dragul meu dragul meu drag... să nu mai pleci, să nu mai pleci, să nu mai pleci...

Mă ţinea strîns în braţe, se agăţase de mine cu braţele şi picioarele, eu eram prăbuşit cu totul în ea... Atunci. Într-o vară. Într-o toamnă. Într-o altă carte.

Cum trec toate! Cum trec... Mailurile prin care ne-am dat pumni în cap... futaiul de despărţire... iubirea... pe rînd, toate... cum trec... cum au trecut... cum încă mai trec... cum vor mai trece... Toate trec.

Cînd a bătut de miezul nopţii, n-am avut decît să mă întorc spre Roxana, să ridic paharul, s-o iau în braţe şi să mă bucur încă o dată că atunci cînd îmi pun ceva în cap şi depinde numai de mine sau numai de mine şi capacitatea mea de a manipula oamenii, toate mi se împlinesc, toate, toate.

Cîteodată.

Începusem povestea asta despre Ema într-o carte despre Ravi, povestită Roxanei, dar între timp am cunoscut-o pe Sara Blu şi episodul ăsta

a ieşit din carte, căpătînd alte semnificaţii, născînd alte întrebări, alte răspunsuri...

Nu-i aşa că lumea s-a schimbat? Nu-i aşa că s-au modificat meridianele, paralelele, s-a schimbat clima şi toate alea s-au mutat din locul lor: apele şi uscatul şi piramidele

(„Nu eram născută nici pe vremea piramidelor, dar asta nu înseamnă că ele nu există!“)

şi luna şi alte stele?... Nu-i aşa?

Ah, Sara, Sara Blu... Aşa cum zicea ăla „ah, Hedda, Hedda Gabler“... Nu ştiu cîte citate am scos din Hedda Gabler în caietele mele, nu ştiu cîte rînduri am copiat din Ibsen, în general, că n-am citit numai Hedda Gabler, dar numai pe-asta am reţinut-o, şi ce mare lucru e? „Ah, Hedda, Hedda Gabler!“. Dar întotdeauna m-a fascinat exclamaţia asta. Sînt cel puţin douăzeci de ani de cînd am citit-o şi mi-a rămas înfiptă într-un colţ al creierului... Întotdeauna mi-a părut că în cuvintele astea sînt puse toată durerea, toată suferinţa, toată tristeţea dar şi bucuria şi speranţa, o speranţă nebună, o speranţă că imposibilul se poate,

— *Vezi, măi Maicăl, că nimic nu e imposibil?*

cu voinţa noastră şi îngăduinţa lui Dumnezeu, aşa cum se pot toate pe lumea asta, aşa cum...

Ce scriu eu aici? Despre cine mai scriu eu aici? Probabil că despre mine, despre cine să scriu? Pe cine mai cunosc eu, în afară de mine, ca să am îndrăzneala să scriu despre...? Pe cine?

Pe Roxana? Nu... Pe Roxana am cunoscut-o cel mai puţin. Ea a trecut o clipă prin patul meu, o lună prin viaţa mea (da, frumoasa lună mai...), un an prin gîndurile mele... şi-atît. Ce poţi afla despre o femeie din atîta lucru? Ce urme laşi într-o femeie cu doar atîta lucru? Ultima dată cînd i-am scris, am încheiat aşa:

Roxa-Doxa, floarea mea dragă, te pup pe urma desenului meu de pe şoldul tău drept. Eu, Sultanul de Cîndva.

Cîndva am fost îndrăgostit de Roxana.

Cîndva am iubit-o pe Ravi.

Cîndva m-am culcat cu Ema.

Apoi am cunoscut-o pe Sara Blu şi lumea s-a schimbat.

— Spune.

Ah, futu-i! Limba limbilor sortite să stea toată viaţa în gură! Termenul exact e ceea ce se întelege prin **Say it**. În fine. On va continuer.

— Ce să spun?

— Ştii foarte bine ce. Ai cuvintele pe buze. Ţi se văd în ochi. Pe piele. Miroşi a ele. Doar spune-le.

— Nu.

— Ce nu?

— N-o să mai spun niciodată cuvintele alea. Am să le uit. Am să uit chiar şi că le-am ştiut vreodată.

— Nu poţi fugi de tine. Oricît te-ar iubi cuvintele, nu te vei putea folosi de ele ca să te schimbi.

— Ba da. M-am şi schimbat. Şi asta de cînd...

— De cînd tot aştepţi să auzi cuvintele alea de la Ravi? Ştii că ea nu le spune. Nu **vrea** să le spună. Nu crede în ele. Nu...

— Ei bine, nici eu nu mai cred în ele. Cuvintele sînt doar cuvinte. Cuvintele sînt doar-cuvinte. Nu ţin de cald, nu ţin de foame, nu poţi face amor cu ele.

Dar ce poţi cu ele? Să trăieşti? Să schimbi lumea? Să mori?

*Apropo – apropo de nimic, pur şi simplu mi-am amintit acum ceva ce-mi venise în minte cînd am citit... uite, am găsit pasajul, ţi-l reproduc: „ea nu crede în cuvinte, ea crede doar în fapte (în care fapte? În plecarea ei? Asta e fapta pe care mi-a oferit-o în locul cuvintelor?) şi pe atunci existau suspinul ei şi p*uteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel – *ceea ce, la urma urmei, tot cuvinte erau“. Nu erau doar-cuvinte atunci, au rămas doar-cuvinte după. Să nu mă contrazici, să nu-mi spui că n-am de unde să ştiu, că ştiu. Cuvintele nu-s de vină. Cuvintele sînt bune, sînt necesare (nu contează că ştiu, trebuie să mi-o şi spui), cuvintele sînt şi ele Prietenii noştri (la început a fost Cuvîntul), nu-i vina cuvintelor că le lăsăm goale, că scobim carnea din ele şi-o aruncăm la gunoi şi lăsăm din ele numai carcasele, ştii, cum mai vezi prin cartiere, dosite între blocuri, carcase ruginite de foste maşini, cu jantele înghiţite de asfalt. Ce-i aia „doar-cuvinte“, Maicăl? De parcă doar-cuvintele ar fi aşa, nişte fire de praf invizibile prin aer, doar cînd mai trece cîte-o rază de soare prin geam le vezi şi pe ele, plutind în fîşia aia de lumină, de parcă doar-cuvintele nu te pot zdruncina, nu te pot călca în picioarele lor de doar-cuvinte, nu te pot sfîşia cu dinţii lor de doar-cuvinte, nu te pot face să sîngerezi ca un cîine*

tăvălit pe marginea şoselei, ca un miel în cîrligul de Paşti, ca o găină descăpăţînată „rapid şi fără dureri“ de vecinul-care-se-pricepe-că-el-descăpăţînează-toate-găinile-din-sat-cînd-pofteşte-cineva-la-supă, de parcă doar-cuvintele nu-s în stare să te izbească în moalele capului şi să te ia de gît şi să te dea de toţi pereţii şi să-ţi întindă creierii pe-acolo, pe-acolo, pe pereţi, printre doar-cuvintele lui Demis Roussos, de parcă doar-cuvintele nu pot să-ţi spintece burta şi să-ţi scoată măruntaiele, ştii, cum se face cu oile gravide ca să obţii astrahanul de pe miel, habar n-aveai, uite că afli acum, tot din nişte doar-cuvinte, de parcă nu doar-cuvinte sînt „am vrut s-o iau în braţe, s-o strîng, să mi-o lipesc de trup, să mă-nvelesc cu ea, dar ea plecase“, n-ai zis tu că trebuie să numeşti un lucru pentru ca el să existe?, nu cu doar-cuvinte numeşti un lucru?, şi uite că doar-cuvintele alea au puterea să-i dea viaţă, păi ce poate fi mai puternic decît ceva în stare să dea viaţă, Maicăl, de pildă nişte doar-cuvinte!

Ştii ce? Toată noaptea asta, de fapt toată după-amiaza, seara, noaptea şi dimineaţa de după ea, nu m-am putut opri să mă gîndesc la tine. Dansam şi mă gîndeam la tine. Vorbeam şi mă gîndeam la tine. Ascultam şi mă gîndeam la tine. Mai ales cînd ascultam mă gîndeam la tine – dracu' să le ia de conversaţii, nu-s în stare să mai găsesc pe nimeni cu care să conversez cum o fac cu tine, nimeni nu pare să înţeleaga nimic, nimeni nu pare să simtă nimic, nimeni nu pare să ştie nimic.

*

Mi-ai trimis înapoi textul ăsta. Şi eu ţi-l retrimit, ca să-l mai citeşti o dată şi să fii convins că aşa e cum ţi-am scris. Aşa e, fir-ar a dracului de treabă!

Cîteodată mă apucă o tristeţe...

(iremediabilă)

care nu ştiu de unde vine, unde se duce, tot ce ştiu despre ea e că înţepeneşte în orele mele, în zilele şi nopţile mele, o vreme, şi atunci, ca acum, de pildă, îmi pare că nimic n-are rost, schimbarea nu există, mai binele nu e decît un basm, că lucrurile sînt aceleaşi de la început şi aşa rămîn pînă la sfîrşit. Lucrurile

(scurtă istorie a lucrurilor...)

sînt alea pe care le-am nimerit la naştere şi fiecare cu norocul lui, cum ni le-a rînduit EL, Cel care le face şi le desface pe toate. Norocul şi-l mai face şi omul cu mîna lui – e o altă prostie pe care Asociaţia de Ajutorare a Jalnicilor a născocit-o şi se pare că ţine, ţine, mulţi fraieri mai sînt pe lumea asta! Norocul e atunci cînd înţelegi că asta e şi alta nu-i. Cînd înţelegi şi nu mai eşti furios uitîndu-te la vecinul cu capra veselă şi iubitoare. Pentru că e proastă... proastă rău!

Nu ştiu ce am azi. Am aşteptat toată săptămîna să vină weekendul, să scriu toate cuvintele care m-au bîntuit de luni pînă vineri, toate cuvintele pe care le-am trimis la plimbare cu un „n-am timp“ de om ocupat cu salvarea lumii (cel puţin!). A trecut sîmbăta, a trecut pe lîngă casa mea, pe lîngă strada pe care stau, s-a dus în pizda mă-sii şi azi e duminică, sfînta zi de duminică, şi eu stau şi mă uit pe geam şi nu văd decît zăpadă, ger, aiureli de-astea inventate în contra bucuriei de a trăi

— *Acolo la tine e o climă nebună la cap!*

şi eu tot nimic

(ah, ce dor îmi e să mai fac dragoste cu o femeie de care să fiu îndrăgostit!)

cuvintele se răzbună, cuvintele sînt femei înşelate...

Sînt trist

— *Sînt trist pe tine...*

pentru că Ravi e departe, pentru că Ravi şi-a reluat viaţa de dinainte, dinainte de mine, ei bine, da, sînt trist pentru că ei îi e bine şi mie nu, sînt trist pentru că traieşte din nou cu copiii ei, cu soţul ei, cu tot ce înseamnă asta, şi nici măcar nu ştiu dacă-şi mai aminteşte uneori că poate fi şi altfel, dacă asta mai are importanţă pentru ea, dacă în planurile ei de viitor mai e loc şi pentru mine, dacă a fost vreodată, dacă mai exist pentru ea, dacă nu cumva şi ea simte că nimic nu se poate schimba în viaţă, iar dacă aceasta totuşi se întîmplă în vreun fel nu e decît temporar, pentru că şi pentru ea lucrurile sînt aceleaşi, aşa cum au fost ele rînduite, aşa cum curg ele către sfîrşit. Către sfîrşitul fiecăruia dintre noi. Sînt trist... nu, nu pentru că ea o duce bine, ştiu că nu e mulţumită de viaţa ei, nu se simte împlinită, nu-şi găseşte locul,

— Ştiu că toată lumea aşteaptă ceva de la mine, şi ăştia de-aici, şi tu, toţi aşteaptă ca eu să găsesc soluţiile, dar am obosit, nu mai pot şi nici nu ştiu dacă mai vreau.

sînt trist pentru că, aşa cum spuneam, şi-a reluat viaţa ei de dinainte de mine, iar asta e ca şi cum eu nici n-aş fi existat, n-am lăsat nici o urmă, n-am produs nici o schimbare, ceea ce îmi confirmă teoria şi tare-aş vrea să n-am dreptate, tare-aş vrea...

Sînt trist pentru că Roxana există numai în mintea mea. Am umplut internetul cu mailuri şi reţeaua de telefonie mobilă cu sms-uri şi ea nici măcar nu există. Femeia cu o mie de amanţi e ocupată cu mia ei de amanţi, prea ocupată ca să mai vadă, să ştie, să se nască spunînd cuvîntul sau cuvintele care ar putea-o naşte... Iar eu sînt prea nevolnic, prea nedăruit ca să-i pot da viaţă din cuvintele mele, numai din ele. Cuvintele nu pot înlocui totul, nu pot ţine loc de priviri, de braţe, coate, genunchi, ele nu pot fi rombilicul nici unei femei

Nu pot să-ţi dau pămîntul, nici luna de pe cer, dar pot inventa cuvinte pentru tine

cuvintele mele nu vor putea fi niciodată cuvintele ei. Eu nu pot crea lumea, oricît mi-aş dori-o, oricît aş crede că pot. Nu sînt Dumnezeu, dar tare mi-aş dori să fiu.

Şi e bine că nu sînt, pentru că aş fi un Dumnezeu egoist şi obsedat de iubire şi de împlinirea ei şi cine ştie cîte fiinţe aş nenoroci ca să mi se împlinească mie această aspiraţie care, teoretic, ar trebui să nu facă rău nimănui, dar, dacă ne gîndim bine, iubirea e sursa tuturor relelor. Din iubire minţim, din iubire trădăm, din iubire pornim războaie. Bogăţia este iubire, frumuseţea este iubire, religia este iubire. Bogăţia, frumuseţea, religia sînt răul cu care ne mîndrim, care ne strică viaţa, pe-a noastră şi pe a celorlalţi. Şi toate trei înseamnă iubire.

Nu ştiu ce-i cu asta, nu ştiu de ce am spus cuvintele astea, de ce gîndul m-a dus într-acolo. Poate pentru că ieri am stat de vorbă cu Ema şi mi-a spus nişte lucruri... nişte lucruri... Despre episodul Pucioasa, despre noi.

Să ne întoarcem la acea seară de iarnă.

Ştiam că o să mă culc cu ea. Probabil cu gîndul ăsta am şi plecat de-acasă. Poate chiar gîndul ăsta m-a scos din casă pe vremea aia, m-a împins în tren şi a tras de mine, să ajung la Pucioasa, deşi semnele au fost clare, mă urcasem în alt tren, trebuia să-mi dau seama de asta, că era un Semn, erau cîţiva ani de cînd începusem să primesc Semnele, de cînd EL îmi vorbea...

N-am văzut semnul. Atunci, în seara aia, nu l-am văzut. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că urcatul într-un alt tren era un Semn. Probabil eram

cam nefutut şi tare nerăbdător să-mi schimb starea.

— O fi cam nefutută, dragă...
— Ba, tocmai, că-i cam bine fututǎ de-o vreme...
Ea, Sara Blu, bîrfită de colege. Varatoamna. Varatoamna noastră.

Am coborît la cealaltă gară (avantajul oraşelor cu mai multe gări) şi am luat următorul tren. Noroc că a venit destul de repede şi am prins aceeaşi legătură...

M-am întîlnit cu ea în faţa porţii. Nu mă atrăgea Ema. Fizic, nu mă atrăgea deloc. Şi nici altfel. Nu avea sîni, nu avea cur, talie, glezne, nu avea nimic. Nu **era** nimic. Nici să se fută nu ştia.

Nu, n-am să intru în discuţia despre ce înseamnă „a şti să te fuţi“. Cineva (Sara Blu) avea să-mi zică, într-o zi, că nimeni nu ştie asta. Tot ce facem e ceea ce partenerul stîrneşte în noi. Mi-a plăcut asta. Tare mi-a plăcut pentru că...

Dar, cum ziceam, asta va fi altă carte.

Mai bine să intrăm direct în noapte, pentru că oricum nu mai ştiu ce a fost în seara aceea, bla-bla-bla-ul, ce mai faci?, ce bine-arăţi, şi tu, şi tu, oho, ce bine, oricum n-a avut importanţă seara, ci faptele întunericului, faptele camerei, ale patului, faptele de sub plapumă. Oricît am vrea să ne arătăm pudici

— Fals pudici! Toţi îşi au faptele lor de sub plapumă!

— Da, dar nu e musai să le povestească în public...

— În public? Eu le spun în public? Ţi le spun ţie, acum, cartea asta este un taifas între noi doi, o marturisire, o încredinţare, mai vezi pe cineva pe-aici? Faci lecturi publice? Ţi-ai invitat amicii la o lectură din Michael Haulică? Ai rămas fără bere? Fără cafea? Nu cred. Atunci?! Care public? Cartea e un lucru între noi doi, dragă cititorule, dragă prietene. Cum îi spuneam aseară Roxanei?

N-am bani să cumpăr cărţi, e mai ieftin să le scriu.

Asta-i, puiule. Eu scriu, tu citeşti, el/ea să fie sănătoşi. Fuck them!

Ziceam că oricît am vrea să ne dam de pudici – Doamne, cît urăsc prefăcătoria asta! – toţi avem faptele noastre de sub plapumă. Din cînd în cînd ar trebui să ne mai gîndim la ele, să vedem ce e cu noi, cu cel de

alături, cu cel care ne e alături de o viaţă sau de-o zi sau de o oră, să ştim şi noi de ce facem ceea ce facem, cine sîntem cu adevărat. Am mai zis eu undeva că de-abia în pat sîntem cei adevăraţi, sîntem noi, aşa cum sîntem, nu cum am dori să fim, de-abia în pat putem afla dacă sîntem în stare să minţim, să trădăm, să înşelăm, să ucidem, să ne lăsăm ucişi pentru ceva sau pentru cineva... De-abia în pat aflăm cine sîntem de fapt, cine/ce se ascunde sub învelişul ăsta de carne şi sînge. În carnea şi în sîngele nostru. Printre. În loc de.

De-aia scriu eu romane, nu jurnale. Romanele sînt exerciţii de sinceritate, jurnalele sînt... Nu ştiu. Cred că am vrut să scot o formulare de-aia pe care să şi-o noteze în caiete/agende/jurnale cititorii ca mine, o frază care să apară mai apoi ca motto la începutul unei cărţi a vreunui scriitor care crede că are ceva în comun cu mine sau, de ce nu?, al următoarei mele cărţi sau poate chiar al acesteia. De cîte ori mă gîndesc la jurnalele publicate, îmi amintesc de tabloul de nuntă al bunicilor mei, în care ea avea la gît un colier de perle. Bunica mea n-a avut niciodată un colier de perle. Dar aşa i s-a părut fotografului că e mai frumos.

(Mai ştii? Frumuseţea aia în numele căreia minţim, înşelăm, ne batem joc...)

(Dacă o să-mi public vreodată jurnalul, se va chema *Colierul de perle al bunicii.*)

Ce să admirăm: un măr strălucitor despre care nu ştim dacă n-o fi cumva viermănos, sau unul despre care nu ştim cum arată, dar ne topim de plăcere simţindu-i zeama pe limbă şi pe cerul gurii?

Ah, limba! Ah, cerul gurii! Ah, futu-i!

Întrebare ipocrită, ca şi aia cu aruncatul pietrei...

(*De-abia în pat ieşim din jurnal şi intrăm în roman*. Ce zici? Ăsta să fi fost enunţul pe care-l căutam?)

Speculaţii, nu? Toţi ne pricepem la ele. Mai ales cînd vorbim despre vieţile altora.

Numai că, la Pucioasa, viaţa mea a fost.

(„Numai viaţa mea va muri pentru mine-ntr-adevăr, cîndva.“)

Ea, viaţa mea, m-a dus acolo, ea mi-a băgat-o pe Ema în pat şi pe mine în ea

(— Chiar nu se putea să nu fii vulgar?

— Vulvar...)

dotîndu-mă cu gesturile din trusa **Bărbat singur în patul căruia s-a nimerit o femeie**.

Eram un bărbat singur şi în patul meu nimerise o femeie. Nimerise... Vai, ce surpriză! Nu ştiu cum să spun asta, mă Henry, ca să înţelegi ironia cuvintelor... Noi, românii, n-avem semne de punctuaţie, ca spaniolii, de pildă (uite cum vorbesc cu vorbele ei!), ca să marcăm aşa ceva. Tu te-ai descurca mai bine, probabil, ai spune una de-aia de-a ta

(— „E minunat să-ţi regulezi propria nevastă ca pe-un cal mort“ e bine?

— E bine. Mersi)

pentru care te urăsc femeile şi te invidiază bărbaţii...

Precizare: te urăsc femeile false şi te invidiază bărbaţii falşi. Pentru că cine se poate simţi mai bărbat citind aşa ceva?! Şi mie mi-a plăcut, ştii doar că mi-am notat-o, de-aia o şi ţin minte, dar am admirat cuvintele tale, de pe poziţia colecţionarului de cuvinte, propoziţii, fraze, iar nu a bărbatului. Ca bărbat te urăsc. Eşti cel mai vulgar, cel mai insensibil, cel mai... Mare rău mi-ai făcut tu mie, bărbatului din mine, mă Henry. Cred. Cred că, de cînd te cunosc, ceva la care am ţinut tare mult, ceva pentru care eram mîndru de mine, mă iubeam chiar pentru asta, a început să moară, ca toate lucrurile bune, încet şi pe-ndelete. Iar acum, cînd mă gîndesc la acel ceva, nici nu mai ştiu dacă l-am avut vreodată sau a fost doar în cărţile pe care le-am scris, în personajele în care am pus proiectul de bărbat care mi-aş fi dorit să fiu. Cîndva ziceam (cînd? cui?) că scriitorul Michael Haulică este bărbatul care mi-aş dori să fiu. Am impresia că m-am ajuns din urmă. Am impresia, acum, că sînt ceea ce mi-am dorit. Şi tare nu-mi place, tare nu-mi place, mă Henry, pentru că scriitorul Haulică se foloseşte de cei pe care-i iubeşte – sau, cel puţin, aşa zice el, că-i iubeşte, şi poate are dreptate Sara Blu cînd îmi spune că eu nu iubesc, eu nu mă îndrăgostesc, eu mă montez doar, iubind îndrăgostirea, plăcîndu-mi starea de îndrăgostit, starea aia care mă face creativ, care îmi pune cuvintele în mişcare şi... da, mă, poate chiar aşa o fi, pentru că... Ştii ce? Pînă şi aia mică, Roxa-Doxa, pînă şi ea mi-a spus odată

Cred că cel mai rău mă necăjeşte uneori gîndul că tu ai decupat din mine atît cît ţi-a plăcut ţie, şi în continuare pari să nu vrei să ştii decît de acea parte a mea care corespunde unui tipar existent în mintea ta. Adică din Roxana „cea adevărată“ pari a ignora uneori ce depăşeşte marginile tiparului ăluia. Bunul scriitor îşi ia ce-i foloseşte de la omul real şi restul...

descurcă-se. Nu vreau să fiu rea – nu am simţit prea des chestia asta, un fel de constrîngere de a fi Roxana din mintea ta şi nu altceva cînd sînt cu tine într-un fel sau altul, chiar şi atunci cînd îţi scriu; nu e grav. Cred că-mi place Roxana din mintea ta, dar uneori mi-e greu să concurez cu ea...

Da, scriitorul Michael Haulică se foloseşte de femeile de care se îndrăgosteşte (sau nu), el nu mai face dragoste cu ele, el le scrie, nu le mai atinge cu mîinile, cu buzele, cu ochii, el le îmbrăţişează în cuvintele lui, în momentul în care sărută un şold el nu se mai bucură de minunea asta firească, umană, buze fierbinţi pe şolduri fierbinţi ci, undeva, într-un colt al memoriei lui, el aliniază frumos cuvintele care înmagazinează în ele textura pielii, temperatura, culoarea, forma, înfiorarea, suspinul, mirosul, gestul de răspuns, scriitorul Haulică de mult nu mai face dragoste, doar scrie. Cu degetele, cu buzele, cu limba. El fură toate astea de pe pielea femeilor pe care le „iubeşte“ şi le ascunde în memoria lui, le pune-n pixul cu care scrie.

Aici însă, înlăuntrul lui, e tare pustiu. Şi iar îmi amintesc asta:

Dar unde-s mîngîierea, muşcătura
Ce mă chemau să-ţi spun, să-ţi dau, să-ţi fac
Şi unde-s dragostea şi ura
Şi moleşeala-aceea fără leac?

*

Numai că, acum, spun aceste cuvinte ca din mijlocul unui deşert în care niciodată nu se va înălţa un Las Vegas... Da. Ubi sunt...?

Era iarnă cînd am înţeles asta, toate lucrurile fundamentale din viaţa mea s-au întîmplat iarna: naşterea, căsătoria, naşterea primului copil, întîlnirea cu Sara... Poate pentru că nu-mi place acest anotimp, poate pentru că îl percep ca pe o închisoare, pentru că mi-e frig, pentru că sînt crispat, pentru că mereu vreau altceva... Iarna vreau să schimb lumea. Clima. Anotimpurile. Timpurile.

Venisem de-o vreme de la Pucioasa, cînd am primit un telefon de la Ema. Nu era primul telefon pe care mi-l dădea după week-endul petrecut în casa de-acolo. Dar bănuiesc că impresiile s-au adunat zi de zi, era un puzzle de terminat, iar cînd s-a terminat...

— Nu merge, nu cred ca va merge. Poate că ştiu de mult asta, de fapt, cred că în felul tău mi-ai dat de multe ori de înţeles că nu va ieşi nimic, poate doar eu am fost cea care a insistat, care chiar a vrut să fie ceva între noi doi. În fond, nici nu ştiu prea multe despre tine. Poate tu ai o iubită pe undeva, poate că eu nu sînt decît un interludiu, un... Ce sînt eu pentru tine?

— ...

— Taci. Vezi? Nu merge. N-a mers niciodată. Ca să iubeşti pe cineva nu ajunge numai să vrei.

Ca să fiu cu tine nu ajunge numai să te iubesc. *Sara. Mai tîrziu. Vara. Toamna.*

— Te-am iubit foarte mult, dar acuma s-a terminat. M-am gîndit bine la ce s-a întîmplat în ultimii ani şi cred că e timpul să punem punct poveştii ăsteia. Weekendul ăla a fost minunat, a trebuit să ajung la vîrsta asta ca să trăiesc nişte lucruri... Dar nu merge.

— *Unde este cel pe care l-am cunoscut cu mulţi ani în urmă?*

— *Acolo, în anii ăia, probabil. O fi rămas pe drum.*

— *Nu cred. L-ai alungat din existenţa ta. De ce? De ce îi refuzi ieşirea la lumină? Sau poate greşesc eu.*

— *S-ar putea să fie aşa. Poate n-am avut cui să-l arăt. Sau l-am arătat şi nu l-am arătat cui trebuia, apoi am renunţat şi-acum chiar dacă aş vrea să-l mai arăt nu-l mai găsesc.*

— Unde ţi-e tandreţea, Mihai? Unde ţi-e...? Nu ştiu. Au fost două nopţi de sex. Nu de dragoste. Sex. Sex de-ăla chior, sec, incolor, inodor, fără gust... Or, eu voiam dragoste, Mihai, eu asta căutam lîngă tine, în patul tău. Dragoste, mă-nţelegi? Ştii despre ce vorbesc? Cunoşti termenul?

Am înlemnit. Nu pentru că mă părăsea. Relaţia noastră nu era de aşa natură încît unul să-l părăsească pe celalalt. N-a existat un „noi“. Pe mine m-a amuţit percepţia ei, şi mai ales posibilitatea (mare! enormă!) ca totul să fie adevărat. Şi, dacă vreau să fiu cinstit cu mine, măcar cu mine, măcar acum, ar trebui să recunosc că totul chiar ERA ADEVĂRAT.

Şi au năvălit peste mine nopţile şi după-amiezile în care m-am culcat cu alte femei, mecanica amorului, gesturile de atunci, şi descoperirea,

uluitoare, înfiorătoare, de-aia de *take my breath away*, că nu mai ţin minte nimic, că n-a mai rămas nimic în urma lor,

că nu mai ştiu ce gust avea pielea lui Dante,

că nu mai ştiu cum mirosea părul Melissei,

că nu mai ştiu dacă Roxana gemea, striga, suspina, da, ştiu că mi-a spus „îmi daţi voie să...?“, ştiu că mi-a spus „nu-mi place cînd mă pupaţi acolo“, dar cum erau ochii ei?, nu cum se uita la mine, ce culoare aveau, CE CULOARE AVEAU, Doamne, Dumnezeule, nici asta nu mai ştiu, ce culoare aveau, ce culoare aveau, măcar atît, ce culoare aveau ochii femeii de care eram îndrăgostit, ai femeii pentru care mi-am riscat viaţa, mi-am trădat prietenii,

că nici macar despre Mordelia nu mai ştiu decît lucruri exterioare, din afara emoţiilor...

Doar de Ravi îmi amintesc, doar gustul ei, mirosul ei, suspinul ei, doar astea le ştiu de parcă tocmai m-am desprins din braţele ei... Şi nici de asta nu mă mai bucur, cine ştie de ce ţin minte, poate pentru că am scris despre Ravi de atîtea ori, am scris atîtea pagini, de parcă aş fi vrut să-mi notez tocmai ca să nu uit, să fiu sigur că voi ţine minte, să-mi pun cuvintele la păstrare, să le am mai încolo, cînd va veni vremea să trăiesc din amintiri, dacă nu va fi venit deja, că prea nu mai trăiesc, că prea despre asta e vorba, că prea nu mai sînt în stare de nimic decît să-mi aduc aminte cum era cu Ravi.

Cum era Ravi...

Pentru cine nu ştie, pentru cine încă n-a aflat, o spun pentru a mia oară, Ravi este femeia care m-a iubit şi a plecat cu soţul ei şi cu copiii ei departe, departe, departe... Este femeia care mi-a spus „puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel“. După care a plecat. Este femeia care, timp de cîteva săptămîni, a purtat în pîntece copilul meu. După care a plecat. Este femeia care mi-a schimbat viaţa, după care şi-a luat copiii, soţul, hainele şi a plecat. Este femeia care a plecat lăsînd în urmă o altă lume, o lume în care nu ştiu ce să fac, în care sînt străin, căreia nu-i înţeleg legile, obiceiurile, tradiţiile. Ravi, femeia mea care, plecînd, a luat cu ea şi iubirea, lăsîndu-mă sărac, infirm, neom.

Aşa să fie? Stau şi mă-ntreb...

Dacă nu mai pot iubi? Dacă mi-a secat? Dacă nu mai am nimic de oferit? Nu pot să mă mint tot timpul cu Ravi... Nu pot să-mi spun mereu „nu mi-a mers pentru că încă o iubesc pe Ravi, nu mi-a mers pentru că n-o pot înşela pe Ravi“...

Ei, n-o pot! Ei-n-o-pot. Am înşelat-o pe toate drumurile, pe toate cărările...

Doar pe Sara n-am înşelat-o. Sara pe deal. Sara pe pat. Sara pe birou. Pe canapea. Sub duş. Sub masa din bucătărie. Şi-n dulap. În debara. Pe greieraş...

— Hai la agăţat.

— Hai, Sara, la agăţat. Un greieraş, ceva?

Şi ochii ei luminoşi, rîzînd a greieraşi. Eu le ziceam lolite.

Am agăţat-o într-un bar. Părul blond, prins în coadă, gîtul arcuit ca-ntr-un efort ce se voia şi pervers, şi ingenuu, braţul muşcat, supt, de parcă cineva ar fi vrut să-i sugă sîngele prin piele, sînii mici, de-abia formaţi, dar stînd parcă gata să explodeze, puful blond de pe burtă, rombilicul de-abia legîndu-i curul de şira spinării... Era perfectă. Design ambiental. Am adus-o acasă, am spălat-o, amîndoi, toţi trei sub duş, întrecîndu-ne, eu cu Sara, să ne impunem gelul, eu cu Intesa mea, ea cu Avonul ei, învelind-o în gel, tăvălind-o, făcînd-o alunecoasă, numai bună să ne-o ia degetele la vale, la deal, printre munţi şi printre văi, să ne scape prin toate gropile, crevasele, spărturile, mai vechi, mai noi, ori chiar inexistente, noi, cu degetele noastre dezmăţate, ca ninsoarea aia din cîntecul ăla, dezmăţate şi tandre degetele noastre, apoi am pus-o pe pat, ca pe-o felie de tort, prăjiturica noastră, şarlota, frişca, ciocolata, şi ne-am repezit asupra ei ca doi varani, muşcînd din ea, trăgînd de ea, împingînd în ea, mai şi greşind, mai dînd pe-alături, muşcîndu-ne pe noi, lingîndu-ne, intrîndu-ne...

După o vreme i s-a făcut frig. Ne-am oprit cînd i-am auzit dinţii clănţănindu-i. Uitasem. O uitasem. Stătea acolo, într-un colţ de pat, mirată, uitîndu-se la noi, cu pielea ei de găină, cu ochii ei de şoricel, cu bărbia tremurîndă, mirată, uimită, nedumerită... Şi de-aia am sărit pe ea, şi de-aia am acoperit-o cu trupurile noastre, cu mîngîieri, cu sărutări, cu resturile festinului nostru, cu ce mai rămăsese, cu ce scăpase pe alături, cu rîsul ăla, rîsul ăla...

Orgasmul? Chestia aia după care rîzi ca prostul.

Bună fată! Pastiluţă. Se-obişnuise să ne viziteze. Îi plăcea. Din ce în ce. S-ar fi lăsat tocată, mici, s-o luăm cu bere.

Rîdeam pe ea. Pe greieraş...

Să revenim.

Îmi amintesc de prima noapte petrecută cu Ema. N-am putut să fac nimic, pur şi simplu nu mi s-a sculat. Am încercat, mai mult orgoliul de macho din mine a încercat, dar nimic. Ea a vrut să mă liniştească

— Nu-i nimic, se mai întîmplă, te gîndeşti la ea, nu? Ştiu că nu e uşor să-ţi înşeli soţia...

Soţia?! Pe dracu'! Am lăsat-o să creadă că impotenţa mea din noaptea aia s-a datorat mustrărilor de conştiinţă, şi nu eram departe de asta, numai că nu era cum credea ea... Am stat toată noaptea lîngă ea, prefăcîndu-mă că o ascultam, dar de fapt gîndindu-mă la Ravi. Era prima dată cînd o înşelam, şi aici intuise bine Ema, încă nu eram pregătit s-o înşel pe Ravi.

Mai tîrziu, după plecarea lui Ravi, toate au intrat pe făgaşul normal: îmi înşelam şi soţia, şi iubita, devenisem adică un bărbat obişnuit. Un bărbat normal, nu? Normal.

Paştele mă-sii de viaţă!

Sau începusem deja să scriu, terminînd cu iubirile. Dacă n-o puteam avea pe Ravi, restul femeilor nu mă mai interesau. Nu mai puteau fi decît materie primă pentru cărţile mele. Nu e prea măgulitor, nu? Pentru nimeni.

Iar acum stau şi mă gîndesc la lucrurile astea pe măsură ce scriu şi amintirile vin parcă de peste tot învăluindu-mă, încercînd să-mi confirme unele, să-mi infirme altele, că pentru mine iubirea nu mai e

singurătatea este atunci cînd iubirea nu mai e

sau, în orice caz, nu mai e ce-a fost.

Nu ştiu dacă i-am spus vreodată lui Ravi că dupa ea n-am să mai pot iubi pe nimeni, şi chiar dacă i-aş fi spus-o tot nu m-ar fi crezut, ea nu crede în cuvinte, ea crede doar în fapte (în care fapte? \n plecarea ei? asta e fapta pe care mi-a oferit-o în locul cuvintelor?), şi pe atunci existau suspinul ei şi „puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel" – ceea ce, la urma urmei, tot cuvinte erau.

Nu ştiu dacă i-am spus vreodată că iubirea mea pentru ea m-a secat, că am pus în iubirea asta tot ce aveam, toate rezervele pe care le păstrasem...

Păstrat? Ce să păstrez? De unde să păstrez? De unde mi-a venit ideea asta tîmpită? N-am păstrat nimic. Cînd iubeşti nu păstrezi. O iubisem pe

Mordelia cu tot ce aveam, nu mi-am imaginat niciodată că după ea voi mai putea iubi şi pe altcineva, că va exista un „după Mordelia". Dar uităm mereu că viaţa nu se desfăşoară după scenariul nostru, noi avem doar opţiunile. Variantele (adica a-urile, b-urile, c-urile) le stabileşte altcineva, Altcineva, a cărui existenţă, multă vreme, prea multă vreme, am ignorat-o. De-abia Ravi a fost îngerul pe care ştiu ca EL mi l-a trimis ca să-mi vestească existenţa Lui... Da, acum ştiu că există, este Prietenul meu, îl simt în cele mai mici amănunte, în amănuntele astea din care, de fapt, e făcută viaţa noastră.

M-am îndrăgostit de un înger...

Apoi am cunoscut-o pe Sara Blu şi lumea s-a schimbat. Sau poate că lumea dintotdeauna a fost aşa, doar că nu-mi dădusem seama.

Sara Blu, iubirea de dincolo de iubire.

— *Dincolo de iubire e tot iubirea.*

— Nu, Maicăl, nu. Dincolo de iubire nu mai e nimic. Dacă e să fie ceva, aici e. În iubire.

Ba da, Sara Blu, ba da. Dincolo de iubire este singurătatea...

Partea a III-a

Tentația continuă

Ne dorim atît de mult minciunile astea, că e păcat să nu avem parte de ele.

Şi după ce ele se împlinesc, după ce trăim, după, ce facem? Ne pregătim pentru altele. Ştiu eu. O, cum mai ştiu!

Nu putem rezista tentaţiei. Viaţa e o tentaţie continuă. O ispitire perpetuă. Din zorii fiecărei dimineţi în care ne trezim, ne spălăm ochii de visele nopţii, ne simţim datori să cădem în ispită. În ispita trăirii. În ispita căutării unui loc în care să nu miroasă, să nu mai miroasă a tei plouaţi. De-aia ne învîrtim mereu printre oameni, de-aia nu rămînem dracului între cei patru pereţi ai liniştii noastre şi ne aruncăm cu capul înainte, inconştienţi, da, inconştienţi, pentru că ştim, ŞTIM, că totul nu e decît suferinţă şi regret şi deşertăciune.

Ce-au însemnat toate femeile astea care au fost? Ce vor însemna toate cele care vor mai fi? Nimic. Pentru că nu luăm cu noi decît amintirea singurătăţii. Toate celelalte rămîn în amintirile celorlalţi. Care, la rîndul lor, nu vor pleca de-aici decît cu amintirea singurătăţii lor.

Şi-atunci, de unde ideea asta a competiţiei, a eternei concurenţe între oameni, între bărbaţi şi femei? Omul a ieşit la vînătoare întru continua, veşnica sporire a colecţiei de trofee, oricum le-o zice: femei/bărbaţi, copii, bani... În fiecare zi punem cărămizi în zidul care nici pe departe n-o să rămînă ca o operă de artă, nici pe departe, el n-a fost şi nu va fi, în final, decît zidul încarcerării noastre, zidul de lucruri mărunte care, de vom avea curaj, de vom avea suficient curaj, ar trebui să recunoaştem că, de fapt, nu face nimic altceva decît să ne despartă de ceilalţi, nicidecum să ne apropie, nicidecum să ne contopească pe toţi într-o materie pe care de mici am fost învăţaţi s-o numim viaţă. Şi, la rîndul nostru – deşi ştim că nu-i aşa, deşi ne-am fript de o sută şi-o mie de ori cu asta, ne învătăm şi copiii să şi-o dorească, s-o vîneze...

Unii îşi părăsesc copiii în momentul în care îşi dau seama, înţeleg că nu-i mai pot minţi. Căci... ce naiba altceva facem atunci cînd le vorbim despre frumos, despre adevăr, despre iubire? Care frumos? Care adevăr? Care iubire? Despre singurătate ar trebui să le vorbim copiilor noştri, pentru singurătate ar trebui să-i pregătim, pentru că binele, frumosul, adevărul şi dragostea le vor învăţa şi singuri... În clipele în care nu plouă. În orele şi zilele în care nu miroase a tei plouaţi.

Cuvintele trag după ele întîmplările. Ştiu asta. Am mai spus-o. Şi-acum...

Obsesia pe care am făcut-o pentru singurătate cred că a chemat-o spre mine. Tocmai acum, tocmai acum cînd am început să mă tem de ea.

Era o vreme în care tot ce-mi doream era să fiu singur. Acum sînt singur şi nu-mi mai doresc asta. Cînd sîntem tineri bravăm, vrem tot ce nu avem, tot ce ne provoacă, tot ce-i şochează pe ceilalţi. Cu vîrsta, numărul lucrurilor care ne sperie sporeşte şi poate de aceea ne dorim din ce în ce mai puţine...

— Ai grijă ce-ţi doreşti...

Unde era atunci Sara, Sara Blu, cînd îmi doream singurătatea, ca să-mi spună toate astea? Unde? Pe cine iubea? Cui îi spunea vorbele ei adevărate, mereu adevărate, cine se bucura de ele sau, dimpotrivă, nu le băga în seamă, trecînd peste ele cu zîmbetul superior al bărbatului – vorbe de muiere! –, cine? Cui îi scria ea poveşti şi romane şi e-mailuri, cui îi dădea ea telefoane întrebînd cu vocea aia a ei speriată (de singuratate? de mirosul teilor plouaţi?), tremurîndă: eşti supărat? Eşti supărat pe mine? Cu cine şi-o trăgea, cu cine se mîngîia, cine-i frămînta rombilicul atunci, înainte să afle măcar că-l are, că există?

Mi-e teamă de singurătate. Singurătatea mă face nesigur. Mă face să nu am pentru ce mă trezi dimineaţa, să nu am pentru ce mă da jos din pat. Singurătatea mă face egoist, rău, meschin. Şi toate astea vin după mine şi în scurtele mele evadări, şi atunci nu ştiu să mă port cu oamenii, cu copiii mei, cu femeile de care mă îndrăgostesc (dacă îndrăgostire e aia şi n-o fi doar îndrăgosteală). Sînt egoist şi rău şi meschin, gîndindu-mă numai la mine, la cum să prelungesc cît mai mult orele, zilele alea, ca să nu mă întorc iarăşi între pereţii (reci, prea reci) trupului meu, înăuntrul minţii mele. Poate că, de fapt, de-aia şi joc atît de des, din ce în ce mai des parcă, rolul îndrăgostitului, să mai rămîn măcar o zi fără mirosul teilor plouaţi (care parcă face parte din fiinţa mea acum, se ţine după mine ca un roi de fluturi galbeni) pe mîini, pe gît, în nas şi în urechi, să mi-o mai trag o dată şi încă o dată, să mai uit de mine, crezînd poate (amăgindu-mă) ca dragostea îl face pe om generos şi bun şi blînd...

Pe dracu'! Dragostea te face şi mai egoist, şi mai rău, şi mai... De unde-aţi scos-o pe-asta cu frumos-şi-bun-şi-blînd, cînd singurul lucru pe

care-l avem în cap e tocmai să mai prelungim clipa, ora, ziua, să ne-o mai tragem o dată?

Ha! Dragostea te face frumos şi bun şi blînd... Ce chestii pot spune!

Ziceam bine: ne dorim atît de mult minciunile astea, că e păcat să nu avem parte de ele. Şi pentru a le avea, fie şi limitat în timp, fie şi rar, sîntem în stare de orice. Minţim, furăm, înşelăm, ne lepădăm de toţi şi de toate, de parcă nu tot noi am fi muncit să le adunăm, să le agonisim – fireşte, prin alte minciuni, hoţii, înşelătorii...

Cînd ameninţarea se trezeste zilnic o dată cu tine şi se culcă o data cu tine, ba chiar te urmăreşte şi în vis, îţi vine s-o pui chiar tu în aplicare. Ca să scapi.

Dar, pînă să ai destul sînge în tine ca să faci asta, trăieşti. Adică mănînci, bei, te fuţi, faci bani.

Pentru că tentaţia vieţii este continuă.

Băi! Dacă am mierlit-o? Dacă-i adevărat ce zicea Cărtărescu ăla, că, după patruzeci de ani, dacă nu te doare nimic cînd te trezeşti dimineaţa înseamnă că ai murit în somn? Aşa să fie? Că prea în fiecare zi merg la acelaşi birou, fut aceeaşi femeie, stau pe aceeaşi stradă, tot fără maşină, tot fără bani... Dacă repet mereu şi mereu acelaşi vis? Dacă am murit în somn, în visul ăsta, şi asta-i tot ce-o să mai am vreodată? Nu puteam să mor dracului în visul ăla în care i-o trăgeam Claudiei Schiffer?

Acum miroase a tei plouaţi, Kronin?

— Nu simţi? Nu simţi?

S-a ridicat, a luat banii, i-a pus cu grijă în buzunar şi a plecat. Îmi povestise destule, pleca să mai trăiască puţin. Tentaţia...

În urma lui, mirosul de tei plouaţi, ca un roi de fluturi galbeni, ca o mantie, hlamidă, sau ce-o fi fost...

Partea a IV-a

Pasaj de trecere

Magazinul cu scrisori de-a gata apăru din nimic, din întunecimea pasajului, după ce-am coborît scările. Am trecut de nu ştiu cîte ori prin pasajul ăla şi niciodată nu l-am observat. Nu-mi fac cumpărăturile din pasaje, din ganguri, folosesc pasajele pentru a ajunge pe trotuarul celălalt, pentru a ajunge pe peronul metroului, pasajele nu fac parte din harta pe care o port şi eu, ca orice om, undeva în praful aşternut pe pantofi, în imagini răzleţe suprapuse peste alte imagini, binecunoscute, ale drumurilor zilnice. Sînt doar pasaje de trecere, legături ale trecutului cu viitorul. Ce am fost, de ceea ce vom fi. Clipe. Nimeni nu-şi încarcă memoria cu femeile de-o oră, cu numele cofetăriei în care bea o răcoritoare cînd afară sînt 40 de grade, cu scîrboşeniile de pe pereţii toaletelor publice, cu magazinele din pasajele de trecere...

Corina mă trimisese aici, n-am crezut nici o iotă cînd mi-a pomenit de magazin prima dată.

— Du-te, tu, de-aici! Care magazin de scrisori? Trec în fiecare zi prin pasajul ala, nu se poate să tot trec pe-acolo şi să nu-l văd...

Dar el, magazinul, exista. Era în faţa mea, după geam, trei metri lungime şi unul jumate lăţime, era acolo, fără firmă, fără nimic care să atragă atenţia. O uşă banală, toată numai geam, o vitrină mare cît peretele, mă simţeam ca în faţa unui acvariu şi poate chiar eram, poate chiar eram...

Pereţii erau plini de petice de hîrtie, nimic spectaculos, putea fi orice, părea un magazin de felicitări, dintr-alea în care oamenii intră doar de Paşti şi de Crăciun, eventual de 1 martie.

Mi-am făcut curaj şi am intrat. Curaj? Curaj îmi trebuia?

„Ce tîmpit, să mă iau după Corina! Ce-o fi fost în capul meu, c\lţi?“

Corina, cu veşnicele ei aranjamente. Gata oricînd să-ţi facă lipeala cu o gagică mişto, frumoasă, deşteaptă, divorţată şi cu doi copii, evident! Ca să le ai pe toate. Să-ţi umple inima de.... de...

My heart is full...

nu mai ştiu în ce film am dat de replica asta. Sau ea a dat de mine şi mi s-a-nfipt în memorie – abuziv, zic eu – poate exact în locul în care aş fi putut memora magazinul ala de scrisori. Scrisori gata scrise. Gata de expediat.

Am intrat.

Nu, n-a fost atît de simplu. M-am tot învîrtit prin faţa geamului – nici nu ştiu dacă i-aş putea spune vitrină, pentru că o vitrina are un alt rol, acela

de a arăta, de a expune... Geamul ăla nu arăta nimic. Dar sugera. Îţi stîrnea imaginaţia. Îţi spunea că şi tu poţi, că şi tu ai putea...

Am privit o vreme prin el, spionîndu-i întrucîtva pe cei dinăuntru.

Proprietarul era un tip pe jumătate chel – cu fruntea înaltă, cum aveam să aflu că-i plăcea să zică –, cu ochelari cu ramă metalică, cu o barbă albă-albă, deşi nu părea trecut de 50 de ani, îmbrăcat mereu ca scos din cutie, în fiecare zi avea altă cămaşă, altă cravată, alt costum – aveam să aflu asta cu timpul, cum aveam să aflu şi că mirosea bine, tare bine, mă nimerise, era chiar Aqua di Gio, ştiu mirosul, avusesemşi eu cîndva, cîştigasem nişte bani în plus şi m-am şi grăbit să mi-l iau, ce era să fac şi eu cu nişte bani în plus decît să-mi iau un parfum, un parfum scump!, dar de prea multă vreme tînjeam după el...

Clienţi nu erau prea mulţi în seara aceea, nici n-aveau unde intra prea mulţi. Am stat o vreme să-i urmăresc, să vad ce fac, cum se comportă, care sînt regulile, pentru că prietena mea Corina nu-mi spusese nimic altceva decît

— Du-te, intră, casca ochii, pătrunde-te de atmosferă, află, află...

Ce? Ce puteam să aflu într-un magazin cu scrisori de-a gata?

De fapt, ca să fiu cinstit, mi-a zis altceva:

— Mă băiatule, tu ai o problemă de comunicare. De comunicare directă. Tu nu eşti în stare să comunici cu oamenii, să le spui ce vrei, ce simţi. Iar femeile, dragul meu, femeile vor să li se vorbească, să fie alintate, aburite, să li se spună minciunele în care să creadă, şi ai să fii uimit de cîte e în stare să creadă o femeie, o femeie cu vise mai ales, o femeie cu vise care nu s-au prea împlinit, în ciuda unei experienţe destul de... bogate, temeinice, nu ştiu cum să zic ca să înţelegi exact ce vreau să spun. Voi, bărbaţii, cum auziţi de una care şi-a pus-o cu mai mult de 3-4 tipi, o şi consideraţi curvă. Nu, nu curvă în sensul ala dispretuitor, nu... Disponibilă doar. „Se fute?“ – e întrebarea pe care v-o puneţi mereu unii altora, de cîte ori faceţi cunoştinţe noi, de cîte ori le povestiţi prietenilor despre ele. Se fute? Că aia vă interesează, doar aia... Sau, în orice caz, în primul rînd, aia... Sau la început aia...

— Corina, nu... Ştii bine ca eu nu...

— Da, da, sigur, puiule, tu eşti altfel, cum de-am uitat? Scuză-mă ca te-am băgat la grămadă, sigur că tu eşti altfel, toţi sînteţi, în felul vostru – ciudat! ciudat fel! – altfel.

— Ce dracu' te-ai ambalat aşa? Te-am supărat? Am zis ceva ce nu trebuia?

— Nu, n-ai zis nimic, ce să zici?! Doar că stam aici de vreo două ore şi nu-mi vorbeşti decît de nu ştiu ce fufă pe care ţi s-a pus pata şi căreia vrei să i-o tragi. Şi-mi spui asta mie!

— Corina, n-am vrut să... Zău, te rog... Tu m-ai întrebat, tu ai vrut să ştii amănunte...

— De ce dracu' aveţi voi impresia că ne interesează femeile la care visaţi chiar şi în clipele în care sînteţi băgaţi pîna la coate, pîna la gît, în noi? De ce, dacă ne culcăm cu voi, trebuie să fim şi confidentele voastre? Lada voastră de gunoi în care să vă vărsaţi toate mizeriile... Astă-iarnă mă îndrăgostisem de unul, de ochii lui trişti, de aerul lui dezorientat, şi ce crezi că aflu într-o bună zi? Bună să fie pentru toate alea care-or mai face ca mine... Nenorocitul i-o trăgea cumnată-sii. Mie-mi plîngea pe umăr şi el o regula pe cumnată-sa. Asta era marea lui tragedie. Mi-a plîns o noapte întreagă pe umar, pe buric, pe şolduri, peste tot pe unde-a ajuns cu ochii şi cu gura, povestindu-mi cum era ea, ea, zîna zînelor, sora neveste-sii. Mă lingea-n cur şi zicea ce cur are păpădia mea, mă călărea ca pe Steaua Nordului în cursa de steeplechase, cu obstacole, cu figuri, cu întoarceri şi răsuciri, şi-mi zicea ah, ce bine se fute iepuraşul meu, îmi băga limba-n gît luîndu-mi la numărat amigdalele şi-mi zicea dup-aia ah, ce bine sărută libelula mea... Fir-ar al dracului cu grădina lui zoologică şi cu insectarul şi cu ierbarul lui! Înţelegi? O noapte-ntreagă! De ce-a trebuit eu să-i suport toată mizeria aia revărsată din el, din prea-plinul lui, din dragostea lui care dădea pe dinafară... Da, dădea pe dinafară ca dintr-un hîrdău cu vomă.

— Corina, Corina, linişteşte-te, eu nu...

— Da, sigur că da, ne-am lamurit deja cu asta, nu?

— ...

— Ascultă, mă, tu chiar nu te-ai gîndit niciodată că s-ar putea să fiu un pic, măcar un pic, îndrăgostită de tine? Şi că toate confidenţele tale mă dor? Cît de puţin...

— Dar tu m-ai încurajat să-ţi povestesc, tu m-ai întrebat cum e ea, ce naiba?! Cum ai vrea să-ţi spun fără să-ţi spun?

— Sigur că te-am încurajat să-mi spui, sigur că te-am întrebat! E normal să vreau să ştiu cum arată, cum gîndeşte, ce-ai găsit tu la ea şi la mine nu... Sînt geloasă şi eu... Sînt om. Sînt femeie...

— Şi ploieşteancă. Ai uitat că sînt ploieşteancă, Năică?

Eu, maimuţărind-o. Şi ea:

— Du-te-n mă-ta!

după care a rîs, a sărit cu pumnii pe mine, m-a încălecat, mi-a închis gura.

Am întors-o atunci (ca la Ploieşti? vezi bine!), am scăpat. Am făcut amor ca-n vremurile bune (friendly fuck), apoi mi-a povestit despre magazinul de scrisori.

Corina, prietena mea. Curina.

— Trimite-i scrisori. Dacă nu găseşti nimic care să-ţi placă printre cele scrise, poţi da comandă. Costă mai mult, dar face, crede-mă.

— Cine le scrie? Au contracte cu scriitori, de unde...?

Corina tăcea. Căuta în ea un răspuns pe care să fie sigură că-l voi înghiţi? Se gîndea deja la altceva?

— Cine le scrie?

am repetat întrebarea. S-a uitat în sus, spre tavan, şi am crezut că încearcă să-şi amintească ceva, un amănunt, un nume, nu m-am gîndit că şi ăla putea fi un răspuns. Era?

*

Am stat o vreme privindu-i prin geam pe cei cîţiva clienţi care răsfoiau scrisorile prinse pe pereţi. Citeau cu atenţie, urmărind fiecare cuvînt, buzele lor rostind acele cuvinte, ca pentru a le învăţa, ca pentru a se obişnui cu ele, pe unele chiar reuşeam să le desluşesc, erau pătrunşi de înţelesurile pe care cei ce scriseseră acele scrisori le îngropaseră în ele, sau poate nu de îngropat era vorba, ci de trimis, de transmis altora, cuvintele, cuvintele...

M-am încurcat, nu mai ştiu ce voiam să spun, dar recunoaşteţi şi voi că totul era aiurea în povestea asta. De ce-ar vrea cineva să cumpere scrisori gata scrise? Ce să găsească în ele? Cui să le trimită? Sau poate că nu de trimis era vorba...

Să fi fost doar plăcerea lecturii? Erau, scrisorile alea, fragmente de carte, dar mult mai autentice decît romanele din librării? Erau cărţi pe care, comandînd scrisori în magazinul acela, le putea scrie oricine?

Oare am fi mai fericiţi dacă am găsi mereu pe cineva care să poata exprima în cuvinte ceea ce avem pe suflet? Să ne scrie romanul vieţii? Viaţa mea e un roman, toţi am spus asta măcar o dată...

E frumos să citeşti scrisorile lui Kafka, ori pe-ale lui Durrell... Dar ce mult mi-ar plăcea sa le pot citi, cu aceeaşi bucurie, pe-ale mele!

Da? Asta să fie? Asta căutau toţi oamenii aia acolo? Exista acolo cineva care să gîndească pentru ei, să spună cuvinte, să re-creeze lumea? Cineva care ştia cuvintele de început? Care să facă lumea să existe? Să dainuie?

Am intrat.

Am simţit privirile celor trei-patru clienţi lipite de mine. De faţa mea, de hainele mele cumpărate de la Steilmann, de after-shave-ul meu Gentleman by Déesse. Reflex, mi-am strîns pleoapele, m-am închis, avusesem senzaţia că toţi cei de-acolo vor să-mi intre prin ochi. Am strîns pleoapele într-un gest de apărare, ca o primă lege a oamenilor, asemănătoare cu una dintre legile roboţilor scrise de taica Asimov, sau de John W. Campbell, dar ce mai contează cine a formulat-o, important e ca s-a publicat, că a apărut, că lumea a aflat de ea etc. Nu erau nişte gînduri care să-şi aibă locul tocmai acolo, într-un magazin de scrisori de-a gata, ai căror autori erau incerţi, cel puţin pentru noi, clienţii...

Atunci nu eram decît un bărbat de 45 de ani căruia începuse să-i fie teamă de singurătate.

Sau poate de îngeri...

De mirosul de tei plouaţi.

Ca orice om aflat pentru prima dată într-un magazin, m-am apropiat şi eu de locurile unde era expusă „marfa“, căutînd-o, atingînd-o, răsfoind-o – în acest caz.

Hîrtie albă, scris de mînă, nehotărît, cînd drept, cu litere rotunde, bine conturate, cînd aplecat înspre dreapta, cu litere alungite, ovale, cu două feluri de d-uri, cu două feluri de s-uri, cu semne noi – s-ar putea spune – pentru combinaţii de două litere, topite unele într-altele. Împreunate. Împletite. Încîrligate.

Bună dimineaţa, floarea mea dragă,

M-am trezit dimineaţă şi tu nu erai şi am avut (am) impresia că mi s-a luat ceva, că am pierdut ceva pe timpul nopţii.

Nu ştiu dacă te-am visat, nu ştiu dacă m-am trezit cu tine în gînd, dar acum mă gîndesc la tine, ca de fiecare dată cînd fac ochi, cînd încep să mă gîndesc la ale lumii, la ce înseamnă lumea pentru mine.

Bună dimineaţa, fată frumoasă. Să ai o zi luminoasă ca ochii tăi. Să-ţi fie bine, chiar dacă binele ăsta n-are legătură cu mine, chiar dacă binele ăsta va avea legătură cu altcineva, cu altul. Eu ţi-am spus „femeia cu o mie de amanţi“ şi mă doare de fiecare dată cînd îmi vin în minte cuvintele astea, îmi par rele, cu mine, cu tine, de fiecare dată mă doare, poate pentru că ele sînt o dovadă – chiar şi închipuită – că lumea nu este aşa cum ne-o dorim noi, ci aşa cum este ea rînduită să fie. Uneori dorinţa noastră coincide cu dorinţa LUI, şi atunci numim asta fericire. Ştii ce scrie în dicţionar la cuvîntul fericire? Ştii tu care este definiţia fericirii? Iat-o: „Stare de mulţumire sufletească intensă şi deplină“ (DEX, 1975, p. 330, cuvîntul cu numărul 18.667). Ei? Ce zici? „Intensă şi deplină“... Au uitat să spună şi „de scurtă durată“. Eh! Academicieni şi ei... Nemuritori, adică. Pentru ei, toate sînt eterne.

Voiam să-ţi spun că aseară, cînd mi-ai spus că, în timpul filmului, ai vrut să-ţi pui mîna pe mîna mea („dar am renunţat, m-am gîndit să nu te deranjez“), era să-ţi zic că şi eu am vrut să fac asta (dar am renunţat, m-am gîndit că cine ştie ce-o să crezi – ce-ai fi putut crede?! Că am vrut să te iau de mînă. Că era un gest tandru. Ce altceva?! –, că e aiurea, că nu pot face asta cu tine, că teama de NU e mai mare decît... decît... N-am vrut să pierd şi ceea ce aveam – cred. Era o mică laşitate pe-acolo...). Ţi-am spus că „da, sigur, nu ştiu cum aş mai fi putut vedea filmul“, sau cam aşa ceva, o replică aiuritoare, cuvinte care voiau să ascundă, de fapt, mai mult decît să expună, pentru că... Sau poate că încercau, pur şi simplu, să spună adevărul.

Care adevăr? Cum care? Ăla pe care l-am simţit cînd, de vreo două ori, coatele noastre s-au atins, sau nici măcar, cămaşa mea, bluza ta, ele s-au atins, dar am simţit fiorul, am simţit cum se ridică părul pe braţele mele, am simţit cum mi-o ia respiraţia la fugă, cum mi se blochează muşchii, cum cotul meu nu se poate dezlipi de al tău şi nici nu voiam să se dezlipească, nu voiam, nu voiam, şi, într-adevăr, nu ştiu ce am văzut în clipele alea, nu ştiu ce aş mai fi văzut din film dacă ţi-ai fi pus mîna pe mîna mea. Sau poate, dimpotrivă, ar fi fost ceva clar, un lucru bine definit, care nu m-ar fi distras de la văzutul filmului, de-abia atunci l-aş fi putut vedea liniştit, relaxat, pe cînd aşa, în povestea cu coatele care s-au atins (cît de întîmplător?) eram concentrat ca un hoţ care-şi bagă mîna într-un buzunar străin, ca nişte degete care numără banii din buzunarul altuia... Voiam să

fiu acolo, să fiu pregătit, să nu pierd momentul, clipa, istoria... Dacă ar fi fost să fie.

Visez, încă visez să vedem un film împreună, să stăm lungiţi în pat, să te ţin în braţe şi să ne uităm la film.

Cît o să mai visez asta?

Nasol, Roxa-Doxa, nasol ce se întîmplă cu noi sau, cine ştie?, poate asta-i frumuseţea relaţiei noastre (pseudorelaţiei, cum ziceai tu cîndva). Că sîntem şi nu sîntem. Că are fiecare viaţa lui, dar uneori tînjim după ceva ce s-ar putea numi „viaţa noastră", şi atunci cînd se întîmplă ca ea să existe ne e atît de bine, atît de bine, încît mă întreb...

Mă întreb, şi atunci totul se năruie. Cuvintele, aceleaşi cuvinte care construiesc lumea, pot s-o şi spulbere. Ştiu că între noi nu există şi nu poate exista ceva (era să scriu „nimic", dar ar fi fost prea mult, nu?). Mi-ai spus asta de-atîtea ori şi în atîtea feluri... Am început pînă şi eu să mi-o spun... Dar e suficient să te vad, să fim cîteva ore împreună, şi totul învie din nou. Uneori îmi spun „şi nu-i păcat să pierdem ce avem?". Uneori îmi răspund „da, e păcat. Pentru că tare bine mai e cu tine, Roxana, floarea mea dragă". Alteori mă întreb „de fapt, ce avem, ca să putem pierde?" şi îmi amintesc iarăşi de filmul ăla sau cartea aia în care se zicea că nu avem nimic de pierdut, iar ce am pierdut n-am avut niciodată, şi nici nu ştiu dacă ar trebui să pun ghilimele pe undeva pe-aici, pentru că nu ştiu de unde şi pînă unde, nu sînt convins nici măcar că vorbele astea le-am auzit/văzut în altă parte şi nu-s fraze de-ale mele, fraze pe care le-am scris eu şi le-au preluat alţii şi eu le-am regăsit la ei şi nu mai ştiu, Roxana, nu mai ştiu, Roxa-Doxa....

„Tu mi-ai zis Roxa-Doxa, mai ştii? Îmi place..."

Mi-am amintit şi asta şi ştiu cînd mi-ai spus-o, ştiu cum erai îmbrăcată atunci, cum miroseai, dansam, erai încălzită şi parfumul tău se amestecase cu mirosul pielii tale încălzite şi miroseai a femeie, a femeie, Roxana... Eram la o petrecere şi tu erai într-un capăt al camerei, eu în celălalt, şi era gălăgie, muzica era dată tare şi te-am sunat, te-am văzut cum ţi-ai căutat telefonul şi ţi-am văzut zîmbetul cînd mi-ai descoperit numele scris pe ecran şi apoi ochii căutîndu-mă prin încăpere, şi cînd ai dat de mine aveai lumina aia în ochi, lumina din ochii femeilor care mă iubesc, sau poate mă înşelam eu, cum m-am înşelat de fiecare dată crezînd asta, plăcîndu-mi să cred asta, vrînd să cred asta, pentru că prea voiam să fiu iubit, prea voiam să iubesc şi să fiu iubit..., te-am întrebat atunci „vrei să dansăm?", iar tu mi-ai

răspuns ca într-un film, de parcă eram personajele unui film care repeta mai tîrziu, în alt context, replici de mai-nainte, „vrei să mă ţii în braţe şi n-ai găsit alt pretext?“, reluînd o frază scrisă de mine într-o carte, cîndva, surprinzîndu-mă, şi aveai dreptate, Roxana, aveai dreptate, voiam, tare mai voiam să te ţin în braţe, tare mai voiam, aşa cum acum nu mai vreau să termin fraza asta, de parcă, dacă n-aş termina-o, ai rămîne aşa pe vecie, în braţele mele, pentru totdeauna, pentru că n-ai să mai poţi pleca, n-ai să te mai poţi desprinde de mine cîtă vreme fraza va rămîne neterminată, pentru că vei trăi la nesfîrşit în fraza asta, la nesfîrşit, cîtă vreme n-o voi încheia...

Ţi-am spus că am scris primele fraze din Roxana*? Cartea aia pe care am s-o scriu cîndva, trebuie s-o scriu, dar nu ştiu de ce tot amîn, nu ştiu de ce, pentru că mi-ar face bine s-o scriu, m-ar elibera, pentru că trebuie să mă eliberez, într-un fel, de tine... E terapia mea, scrisul.*

Uite ce-am scris, uite cum începe Roxana*, a treia carte din cvartetul melancolic, cartea despre Roxana, Roxana din mintea mea:*

Speranţa este numele unei idei fixe.

Acum ştiu de ce trebuie să scriu cartea despre Roxana. Ca să mă eliberez. Să mă desprind de ea, să nu mai sper că are să fie din nou cum a mai fost. Să pot să n-o mai iubesc. Să pot deschide ochii dimineaţa fără tristeţea de a nu o vedea. Să mă pot băga în pat fără... Da. Fără ea. Să mă pot bucura din nou de atingerea cearşafului. De plapumă. De perna pe care îmi aşez capul. De pernă, de pernă, iar nu de şoldul ei.

— Eu sînt un desen pe şoldul tau drept.

Mai ştii, Roxana, mai ştii?

Trăiesc de atîta vreme cu lucrurile astea în minte şi e atît de mult de cînd nu te-am mai văzut, de cînd nu te-am mai pipăit-mirosit-gustat...

De cînd ochii mei nu ţi-au mai văzut buricul, rombilicul...

De cînd n-am mai respirat aerul din porii pielii tale. Aerul de pe şoldul tău drept.

Roxana, Roxana, Roxana! Mă rog LUI să nu te mai iubesc. Mă rog LUI să-mi ia înapoi darul pe care mi L-a dat. Să nu mai iubesc. Să nu mai sper.

Speranţele sînt pentru cei învinşi. Învingătorii nu au speranţe. Ei înving, pur şi simplu.

Cam asta-i, Roxana, atît am scris pînă acum. Sînt cîteva luni de cînd am scris asta şi nu reuşesc să merg mai departe. Uneori mă întreb dacă vreau cu adevărat să merg mai departe. Ţi-am mai povestit despre

superstiţiile mele, despre lucrurile pe care le-am scris şi, apoi, s-au întîmplat. Poate că nici de data asta nu vreau să se întîmple ceea ce am de gînd să scriu acolo, poate că...

În fine, astea sînt problemele mele. Ori trec peste ele, ori învăţ să trăiesc cu ele.

Noapte bună, floarea mea dragă, noapte bună.

Braţe, coate, genunchi

Am rămas multă vreme cu privirea mîngîind bucata aceea de hîrtie. Era o scrisoare adresată unei femei cu nume, cu braţe, coate, genunchi, o femeie reală. Ce căuta ea, scrisoarea aia, acolo? Mă simţeam ca într-un magazin de haine second hand. Cine are nevoie de ele? Cine-şi cumpără cămăşi Ralph Lauren de la second hand şi se bucură de ele nu pentru că sînt cămăşi, ci pentru că au marca Ralph Lauren? Dar, dacă cererea generează oferta, înseamnă că şi scrisoarea aceea îşi avea justificarea ei pe peretele magazinului de scrisori, cineva va fi cerut o scrisoare către Roxana, către Roxana lui, Roxana din mintea lui, acea unică Roxana dintre miile de Roxane care existau în oraş, din zecile, sutele de Roxane care treceau prin acel pasaj, pentru acea Roxana care, undeva, în vreo garsonieră din cine ştie ce cartier, aştepta, probabil, o scrisoare prin care un el să-i spună despre emoţia pe care i-a stîrnit-o atingerea coatelor într-o sală de cinema oarecare, în timpul unui film oarecare. Sau poate nici sala nu era oarecare, nici filmul... Dacă era Patria sau Scala sau...? Daca era *Amelie* sau *Damage* sau cine mai ştie ce film pe care de luni de zile plănuiau să-l vadă împreună? De ce? Aşa, să vada un film împreună, să vadă cum e cînd stau unul lîngă celălalt şi nu se privesc, nu-şi vorbesc, nu-şi dau atenţie – pot? pot să facă asta? Va fi mai puternic filmul decît apropierea, intimitatea aceea din întunericul sălii de cinema? De unde să fi ştiut eu atunci că tocmai ăsta le era scopul, să vadă dacă pot? De unde să fi ştiut că nu fusese altul? Dacă asta au vrut, se pare că nu le-a reuşit, a fost povestea cu coatele şi... Dar de unde să fi ştiut eu că n-au mai fost şi altele, rămase nescrise în scrisoarea aia, de unde să fi ştiut eu că n-a fost un moment în care privirile lor s-au întîlnit, nu, nu pentru că fiecare dintre ei voia să vadă feţele celorlalţi, ci, pur şi simplu, fiecare dintre ei voia să-l vadă pe celălalt cum se uită la film, să-i vada chipul, să-i citească starea, emoţia, vecinătatea... Trebuie să fi fost frumoşi ochii lor, acolo, în întunericul sălii de cinema, privindu-se. Iar dincolo de privirile acelea înghesuindu-se toate amintirile lor, serile în care

fuseseră dansatori pe sîrme şi cuvintele pe care şi le daruiseră în Wireless şi gesturile pe care şi le adresaseră unul altuia cînd erau înconjuraţi de lumea care nu ştia nimic despre ei doi, el – punîndu-şi palma peste clavicula stîngă, ea – ducîndu-şi palma peste şoldul drept...

Dar astea sînt lucruri pe care le ştiu acum, după ce toate astea au fost scrise, dupa ce cuvintele le-au făcut să existe. Atunci aveam doar atît: o scrisoare care se încheia cu „braţe, coate, genunchi“. Şi nici măcar nu ştiam ce înseamnă asta, ce însemna, ce-a însemnat.

Atunci eram acolo, în pasajul ăla, în magazinul ăla, cu ochii pe pereţii ăia îmbrăcaţi în scrisori, în scrisori pentru Roxana.

Mai erau şi altele?

Sigur că da, mai erau, Roxana nu era singura femeie din lume. Roxana, acea Roxana, nu era decît una dintre femeile lumii. Nu se deosebea cu nimic de celelalte.

Şi totuşi, şi totuşi... Următoarea scrisoare începea cu

Bună seara, Roxana,

şi continua

Îţi scriu azi, deşi tare n-aş vrea să-ţi scriu acum. Tare n-aş vrea, pentru că afară miroase a tei plouaţi, mirosul singurătăţii... Ştii tu, ţi-am mai zis eu...

Scuză-mă. Mă vait de pomană. Cîntă Alanis Morisette pe MTV. Mă duc să mă bucur.

Gata. M-am bucurat.

Dar acum e prea tîrziu, puiule, tu ştii că eu sînt un tip diurn, noaptea e pentru somn. Ne mai vedem şi mîine.

T.

Şi alături, probabil intenţionat pusă alături, această pagină:

T. e de la te...?

Îmi plac scrisorile tale, scrie-mi, scrie-mi, chiar dacă eu n-am să-ţi scriu în fiecare zi, chiar dacă eu n-am să-ţi pot scrie ceea ce, de fapt, poate, aştepţi de la mine...

Dar îmi place cum mă mîngîi în scrisorile tale, îmi place cum mă iei în braţe, braţe-coate-genunchi, îmi place cum mă atingi, cum obrazul tău se lipeşte de al meu, ba nu, nu se lipeşte, dar eu îl simt ca şi cînd, ca şi cînd, îmi place cum îmi şopteşti la ureche şi cum mă trec fiori ştiind că buzele tale ar putea să-mi atingă urechea, îmi place cînd îmi atingi mîna cu mîna ta, ai mîini frumoase, ţi-am mai zis asta, ştii?, mai ştii?, eram în tren, ce-o fi zis în sinea lui individul ăla care se uita la noi?, şi noi ne atingeam, ne atingeam mîinile, pentru că am vrut eu, pentru că ţi-am zis dă-mi puţin mîna să vad ceva şi mi-ai întins mîna şi ne-am atins, o atingere castă, nevinovată, nu?, nevinovată pe naiba!, de mult nu m-a mai atins nimeni aşa, de mult nu m-a mai făcut nimeni să simt că în vîrfurile degetelor lui e o fiinţă întreagă de carne şi oase şi sînge, cu gînduri şi cu dorinţe, cu gîndurile şi dorinţele unui bărbat, avînd, toate, legătură cu mine, şi toate astea găsindu-le doar în vîrfurile degetelor lui... E bine să te simţi dorită, e bine să vezi asta în ochii care te privesc, s-o simţi în mîinile care te ating, chiar şi aşa, în tren, în faţa unui martor care... Te invidia? Te invidia... Tare invidioşi mai sînteţi voi, bărbaţii... De parcă noi, femeile, n-am fi!

Noi, femeile. Mă simt femeie de cîte ori te uiţi la mine, de cîte ori îmi simt şuviţele de par privite de tine, sau urechile, sau aleluia dintre sîni, cum ziceai tu cîndva, mai ştii?, mai ştii cînd ţi-am zis că am un nasture la bluză care se tot desface, să-mi spui dacă se desface, să nu mă laşi să umblu aşa pe stradă, şi tu mi-ai răspuns că la grea încercare te-am pus, că dacă-mi zici că nu te uiţi o să-ţi reproşez că nu mă bagi în seamă, iar dacă o să zici că da, o să fii atent, am să-ţi spun că stai cu ochii numa-n decolteul meu, eşti deştept, şi-mi place asta la tine, îţi vorbeam despre cît de femeie mă simt simţindu-ţi privirile pe şuviţele de păr, pe urechi sau pe locul ăla de la baza gîtului, locul ăla pe care şi-l alesese Ralph Fiennes în Pacientul englez, ştii?, ştii filmul? Sigur că-l ştii, juca şi Binoche în filmul ăla, febleţea ta...

Mi-ai zis vreodată de ce-ţi place Binoche? Ce vezi la ea mai mult decît la altele? Sînt multe actriţe care arată mai bine, care joacă mai bine, dar tu n-o ai în cap decît pe ea, pe Binoche. Ce are ea atît de deosebit şi eu nu văd?

Te las cu Binoche a ta.

Noapte bună, dragule. Şi mîine e o zi.

Nu era semnată.

Lîngă mine, doi clienţi citind fiecare cîte o scrisoare, adînciţi în cuvinte care nu le erau adresate, voyeuri cu ochii strălucind de parcă s-ar fi uitat pe o fereastră întredeschisă în dormitorul unor amanţi, al unor amanţi, evident, în dormitorul unui cuplu căsătorit n-ai de ce să te uiţi, e ca şi cum ai face exerciţii de gramatică. Germenii revoluţiilor sînt doar în paturile amanţilor, pentru că doar ei sfidează sistemul, doar ei visează şi inventează reguli noi...

Nu era semnată scrisoarea aceea, şi tare mi-a plăcut ideea de a scrie eu un *R.* sub „noapte bună, dragule", fără să ştiu prea bine de ce, aşa, pentru toate Roxanele lumii, pentru toţi bărbaţii îndrăgostiţi de Roxane, oricum le va fi chemînd...

Am scris. Nu ştiu cîte destine a schimbat gestul meu de-atunci. Pe-al meu, sigur l-a schimbat, pentru că am revenit în magazinul cu scrisori şi a doua zi, am revenit să citesc din nou scrisoarea pe care eu doar o semnasem *R.* şi mi-a părut normal să fie semnată *R.,* nu altfel, R de la Roxana, de la Roxa-Doxa, am revenit şi în zilele urmatoare, citind noile scrisori, completîndu-le, aducînd de-acasă scrisori ca răspuns la cele găsite acolo sau ca provocări pentru scrisori care n-au întîrziat să apară.

Sînt atîtea zile de cînd nu ţi-am scris şi nu s-a întîmplat nimic. Respir, manînc, dorm... Am mai scris astea. Le-am mai scris... Totul se repetă, nimic nu e nou. Doar noi, repetînd mereu şi mereu aceleaşi secvenţe de viaţă. Noi, propriile noastre clone.

De cîteva zile mă tot învîrtesc pe lîngă povestea aia de care m-am apucat, am printat-o din nou ieri, mi-am mai notat cîteva lucruri, am mai căutat prin ciorne, prin jurnale, prin scrisori, mi-au mai venit idei. Azi, pentru prima dată m-am gîndit că asta poate fi o carte întreagă... Sau, în orice caz, un text mult mai lung decît mi-am propus, decît credeam cînd am zis că îl termin în două săptămîni – timp în care n-am scris decît două pagini.

Începe să-mi placă. Din ce în ce mai mult. Mă simt tot mai acolo, ca şi cînd eu aş fi, într-adevăr, personajul pe care l-am creat, personajul despre care e vorba în povestea aia. De fapt, eu ar fi trebuit să fiu modelul pentru un alt personaj, dar, ca şi în vise, mi se întîmplă să mă văd, să fiu eu toate personajele.

Mă simt tot mai departe de tot şi de toate. Tot mai departe, şi cel mai grav e ca nici nu îmi (mai) doresc să fiu altfel. Nu mai vreau.

Sigur? Nu, nu sînt sigur.

Am citit ieri o cronică la cartea mea. Scrie acolo că mereu au părut foarte triste textele mele şi, nu mai ştiu dacă o spune explicit, în orice caz lasă să se înţeleagă că motivul acelei tristeţi ar fi singurătatea (află el, cronicarul, asta, acum). Aşa să fie? Mereu m-am simţit singur? Păi, multe texte le-am scris în perioade în care nu eram tocmai singur...

Dar dacă şi atunci cînd „nu eram tocmai singur" eram, de fapt, singur, foarte singur? Dacă ăsta e adevărul, Roxana? Dacă nu pot, nu MAI pot să fiu altfel decît singur? Dacă Ravi, plecînd, a luat cu ea şi partea simţitoare din mine? Dacă în fiecare zi miroase a tei plouaţi şi eu nici nu-mi mai dau seama?

Ţi-am zis?, cred că ţi-am zis, că mi s-a întîmplat ceva astă iarnă. Că mi-a spus cineva cîteva cuvinte despre mine, despre cum m-a văzut, cum m-a simţit sau mai bine zis cum NU m-a simţit, cuvinte care au fost un fel de duş rece, şi eu sub duşul rece pot să şi mor, pot să şi mor, Roxana... Poate ceva din mine a murit atunci, în iarnă, cînd am aflat că nu dau semne de viaţă, cînd am aflat că nu sînt în stare de căldură, cînd am aflat că tandreţea, apropierea, căldura sînt lucruri care poate că nu există decît în mintea mea, iar mîinile mele, picioarele, părul de pe burtă, tîmplele şi ochii le-au pierdut de mult... Cînd? De ce? Nu ştiu. Nu ştiu cînd, nu ştiu de ce, nu ştiu cum.

Pe de altă parte... Mi-aş dori mai mult timp, mai multă singurătate (se poate?), mai mult vis/creaţie/minciună, că minciună e totul. Şi vis. Şi creaţie.

Am impresia că m-am risipit în personajele mele, că am devenit ele, pe alocuri, tot căutînd, tot experimentînd, tot trăind alte vieţi m-am îndepărtat de adevărata mea viaţă. Mă simt ca un personaj, Roxana, ca un personaj cu care pot face ce vreau şi chiar fac ce vreau şi ştiu că este aşa pentru că aşa vreau eu să fie, nu pentru că natura îl vrea aşa, pentru că Dumnezeu l-a făcut aşa.

Vorbesc de Dumnezeu şi am impresia că uneori Îl trădez, că şi pe El am început să-l trădez, pentru că nu rezist tentaţiei de a fi El, de a mă juca de-a El. Şi-atunci, cum de am curajul, neobrăzarea, impertinenţa, trufia de a-L numi Prietenul meu? Un prieten nu se trădează, Roxana, poţi să-ţi trădezi soţia, amanta, iubita, pe toată lumea, dar nu prietenii... Eu am făcut-o şi pe-asta, am făcut-o conştient, am vrut să o fac – şi aici nu mai sînt metafore, nu de Prietenul meu e vorba, ci chiar de prieteni, de un

prieten pe care l-am tradat, l-am înşelat, am vrut s-o fac, am vrut să ştiu cum e, am vrut să ştiu cum pot să-l mai privesc în ochi... Aş vrea să-ţi povestesc, aş vrea să-ţi spun cum a fost, poate aşa m-aş elibera şi de sentimentul de vinovăţie pe care-l trăiesc de-atunci, dar nu pot, nu pot, Roxana dragă, mi-e ruşine, mi-e prea ruşine, şi nu ştiu ce e mai greu: să-ţi povestesc ţie toate astea sau să le retrăiesc scriindu-le...

Vezi? Nici acum nu mai ştiu dacă îţi scriu ţie sau scriu la textul ăla care mă frămîntă de-o vreme, sau scriu, pur şi simplu, în agendele mele, în jurnalul în care scriu, tot scriu, mă scriu pe mine. Nu ştiu dacă am să-ţi trimit această scrisoare, probabil că da, pentru că vreau să ştii lucrurile astea, chiar dacă nu prea te interesează, chiar dacă ai şi tu problemele tale, dar nu ţi-am mai scris de mult, de tare mult timp, şi poate că \mi lipseşte asta, îmi lipseşti, sau îmi lipseşte doar ideea de Roxana, imi lipseşte „Roxana din mintea mea“, singura cu care, de fapt, voi rămîne...

Cît de adevărată este acea Roxana? Şi cît de adevărată eşti tu? Ce este adevărat în viaţa unui scriitor? Întîmplările? Cuvintele?

Am vrut să-ţi spun că mi-e dor de tine, dar nu mai sînt sigur dacă aşa este ori doar aşa vreau eu, scriitorul, să-mi fie mie, personajului său.

Am citit o replică din ultimul film al lui Jeremy Irons: „Ajută-mă să-mi amintesc această noapte de neuitat“... Nu ştiu dacă are legătură cu ce ţi-am scris, dar mi-a venit deodată în minte.

Aş vrea să te văd. Să ne plimbăm, să mîncăm împreună, să mai vedem un film. Să te simt lîngă mine o vreme, să-ţi simt parfumul, jumătatea aia de metru din jurul tău, să te aud... Tînără, frumoasă, exuberantă... vie. Fiinţă vie. Femeie vie. M-am săturat de mortăciuni, Roxana! M-am săturat de femei pe care trebuie să le trec strada. Să trec strada o dată pentru mine şi-apoi încă o dată pentru ele, în locul lor. M-am săturat să fac eu totul. Şi prima atingere, şi ultimul suspin. Eu să spun „te iubesc“ şi tot eu să zic „şi eu te iubesc“. Eu să-mi desfac braţele strigînd „ce dor mi-a fost de tine“ şi tot eu să-mi desfac încă o dată braţele strigînd „şi mie, şi mie, tare mi-a fost dor“...

Cum ar fi dacă tu n-ai exista? Dacă n-ai fi existat? Prea tîrziu! Exişti în mintea mea, Roxana din mintea mea s-a întrupat şi fiinţează, nimic şi nimeni n-o mai poate face să dispară, nici măcar tu. Nici măcar tu, plecînd...

Te pup. Pe rombilicul tău.

Vezi? Nu-ţi pot da luna de pe cer, nu-ţi pot oferi pămîntul, dar pot inventa cuvinte pentru tine. Cuvinte născătoare de cuvinte – cum ziceam cîndva... Cuvinte care vor fi mereu începuturi. Pentru fapte, pentru lucruri, pentru fiinţe.

Pe rombilic, Roxana.

PS Am găsit o scrisoare semnată R. Tu eşti? Nu-mi amintesc de scena din tren, cu mîinile... Dar m-am simţit tare bine citind-o, imaginîndu-mi că este adevărată. Amintindu-mi-o. La urma urmei, ce-s amintirile? Lucrări ale imaginaţiei... Pentru ce procent dintr-o amintire putem băga mîna în foc?

Oricum, îţi mulţumesc pentru amintirea asta.

Iată-mă şi Roxana. Scriitorul din mine, cel despre care, pînă să intru în magazinul de scrisori, nici nu bănuiam că există, nu mai era Madame Bovary, era Roxana. Partea feminină din mine îşi găsise un nume: Roxana.

Atunci... fir-aş Roxana!

Mă întrebai – sau poate doar TE întrebai, ca să-ţi dau un pic de apă la moară – cît de adevărată e Roxana din mintea ta şi cît de adevărată sînt eu.

Bune vorbe. Ştii, la alte nelămuriri mi-e greu să-ţi răspund, dar la asta...

Cred că de o bună bucată de vreme „Roxana cea din mintea ta“ e mult mai simpatică decît aia din realitate. Şi realitatea din mintea ta e probabil mult mai simpatică decît aia din mintea mea. Asta e... Sper să nu rămînă aşa.

Cît despre singuratate... şi toate vorbele alea ale tale. Aş risca să spun ceva care sună ca un sfat: nu cumva, din atîta cugetare pe marginea a ceea ce simţi, să-ţi falsifici trăirile. Să te simţi singur pentru că „dă bine“ să te simţi singur, să simţi că ţi-e dor pentru că „dă bine“ să-ţi fie dor, să te simţi îndrăgostit pentru că... Şi, cu cît le despici mai mult, cu-atît eşti mai nesigur de autenticitatea lor. Lasă-le aşa cum sînt! Altfel e posibil ca singurul lucru cert să rămînă nesiguranţa. Nu te mai întreba ce simţi: simte şi-atît. Înseamnă că eşti încă viu. Şi cald.

Iar Roxana, indiferent dacă sînt eu sau doar Roxana din mintea ta, te vrea viu. Şi cald.

Roxa

De ce intrasem în magazinul ala? Cine mai ştie... Pe cine mai interesează asta? A fost doar o etapă din viaţa mea. Una din cele neterminate. Deturnate. Al cărei rost a fost doar s-o iau în altă parte. O intersecţie.

Am devenit dependent.

Ca orice scriitor (mă credeam scriitor, devenisem scriitor!), îmbrobodeam oamenii, îi manipulam împingîndu-i să facă ceea ce imaginaţia mea – diabolică uneori – îmi şoptea, îmi chiţcăia în ureche. Şi ei făceau, seduşi de cuvinte, de înţelesurile lor, de ceea ce imaginaţia lor descoperea dincolo de ele.

Ce mai faci, ploaie de vară? Pe cine mai bucuri tu?

E bine să fii viu, Roxana, vulnerabil – că asta înseamnă viu. Sînt vulnerabil şi uşor de manipulat. O scrisoare semnată „Roxa“ mă face să cred că norii nu sînt decît forme pe care le iau razele soarelui.

Mulţumesc pentru tot.

Ce înţelegi tu prin „simpatică“? Plăcută? Mai aproape de dorinţele mele? Întotdeauna dorinţele nostre vor fi mai „simpatice“ decît lumea în care trăim. Cît despre „sper să nu rămînă aşa“... n-ai cum. E o contradicţie pe-aici. Dacă speri înseamnă că vrei şi dacă vrei poţi. Dacă nu vrei, nu văd cum ai putea spera să vrei. Sau poate voiai să spui că realitatea din mintea mea să ajungă la nivelul realităţii din mintea ta? E şi asta o variantă. Poate chiar cea corectă. Să zicem că, deocamdată, sîntem fiecare cu realitatea lui. Iar realităţile astea, uneori, se mai întîlnesc. Pentru că vor ele sau pentru că vrem noi. Varianta a doua nu-i chiar atît de fericită. Ca şi un telefon dat pentru că te simţi datoare. Bine e să faci lucrurile pe care simţi nevoia să le faci, nu pe care eşti datoare (într-un fel sau altul) să le faci. Vorbesc aiurea. Nu ştiu ce am, chiar nu ştiu. Iartă-ma. Am o stare generală proastă. Nu ştiu ce vreau, nu ştiu ce să fac să ies din asta. Poate dacă aş termina povestea... Poate despre asta e vorba, de fapt.

Da, m-am implicat în viaţa lor cu nonşalaţă, cu neruşinare, cu o conştiinţă a valorii de sine pe care mi-am descoperit-o încet-încet, martor al faptelor mele, al ipocriziei, al geniului – dacă vreţi, şi al deşănţării, că astea mereu merg mîna în mîna.

M-ai întrebat odată de ce-mi place Binoche. Nu mai ştiu cînd ţi-am povestit despre ea, nu mai ştiu ce şi cît ţi-am spus atunci. Uite, îţi răspund acum la întrebare. Dar s-ar putea să nu-ţi placă ce-ţi spun, s-ar putea ca vorbele mele să te rănească, să te doară, să vrei să nu mă fi întrebat.

Îmi place Binoche pentru că...

Îmi place Binoche pentru că seamănă cu Ravi. Cred că şi mie mi-a luat destul timp pînă să-mi dau seama de asta. Tu n-o ştii pe Ravi. Aş putea să-ţi trimit o fotografie, dar ar fi nesemnificativ. Nu ajunge doar să vezi. Nu poţi, doar ***văzînd*** *ambii termeni, să înţelegi comparaţia. Eu am văzut-o pe Binoche, dar am simţit-o pe ea, pe Ravi. Pe care am atins-o cu privirea, am văzut-o cu mîinile, am gustat-o pe cînd o miroseam... Toate, toate astea mi le trezeşte, de fiecare dată cînd o văd, Juliette Binoche. Lumina din ochi, gropiţele din obraji, gura ei, forma buzelor, moliciunea lor – n-am reuşit niciodată, cu nimeni, să mă sărut cum o făceam cu ea. Totul era moale, moale, moale... Nici buzele nu se întăreau, nici limba, nici braţele, nici degetele nu se strîngeau cînd ne sărutam... Parcă ne mîngîiam buzele cu buzele, ne mîngîiam limba cu limba... Nimeni nu săruta pe nimeni. Dar ne sărutam... Nimeni nu oferea, nimeni nu primea. Înţelegi? Înţelegi, Roxana? Îţi poţi imagina, măcar? Ani de zile am căutat, am sperat că voi mai găsi o femeie care să mă sărute aşa. N-am găsit. N-am găsit, ce vrei?! Cred că doar Binoche ar putea...*

Şi gleznele. Gleznele ei groase, dar atît de sexy, de... erotice... Obiectul cel mai erotic pe care-l cunosc... Gambele ei şi mersul... De cîte ori o văd pe Binoche mergînd, parcă o văd pe Ravi. Acum, că n-am mai văzut-o de-atîta vreme, e-o binecuvîntare să vad filme cu Binoche, s-o văd mergînd pe Ravi.

Binoche, slăbiciunea mea... Nu, Roxana. Binoche, înlocuitoarea lui Ravi. Binoche, cu carnea aia a ei de femeie... Binoche, mama care mai poate fi îndrăgostită... Binoche, care poate spune – ar putea spune, într-un film de Oscar: „puteam să mor şi să nu ştiu că poate fi şi altfel“. Binoche, draga mea Binoche. Adică Ravi.

Te-ai supărat? Nu te supăra. Sînt lucruri pe care trebuie să le ştii despre mine. De unde-mi vin bucuriile, unde le caut...

Iar sînt trist. Nu mi-ai mai spus de mult „Sultanul meu albastru“...

N-a fost frumos ce-am făcut, dar a trebuit să aflu ce pot, pînă unde sînt în stare să merg, cît de sus sau cît de jos pot ajunge.

Eram scriitor şi trebuia să-mi asum acest lucru. Creasem un personaj. Alesesem bărbatul şi îi dăruisem femeia. Într-un fel, îl re-creasem şi pe el.

I-am dăruit femeia, apoi i-am luat-o.

Sultanule, dragul meu Sultan,

M-am cam lăsat dusă de val, m-am cam lăsat cuprinsă de febra asta a scrisorilor, dar mi-a plăcut să mă las, o moleşeală plăcută m-a învăluit, mi s-a lipit de faţă, de mîini, de piept, o simţeam pe burtă, insinuîndu-se în buric şi coborînd spre pulpe, înconjurîndu-mă, luîndu-mi în stăpînire rombilicul – îţi mulţumesc, Sultanule, îţi multumesc pentru rombilic, că m-ai făcut să-l descopăr, să ştiu că-l am, nimeni nu mi-a mai dăruit aşa ceva, un cuvînt, şi cui îi pasă de pămînt şi de luna de pe cer cînd are un cuvînt, un cuvînt al lui şi numai al lui, nimeni nu mi-a mai dăruit un cuvînt, Sultanule, un cuvînt, din zecile de mii de cuvinte care există unul e al meu, am să-ţi rămîn recunoscătoare toată viaţa pentru el, indiferent pe unde ne va mai purta viaţa asta...

Pentru că da, Sultanule, pe mine viaţa mă va duce undeva departe, departe de tine, departe de acel „noi“ la care visezi, şi îmi pare rău, tare rău, că o să plec cu tot cu visul ăsta al tău, aş vrea să rămîi şi tu cu ceva de la mine, dar ce-aş putea să-ţi dau ca să fie cît de cît comparabil cu un cuvînt...?

Voi pleca, Sultanule, şi uite, îmi amintesc ce ziceai tu cîndva, „ea plecase pentru că de mult începuse să plece“, ştiu ca asta e una dintre obsesiile tale şi iată că nu pot face nimic pentru a împiedica lucrul ăsta să se întîmple, voi pleca, Sultanule, „şi tot amorul nostru va fi decît o carte“, cum tot tu ai scris, aşa sînteţi voi, scriitorii, vă apucaţi să scrieţi lucruri care vi se pot întîmpla şi trăiţi apoi toată viaţa cu teama că ele chiar ar putea să se întîmple, uite că aveţi dreptate, se întîmplă, Sultanule, unele chiar se întîmplă, se întîmplă de pildă că eu voi pleca.

Nu mă-ntreba unde, n-are nici un rost să-ţi spun, n-are nici un rost să-ţi hrănesc iluziile, să-ţi dau speranţe pentru care, într-o zi, mă vei urî poate, nu pot să-ţi spun „plec, dar aşteaptă-mă, într-o zi, într-o bună zi, ne vom întîlni din nou şi atunci va fi şi vremea noastră“ pentru că simt că asta n-o să se întîmple şi cred că e mai cinstit aşa, să plec de tot acum, decît să plec, să tot plec, cu fiecare zi...

Îmi pare rău, Sultanule, viaţa asta nu e făcută pentru noi. Eu voi rămîne cu rombilicul, cuvîntul pe care mi l-ai dăruit, tu... nu ştiu. Cu

amintirile care, poate, cîndva, se vor aduna într-o carte... Sau vor rămîne doar un vis... Cine ştie?

Mi-a plăcut să mă iubeşti, Sultanule. Mi-a plăcut să fiu iubită de tine.

A ta,

R.

Nu ştiu de ce am făcut asta. Nu ştiu dacă a fost invidie, gelozie sau răutate. Poate că a fost doar manifestarea puterii celui care poate face orice. A puterii pe care scriitorul o are asupra personajelor sale. Pentru că dacă Roxana, cea din scrisorile pe care le-am scris, este un personaj inventat de mine, el, cel pe care l-am reinventat în urma acestor scrisori, a devenit şi el personajul meu, şi mi l-am asumat. Chiar dacă cuvintele pe care le-a scris au fost ale lui. El, ca personaj, a fost şi va rămîne al meu. Un fiu pe care l-am sacrificat. De ce? Pentru a fi celebru. Pentru a se vorbi de mine...

Pleci? Măcar să mă fi luat în braţe, să-mi rămînă parfumul tău pe braţe, pe piept, pe gît. Să te fi băgat în mine, să mă fi lăsat să te strîng de să-ţi pocnească oasele, cum ziceai cîndva.

„Cîndva“ e o altă ţară. Cu alţi oameni, cu alte legi, cu alte obiceiuri.

Tu, prinţesă a ţării Cîndva. Principessa.

Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu dacă e ceva de zis. E un scenariu care se repetă.

Uite ce-am scris într-o altă carte (iar am scris, iar mi se întîmplă...):

S-o fi rugat să rămînă? De multe ori plecăm pentru că nimeni nu ne spune „rămîi“... De multe ori nu intrăm pentru că nimeni nu ne spune „intră“... De multe ori nu mergem pentru că nimeni nu ne spune „vino“... S-o fi rugat să rămînă?

Am rugat-o. Şi ea a plecat.

Să-i fi spus că o iubesc?

I-am spus. Şi ea a plecat.

Să-i fi spus că nu-mi imaginez viaţa fără ea, că nu pot trăi fără ea?

I-am spus. Şi ea a plecat.

Vezi? Vezi, Roxana? Nimic nou sub soare. Sub nori, că de unde soare...? Da, ştiu, ţi-am scris că norii nu sînt decît forme pe care le iau razele soarelui... Scriam, Roxana, scriam cărţi atunci... Eu scriu cărţi chiar şi cînd scriu scrisori, eu scriu cărţi chiar şi cînd traversez strada, cînd fumez, cînd beau bere, cînd fac dragoste sau doar mi-o trag prieteneşte, de-

amorul artei sau de arta amorului, nu pot să nu scriu, nu pot să fiu altfel decît sînt... Poate pentru că sînt singur, mereu sînt singur, iar atunci cînd nu sînt, doar mi se pare. Doar încerc să refuz ideea singurătăţii.

Mulţumesc pentru amintiri, Roxana.

Aveai dreptate. Amintirile sînt visele celor singuri.

Miroase a tei plouaţi. Să fie ăsta mirosul singurătăţii?

Epilog

Wireless

Ieri am devenit cetăţean al spaţiului Wireless. Ultimul chip pe care l-am văzut a fost cel al Juliettei Binoche, care mi-a trîntit uşa în nas murmurîndu-mi un noapte bună, moarte bună, cam aşa ceva. Binoche? Binoche, desigur. La Binoche. A fost ultima mea dorinţă: să aleg chipul celui care-mi va închide uşa. Am ales-o de parcă mi-aş fi ales asistentul pentru seppuku. Le-a ieşit bine faţa, aş fi jurat că este originalul. Draga de ea!

Wireless. Nici o legătură fizică cu nimeni. Nici măcar o sîrmuliţă, acolo... Cînd eram doar un simplu aspirant la cetăţenia Wireless, dansam şi eu pe sîrme, ca toţi ceilalţi. Cu toţi ceilalţi. Cu Rabi lunaticul, pe care-mi plăcea să-l alint „Rabissima, fă, proasto"; cu Roxana Albu, fiica lui Pterică Albu, întemeietorul Marelui Imperiu al Dardaniei, Roxana pe care o întîmpinam cu „bună seara, Roxa-Doxa, ce mai face floarea mea dragă?" iar ea îmi răspundea „sînt aici. Aici sînt, suflete drag"; cu Ravi, sfînta la care se închină triburile de dincolo de ocean, Ravi, prietena mea care făcea cu mine programe, Ravi care îşi încheia mailurile cu „SYS", adică See You Soon; cu Francesca, pisica Francesca, „ce mai faci, Ochişori?" îi ziceam; cu Buful de Vinil – „salutare mangalenule", zicea el, „săru'mîna, boierule", ziceam eu.

Nu ştiu dacă lumea moare atunci cînd nu-i mai putem atinge pe cei pe care-i iubim, nu ştiu.

Cîndva, eram şi eu un dansator pe sîrme. Mailuri, chaturi, alea-alea. Acum sînt cetăţean Wireless. No doors (this is the end, my friends), no windows (hi, Bill), no wires. Nimic nu mă mai leagă de nimeni. I'm free. Singur şi liber. N-am luat cu mine mai nimic. Cîteva amintiri, cîteva planuri nerealizate, cîteva obsesii, iubirile toate.

Ştiu, ştiu că de-atunci (de ieri) nimic nu mai e cum a fost, că nu mai am mirosul, pipăitul, gustul, auzul, iar văzul... degeaba, degeaba, n-o s-o mai văd pe Ravi cu ochii mei albaştri, n-o să mă mai facă nimeni să am ochii albaştri de-acum, chimia aia n-o să mai existe... That chemistry.

Dar asta a fost alegerea mea.

Wireless. Singur şi liber.

Şi din nou îmi apare în faţa ochilor La Binoche, cu zîmbetul ăla al ei, înainte să-mi închidă uşa:

— Lasă, puiu mic, nu mai fi trist. Tu nu ştii că sfîrşitul oricărei lumi e începutul alteia?

-

Repere bio-bibliografice

Michael Haulică s-a născut la 1 februarie 1955. A absolvit Facultatea de Matematică, Secţia Informatică, a Universităţii Transilvania din Braşov în 1978 şi, după 25 de ani de activitate ca programator, a renunţat la informatică pentru a se dedica scrisului.

A debutat cu poezie în revista Flacăra, în 1974, și a publicat poezie, proză, articole diverse. A fost redactor al suplimentelor SF *Supernova* şi *Alternativ SF* la Iași. În anul 2000 a fondat revista *Lumi Virtuale* (în format electronic), iar ulterior a devenit redactor-șef al ediției tipărite. Între 2005 și 2007 a fost redactor-şef al revistei *Fiction.ro*. Alte reviste electronice înființate: *Zepelinul cuantic* (octombrie 2007 – februarie 2008) şi *Microtexte* (februarie – aprilie 2009). În perioada 2006-2007 a fost redactor-şef al Editurii Tritonic şi coordonator al colecţiilor *fiction.ro* şi LIT. În perioada februarie 2008 – iunie 2010 a coordonat revista *Nautilus*.

Susţine rubrici despre literatura F&SF în *Dilemateca* și *Știință & Tehnică*. A mai colaborat cu *Observator cultural, Ziarul de duminică, Obiectiv cultural, Tomis, Astra.*

În prezent este director editorial la Millennium Books, redactor la revista *Galileo*, redactor-șef la *Galileo Online*.

Premii obținute: Dan Merişca 1992, Vladimir Colin 2000, SIGMA 2000, Marian Mihai 2005 şi mai multe premii ale Convenţiei Naţionale de SF (RomCon), „Omul anului” la Galele AtelierKult 2005; Premiul SRSFF pentru promovarea literaturii SF (2009), premiile Galileo și Romcon 2012 pentru proză scurtă.

Prozele și articolele sale au fost traduse în engleză, maghiară, croată, daneză, bulgară, franceză, cehă, japoneză.

Din septembrie 2010 este membru titular al Uniunii Scriitorilor.

Texte publicate în antologiile *Motocentauri pe acoperişul lumii* (Karmat Press, 1995), *Nemira ’95*, *Nemira ’96*, *Quasar 001* (Media-Tech, 2001), *România SF 2001* (ProLogos, 2001), *Megaera Anthology* (SUA, 2005, lb. engleză), *AtelierKult: povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Millennium Est* (Millennium Press, 2006, lb. franceză), *New Weird* (SUA, 2008, lb. engleză), *New Weird* (Cehia, 2008, lb. cehă), *New Weird* (Millennium Press, 2008), *Millennium 2: Șase ani de Ficțiuni* (Millennium

Press, 2009); *Steampunk: A doua revoluţie* (Millennium, 2011), *Premiile Galileo 2011* (2011), *Premiile Galileo 2012* (2012).

Volume publicate: *Madia Mangalena* (Institutul European, 1999 şi Eagle, 2011 – premiile Vladimir Colin 2000 şi RomCon 2002), *Despre singurătate şi îngeri* (Karmat Press, 2001 – premiul SIGMA 2002), *Aşteptînd-o pe Sara* (Millennium Press, 2005 şi Tritonic, 2006 – ediţia a doua), *Povestiri fantastice* (Millennium Press, 2010; Millennium Books&Texarom, 2011, ebook) – proză; *Nu sînt guru* (Tritonic, 2007), *...nici Torquemada* (Millennium Books, 2011; Millennium Books&Texarom, 2011, ebook) – publicistică.

Antologii publicate: *AtelierKult. Povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Millennium 1: Fantasy&Science Fiction* (Millennium Press, 2009, co-editor Horia Nicola Ursu), *Dansînd pe Marte și alte povestiri. A doua antologie AtelierKult* (Millennium Press, 2009).

Blog: michaelhaulica.wordpress.com

Facebook: http://www.facebook.com/michael.haulica

Table of Contents